

SIOBHAN DOWD

**UGANKA
LONDONSKEGA
OČESA**

Prevedla Tina Mahkota

Velikansko kolo na nebu

V Londonu se najraje od vsega vozim po nebu z Očesom.

Ob jasnih dneh vidiš z Očesa štirideset kilometrov v vse smeri, saj si na največjem panoramskem kolesu na svetu. Neprodušno si zaprt v eni od dvaintridesetih kabin, in to z neznanci, ki so še malo prej stali v vrsti za vstopnice zraven tebe. Ko se vrata kabine zaprejo, mestni hrup nenadoma utihne, kot bi ga odrezal. Začneš se vzpenjati. Kabine so izdelane iz stekla in jekla in so pritrjene na zunanji obod kolesa. Ko se kolo vrti, so kabine zaradi sile težnosti ves čas vožnje v pokončnem položaju. Trideset minut traja, da Oko opiše polni krog.

Kat pravi, da je London z najvišje točke panoramskega kolesa videti kot mesto iz lego kock, avti spodaj pa so kot kroglice lesenega računalja. Levo-desno drsijo, se ustavljajo in speljujejo. Če mene vprašate, je London videti kot London, avti pa kot avti, samo da so manjši.

Najboljši pogled od zgoraj je na reko Temzo. Fantastično se vidi, kako zavija in vijuga. Ko si na tleh, se ti zdi, da teče Temza naravnost.

Druga najboljša stvar je pogled na špice in jeklenice Očesa. Pred nosom imaš edino konzolno konstrukcijo te vrste na svetu: velikansko kolo na nebu, pritrjeno na nosilec v obliki črke A.

Tudi pogled na kabini pred in za tabo je zanimiv. V obeh vidiš neznance, ki gledajo ven tako kot ti. Kabina, ki je višje od tvoje, je kar naenkrat nižje od tvoje, in kabina, ki je nižje, je višje. Najbolje da zapreš oči, ker dobiš kar naenkrat tisti čudni občutek, da se ti nekaj dviguje po požiralniku. In samo vesel si lahko, da se kolo premika tako počasi in skoraj neopazno.

Ko se tvoja kabina spušča vse nižje, si kar naenkrat ves žalosten, ker nočeš, da bi se vožnja končala. Najraje bi šel še enkrat okrog, kar pa ni dovoljeno. In tako pač stopiš iz kabine in se počutiš kot astronaut, ki se je pravkar vrnil iz vesolja, malenkost lažji, kot si bil prej.

Salima smo peljali na Londonsko oko, ker se ni še nikoli peljal z njim. Neki neznanec je prišel k nam, ko smo čakali v vrsti, in nam ponudil vstopnico, in to zastonj. Vzeli smo jo in jo dali Salimu. Tega seveda ne bi smeli narediti. Salim se je 24. maja ob 11.32 sam odpeljal z Očesom. Ob 12.02 istega dne bi se moral vrniti. Preden je stopil v kabino, se je obrnil in nama pomahal, Kat in meni. Njegovega obraza se ni dobro videlo, samo njegovo senco. Neprodušno so ga zaprli v kabino z dvajsetimi ljudmi, ki jih nihče od nas ni poznal.

Kat in jaz sva s pogledom sledila Salimovi kabini med vožnjo. Ko je prišla na najvišjo točko, sva oba hkrati rekla »ZDAJ!« in se zasmejala, najprej Kat, potem še jaz. Tako sva se prepričala, da

slediva pravi kabini. Ko je kabina prišla nazaj dol, sva videla, kako so se potniki nagnetli na eno stran in gledali v smeri severovzhoda proti avtomatskemu fotoaparatu, ki je posnel spominske fotografije. Razločila sva samo temne dele jaken, nog, oblek in rokavov.

Nato je kabina pristala. Vrata so se odprla in potniki so stopali iz nje po dva ali trije hkrati in se nato raztepli v različne smeri. Vsi so bili nasmejani. Njihove poti se najbrž nikoli več ne bojo prekrizale.

Salima ni bilo med njimi.

S Kat sva počakala naslednjo kabino in še naslednjo in še eno za njo. Še zmeraj se ni prikazal. V neprodušno zaprti kabini je med tridesetminutno krožno vožnjo z Londonskim očesom izpuhtel z zemeljskega obličja. To je zgodba o tem, kako sem s pomočjo svojih hecnih možganov z drugačnim operacijskim sistemom, kot ga ima večina ljudi, ugotovil, kaj se je zgodilo.

Novica o orkanu

Vse se je začelo tistega dne, ko je prišlo pismo tete Glorie.

Teta Gloria je sestra moje mame. Mami jo kliče Glo. Kat pa teta Glo. Oči jo kliče orkan Gloria, ker pravi, da vedno pusti za sabo sled opustošenja. Vprašal sem ga, kaj to pomeni. Mogoče to, da je tako štorasta kot jaz? Oči je rekel, da v bistvu niti ne gre toliko za stvari, ki jih teta Glo uniči, kar sploh ne bi bilo tako grozno, ampak za ljudi in njihova čustva. A to pomeni, da je hudobna, sem ga vprašal. Oči je rekel, da ne, ker tega ne počne namenoma, in da to pomeni, da ni hudobna, pač pa čista pokora. Vprašal sem ga, kaj pomeni čista pokora. Povedal mi je, da je to širok pojem. Ko sem ga hotel vprašati, kaj pomeni, da je nekdo širok pojem, mi je položil roko na ramo in rekel: »Ne bova zdaj o tem, Ted.«

Tisto jutro, ko je prišlo pismo tete Glorie, je bilo tako kot vsako drugo. Slišal sem, kako je pošta kot običajno padla skozi režo na predpražnik na notranji strani vrat. Tik pred tem sem se lotil medene blazinice številka tri, vremenska napoved na radiu pa nas je obvestila, da se bo nadaljevalo jasno vreme in da so le na jugovzhodu države možne posamične plohe. Kat je stoje jedla opečeneč in se zraven zvijala. Ampak ne zato, ker bi jo bolel trebuh, čeprav je bilo videti tako. Na glavi je imela slušalke. Svojo čudaško glasbo je poslušala. To je pomenilo, da ni slišala vremenske napovedi in da ne bo oblekla dežnega plašča ali vzela vsaj dežnika v šolo. Kar je pomenilo, da jo bo premočilo, mene pa ne, in to je bilo mega.

Oči je poskakoval po kuhinji z eno nogavico na nogi in godrnjal, da mu je pralni stroj spet požrl vse štumfe in da bo zamudil. Mami je brskala po košari z umazanim perilom in iskala drugo nogavico zanj.

»Ted, prinesi pošto,« mi je rekla. Oblečena je bila v uniformo medicinske sestre. Kadar se izrazi tako na kratko in jedrnato, je celo meni jasno, da je najbolje, da jo takoj ubogaš. Čeprav sovražim, kadar se mi medene blazinice zmeščajo in postanejo kašaste.

Nazaj k mizi sem prišel s šestimi kuvertami. Kat jih je na hitro ošinila in mi izpulila iz rok eno veliko rjavo kuverto in eno majhno belo. Opazil sem, da je na beli kuverti znak naše šole. Ta je tak kot sploščen X nad škofovsko kapo, ki se ji reče mitra. Kat je poskušala belo kuverto skriti za veliko rjavo, ampak jo je mami videla.

»Le počasi, Katrina,« je rekla. Kadar mami reče Kat Katrina, takrat veš, da ne bo iz tega nič dobrega.

Katine ustnice so se tesno stisnile. Pošto je dala mami, razen rjave kuverte, ki jo je dvignila predse, da smo vsi videli, da je naslovljena nanjo, na Katrino Spark. Odprla jo je in potegnila iz nje barvni katalog z naslovom LasOkras. Pokimala je in šla k vratom.

Pojedel sem medene blazinice od številke sedem do sedemnajst.

Oči si je začel brundati naslovno melodijo burlesk Stan in Olio. Na televiziji najraje gleda Stana in Olia. Obul si je še drugo nogavico in si je opečenec mazal z maslom. Lasje so mu štrleli pokonci. Mami mu bo zagotovo spet rekla, da je izrezani Stan. Da si ‚izrezan‘, pomeni, da si nekemu popolnoma podoben. Ne sprašujte me, zakaj se tako reče. Sploh pa ima Stan rjave lase, oči pa svetle, takšne kot jaz. Niti malo ni popolnoma podoben Stanu.

»Katrina!« je zarjovela mami.

Medena blazinica številka osemnajst mi je padla z žlice.

»Ja-a?«

»Tole pismo iz šole ...«

»Katero pismo iz šole?«

»Tole. To pismo, ki si ga hotela skriti.«

»Kaj je z njim?«

»Piše, da si prejšnji teden manjkala. Neopravičeno. V torek.«

»Aja. Jp.«

»In?«

»Kaj ‚in‘?«

»Kje si bila?«

»OBD je bila, mami,« sem se oglasil. Kat in mami sta me debelo pogledali. »OBD. Tako kot v vojski,« sem jima razložil. »Odsotna brez dovoljenja.«

»Spelji se, kreten,« mi je siknila Kat in zaloputnila vrata za sabo.

Na radiu so bila spet poročila.

»Ugasni že, Ted,« je rekla mami. Začel sem brkljati okoli gumba, potem pa je kar sama potegnila vtikač iz stene. Vse je potihnilo. Slišal sem le očija, kako prežvekuje opečenec.

»Čisto se je iztirila, Ben,« je mami rekla očiju.

»Iztirila se je,« sem ponovil in pomislil na železniške nesreče. Mami je najbrž s tem hotela nekaj povedati o Katrini, ki je bila OBD. Mogoče pomeni ‚iztiriti se‘ isto kot ‚špricati‘, kar pomeni, da te ni bilo v šoli, takrat ko bi moral biti v šoli. Nisem si upal preveriti, ali imam prav, ker mami zdaj ni bila razpoložena za to.

»Čisto se je iztirila, ampak to očitno nikogar ne skrbi. Razen mene,« je rekla.

»Jaz sem tudi šprical v njenih letih,« je rekel oči. »Cele dneve sem se vozil z avtobusom in kadil

čike v parku.«

Medena blazinica številka dvajset mi je skoraj zašla v napačno cev v grlu. Oči s cigareto v roki! To pa ni kar tako. Zdaj sploh ne kadi.

Potrepljal je mami po rami in jo poljubil na sredo čela, ko je dvignila glavo. Zaslišal sem hecno cmokljanje, zaradi katerega me je minil skoraj ves tek do medenih blazinic. »Se bova zvečer pogovorila, Faith. Zdaj se mi mudi. Na sestanek o razstrelitvi Kasarne hitim.«

Mamina usta so se rahlo privihala navzgor. »No prav, ljubi. Bova zvečer o tem.«

Na tem mestu bi bilo najbrž pametno, če bi razložil, da moj oči ni nikakršen terorist, ki hodi naokoli in razstreljuje stavbe, v katerih stanujejo vojaki. Moj oči je strokovnjak za rušenje, Kasarna pa v našem koncu mesta pravimo stolpnici Barrington Heights, ki je najvišja zgradba v tem delu južnega Londona. V njej so stanovali ljudje, ki so družbeno izključeni. Če si družbeno izključen, je približno tako, kot če si izključen iz šole. Edina razlika je ta, da nimaš ravnatelja, ki bi ti prepovedal, da bi še naprej obiskoval šolo, ampak se vsi obnašajo do tebe tako, kot da ne obstajaš. Nazadnje pristaneš v družbi tistih, za katere se nihče več ne zmeni. In takrat postaneš jezen, ker se vsi tako obnašajo do tebe, zato se začneš drogirati in krasti po trgovinah in ustanavljati tolpe, ker bi se rad maščeval. Ljudje, ki so stanovali v Kasarni, so počeli vse to. Oči je rekel, da v bistvu to sploh niso bili slabi ljudje. Ampak je bila cela stavba bolna, je rekel, in so potem zaradi tega zboleli tudi stanovalci, ker je to kot virus. In da sta oči in mestni svet sklenila, da bojo vse stanovalce raje preselili v nove domove, stolpnico pa vrgli v zrak in zgradili novo.

Oči si je oblekel jakno. Rekel mi je ‚adijo, Ted‘ in odšel. Mami se je spet usedla in začela pregledovati ostalo pošto. Končno je prišla do zadnjega pisma. To je bila kuverta svetlo vijolične barve. Videl sem, da si jo je približala k nosu in jo poduhala, kot bi bila užitna. Potem se je nasmehnila. Usta so se ji visoko privihala, oči pa ovlažile. To je pomenilo, da je žalostna in vesela hkrati.

»O marička,« je zašepetala. Odprla je pismo in ga prebrala. Dokončal sem zadnje tri medene blazinice od številke petintrideset do sedemintrideset. Mami je vijolični list odložila na mizo in mi šla z roko skozi lase na temenu in mi jih skuštrala. Vsake toliko to naredi, meni pa začne roka takrat vsakič močno trzati.

»A dobro sediš, Ted?« me je vprašala. »Orkan se nam bliža.«

»Ne, se nam ne,« sem rekel. »Pač pa velik anticiklon.« Meteorolog sem oziroma bom to postal, ko bom velik. Zato vem. Orkanom običajno poide moč na pol poti čez Atlantski ocean. Orkani izredno redko prizadenejo Veliko Britanijo. Celo tisti znameniti orkan leta 1987 strokovno gledano ni bil orkan. Vremenar z imenom Michael Fish, ki je zaslovel, ker ga ni napovedal, je v bistvu imel prav. Tisto je bilo samo zelo hudo neurje, ne pa orkan, kaj šele, da bi imelo ime. Pravim orkanom vedno

dajo imena. Orkan Hannah, recimo, ki je leta 1957 divjal s hitrostjo 260 kilometrov na uro, ali Hugo, ki je leta 1989 zravnal z zemljo polovico Južne Karoline v ZDA. Ali pa Katrina, orkan pete stopnje, ki je leta 2005 opustošil New Orleans. (Prepričan sem, da ni naključje, da je eno najhujših neurij vseh časov dobilo enako ime kot moja sestra.)

»Ne mislim dobesedno,« je rekla mami in mi izpulila prazno sklečko za kosmiče. »Pač pa to, da se nam približuje orkan Gloria. Moja sestra. Se je ne spomniš? Na obisk bo prišla, s sinom. S Salimom.«

»To sta tista dva, ki živita v Manchestru?«

»Točno tako. Več kot pet let se že nismo videli, Ted. Še sama ne vem, kam je šel ves ta čas. Kot bi se izgubil.«

Zdelo se mi je, kot bi hotela reči, da je čas nekaj, kar pride in gre. Kot vreme. »Ne, mami,« sem jo popravil. »Čas se nikamor ne izgubi.«

»Pri nas doma že, Ted. V črno luknjo ponikne.«

Debelo sem jo pogledal in začel razmišljati, če nima mogoče vseeno prav.

V tistem pa se je zasmejala in rekla, da se samo heca in me spet skuštrala. »Zdaj pa akcija, Ted. Hitro v šolo!«

In že sem hitel po svoji vsakdanji cikcakasti poti čez zelenico v parku in razmišljal o času in o črnih luknjah, o Einsteinovi relativnostni teoriji in o vremenskih alarmih zaradi neurij. Predstavljal sem si, kako se orkan Gloria krepi med približevanjem Londonu in kakšno opustošenje pušča za sabo. Tako globoko sem bil zatopljen v misli, da sem skoraj stopil v ribnik na napačni strani parka. Malo je manjkalo, da nisem zamudil pouka. »V črno luknjo ponikne,« sem ponavljal, ko sem tekkel čez šolsko igrišče. Roka mi je začela trzati. »V črno luknjo ponikne.«

Orkan se bliža

Tistega večera je mami na glas prebrala pismo tete Glorie. Poskušal sem ga najti, da bi ga dobesedno navedel, ampak je mami rekla, da smo ga najbrž vrgli v smeti, ker imamo premalo prostora v hiši, da bi lahko vse kopičili. Spomnim se, da se je glasilo približno takole:

Draga Faith (to je moja mami),

rada bi se pobotala s tabo. Žal mi je, da sva se sprli, ko sem bila nazadnje na obisku. S Salimom se bova v kratkem preselila v New York, kjer so mi ponudili službo umetnostne kuratorke v galeriji. Bi se mogoče lahko oglasila pri vas med spomladanskimi počitnicami, ko bova na poti na letališče? Eno ali dve noči bi lahko prespala pri vas. Vem, da imate majhno hišo, ampak se bomo že stisnili. Salim pravi, da lahko spi tudi na likalni deski.

Kat je rekla, da to pa že ni v stilu tete Glorie. Teta Glo bi uporabila dosti bolj komplicirane besede. In tudi to je rekla, da teta Gloria nikoli ne pusti, da bi kaj obviselo v zraku. Ne vem točno, kaj pomeni, da nekaj obvisi v zraku. Zato je tudi Kat napisala pismo po spominu. To je njena verzija:

Moja ljuba Faith,

strašansko žal mi je, da se ti nisem pogosteje oglašala. Moje življenje je tako hektično, da so leta kar zletela mimo kot jate lastovk na nebu. Iskreno obžalujem, da sva se nazadnje tako grdo sprli. To me dobesedno pekli v srcu. Slabo se spomnim, za kaj je šlo, vem pa, da sem bila takrat v popolnem razsulu, saj sem se malo pred tem razšla s Salimovim očetom, nisem pa še odkrila transcendentalne meditacije. Zdaj sem precej bolj fokusirana.

Povedati ti moram nekaj neverjetno razburljivega. Ponudili so mi blazno vplivno službo umetnostne kuratorke v neki ugledni galeriji v New Yorku. Ni to fantastično? S Salimom sva se odločila, da bova zagrabila to priložnost. Salim je star trinajst let in je že zelo odrasel. V tukajšnji šoli ni zadovoljen. Samo enega prijatelja ima, ki je napol azijskega porekla tako kot on. Drugi fantje se stalno spravljajo nanju. Ampak naju zdaj čaka Veliko jabolko. Kakšna pomembna in razburljiva pustolovščina bo to na najinem osupljivem potovanju skozi življenje! Bi se lahko tja grede oglasila pri vas? Samo za eno

noč ali dve, ljuba moja sestra? Vem, da imate majhno hišo, ampak Salim bi blazno rad spet videl sestrično in bratranca. Pravi, da lahko spi tudi na likalni deski!

Spanje na likalni deski je bila edina stvar, ki sva si jo zapomnila oba s Kat.

Ko je mami prebrala do konca, je oči zastokal in se prijel za glavo. Kat je komentirala, da piše teta Glo tako, kot bi bila malo čez les, jaz pa sem rekel, da mora biti Salim res majčken, če misli, da bo lahko spal na likalni deski. To je spravilo Kat, očija in mami v smeh. Najbrž likalna deska ne pomeni dobesedno likalne deske. Roka mi je začela trzati in po požiralniku se mi je začel dvigovati tisti zoprni občutek. Že spet so me ujeli, da ne razumem. Kot takrat, ko sem jih vprašal, kako je mogoče, da ravnajo klubi z nogometaši še vedno kot s sužnji, čeprav je bilo suženjstvo že zdavnaj odpravljeno. To sem vprašal po tem, ko je voditelj dnevnika na televiziji povedal, da je Manchester United prodal enega svojih zvezdnikov nekemu drugemu klubu za dvanajst milijonov funtov.

Ko so se vsi trije nehali smejati, je oči vprašal mami, če res moramo reči teti Glorii ja, nakar je mami rekla, da ja, seveda ji moramo reči ja, in potem smo tudi rekli ja. Kat je vprašala, kam se bomo vsi zdrenjali. Mami je rekla, da bo teta Gloria spala v Katini sobi, kje pa drugje. Nakar je Kat rekla: »Mami, ni šans.« Mami pa njej, da naj se, hočeš nočeš, kar sprijazni, in to takoj, in da si to tudi zasluži, saj je špricala šolo, in da punce, ki špricajo, nimajo nobene pravice, da bi zganjale cirkus, če bojo morale eno ali dve noči spati na kavču.

Kat je prekrižala roke in potegnila ustnice med zobe.

»Kaj pa Salim?« sem rekel in pogledal proti steni, ob katero je bila prislonjena likalna deska.

»On bo pa pri tebi, Ted. Lahko vama napihnemo blazino za na plažo.«

Pogledal sem Kat. Po izrazu na njenem obrazu sem vedel, da je besna. Jaz pa nisem bil, pač pa sem začutil močno bolečino v trebuhu. To pa zato, ker sem pomislil, da bo fant, ki ga ne poznam, zvečer prišel v mojo sobo, in bom moral poslušati njegovo dihanje v temi, on pa me bo gledal, kako se preoblačim v pižamo, povrhu vsega pa ne bom mogel pozno v noč poslušati vremenske napovedi za pomorščake, kar počnem zmeraj, kadar ne morem zaspati.

»O-o-o-o-o-o,« sem rekel. Roka mi je močno zatrepetala.

»To imaš pa prav,« je rekla Kat. »O-o-o-o-o-o-o-o, mater.«

»Vidve se bosta tako ali tako takoj spet skregali,« je oči rekel mami. Zvenelo je tako, kot bi vremenar izdal opozorilo zaradi bližajočega se neurja. Pogledal sem v slovar sinonimov, da bi našel pravi izraz za njegov prizvok. ‚Škodoželjno.‘ »Ne, se ne bova,« je rekla mami, »ker se ji ne bom pustila, da bi se. Tokrat pa res ne. Ko bo rekla kaj nesramnega, bom globoko vdihnila in v duhu pomeditirala o obliki čajnika. Ona pa tudi, tako da bova nekako zvozili.«

V duhu sem poskušal pomeditirati o čajniku, ampak sem zagledal pred očmi samo krop, ki uhaja iz

dulca in se vali proti meni kot vroč cunami.

Tako sem se torej počutil, ko sem si predstavljal obisk tete Glorie in Salima, ki bo spal v moji sobi. Raje bi imel pravi orkan.

Orkan doseže kopno

Teta Gloria in Salim sta prišla v nedeljo, 23. maja ob 18.24. V petek pred tem so se nam začele enotedenske spomladanske počitnice. Nedelja je bila jasna z nekaj posamičnimi plohami, ki so se pomikale proti severovzhodu. S Kat sva videla, da se je črn londonski taksi ustavil pred našo hišo. Najprej je izstopila teta Gloria. Bila je visoka in suha, ravnih črnih las, postriženih do ramen. (Kat pravi, da se tej frizuri reče paževska. To ne pomeni, da je teta Gloria po poklicu paž.) Oblečena je bila v oprijete kavbojke in obuta v temno rožnate sandale. Palca na njenih nogah si takoj opazil, ker sta bila nalakirana z enakim temno rožnatim lakom za nohte kot sandali in sta se ji bleščala izpod usnjenih paskov. Poleg palcev mi je najbolj padel v oči cigaretni ustnik v njeni roki. (Ne mislim dobesedno. Če ti nekaj pade v oči, pomeni, da si tisto takoj opazil.) Na koncu je štrlela iz njega dolga in tanka prižgana cigareta, od katere se je dvigal pramen dima.

Kat je rekla, da je teta Gloria videti kot modna kreatorka. Kat ni še nikoli v živo videla kake modne kreatorka, tako da ne vem, kako ve, kakšne so modne kreatorka.

Salim je bil visok in suh in oblečen v kavbojke kot njegova mama. V roki je imel čisto navaden nahrbtnik in za sabo vlekel kovček tete Glorie na kolesčkah. Črne lase je imel postrižene na kratko. Njegova koža je bila rjava. Kat pravi, da to ni navadna rjava barva, ampak karamelna. Rekla mi je, da moram posebej omeniti, kako dobro izgleda Salim. Kat razmišlja samo o tem, kako kdo izgleda. Po mojem vsak izgleda, kot pač izgleda. Jaz sem verjetno grd, ker mi ni še nikoli nihče rekel, da sem čeden. Pač pa vsi kar naprej govorijo Kat, kako je luštna, tako da najbrž tudi je luštna. Meni se zdi, da Kat izgleda kot Kat.

Zato res ne vem, ali je bil Salim takrat čeden ali ne, zagotovo pa je izgledal tako, kot da je z mislimi drugje kot njegovo telo, in to mi je bilo vseč pri njem. Po mojem tudi jaz velikokrat tako izgledam.

Salim in teta Gloria sta prečkala kos vrta pred našo hišo in se postavila pred vhodna vrata. Mami pravi, da naš vrt ni večji od pisemske znamke. V resnici meri tri krat pet metrov, in enkrat sem izračunal, da bi lahko nanj položil 22.500 znamk. Še preden sta pozvonila, je mami na stežaj odprla vrata.

»Glo,« je rekla.

»Fai!« je zavreščala Gloria.

Sledila je kolobocija objemov in smeha. Samo to sem si želel, da bi šel čim prej nazaj gor v svojo

sobo. Salim je stal za ženskama in gledal predse. Najine oči so se srečale. Nato je skomignil, pogledal proti nebu in zmajal z glavo. In potem se mi je nasmehnil, kar je pomenilo, da lahko postaneva prijatelja.

Super občutek sem imel. Samo tri prijatelje sem imel in vsi so bili odrasli. To so bili mami, oči in profesor Shepherd, moj razrednik. Kat nisem prišteval med prijatelje, ker je skoraj vedno nesramna do mene in me prekinja, kadar hočem kaj povedati.

»Ted?« je rekla mami. »Ne boš pozdravil tete Glorie?«

Zagledal sem se v levi uhelj tete Glorie. »Živjo, teta Gloria.« Iztegnil sem roko proti njej, da mi bo segla vanjo. Ona pa me je potegnila k sebi in me objela. Tako močno je dišala po cigaretah in parfumu, da me je požgečkalo v nosu.

»Živjo, Ted,« je rekla. »Kar Glo mi reci, a boš? Vsi me tako kličejo.« Izvil sem se ji iz objema. »Madonca, Faith,« je nadaljevala. »Saj je točno tak kot najin oče. Se ga spomniš? Oče je bil tudi zmeraj v obleki in s kravato, celo na dopustu. Pa Ted ti je izrezan najin oče.«

Vsi so umolknili. Res je, da sem vsak dan oblečen v šolski uniformi, v hlačah na rob in v šolski srajci, tudi kadar mi ni treba v šolo. To mi je všeč. Kat mi zmeraj najeda, naj se vržem v majico in kavbojke, da bom izgledal približno ‚normalen in skuliran‘, ampak sem ravno zato še raje v šolski uniformi.

Salim je rekel: »Ne pa ni, mami. Ted je totalno kul model. Uraden imidž je zdaj spet in, a nisi vedela?«

»Hrm,« sem rekel.

»Ta imidž je samo krinka, mami. Pod njo se skriva upornik. A je tako, Ted?«

Pokimal sem. Dobro se mi je zdelo, da me ima kdo za upornika.

»Ej, Ted, a mi daš roko?«

Ko sva se rokovala in si stala iz oči v oči, sem začutil, da se mi je glava prekucnila na eno stran, in že spet sem bil podoben racmanu, ki je pozabil, kako se gaga, kot temu reče Kat. »Dobrodošel v Londonu, Salim,« sem rekel.

Kat me je odrinila stran. »Ojla, Salim,« je rekla in iztegnila roko proti njemu. »U, imaš hud naglas! *Toko pol špreha folk gor na severu?*«

»Ojla, Kat,« je rekel Salim in ji stresel roko. »A vi *na jugu pa tkole fensi?*«

Vsi so se začeli valjati od smeha, kar se seveda ni dobesedno zgodilo, ampak si rad predstavljam, kako bi bilo videti, če bi se vsi naenkrat ulegli in se kotalili po tleh. ‚Valjati se od smeha‘ je po mojem super izraz. In čeprav mi ni bilo jasno, kaj je tako smešno, sem se vseeno zasmel. Profesor Shepherd pravi, da se je pametno zasmeljati, kadar se drugi smejejo, ker s tem pokažeš, da se znaš vključiti v družbo in si želiš spoznati nove prijatelje.

»Kako to, da vsi govorite z južno-londonskim naglasom,« je vprašal Salim, »edino Ted pa govori kot spiker poročil na radiu?«

»Dobro vprašanje, Salim,« je rekla mami. »Tega ne zna razložiti niti Tedov nevrolog. Ampak dajmo zdaj, stopimo raje naprej. Kar izvolite v kuhinjo, večerja je na mizi.«

Mami je že prej do konca raztegnila kuhinjsko mizo, da je bila zdaj dolga skoraj dva metra in dovolj velika za šest oseb. Kljub temu sem se moral stisniti med rob mize in vrata v atrij, ker sem bil najbolj suh od vseh. Mami je na mizo položila bel prt, jaz pa sem moral pripraviti pogrinjke, ker je to moja stalna zadolžitev. Zatem je šla še Kat okoli mize in preverila, ali je vse na svojem mestu. To sploh ni bilo potrebno, ker znam odlično pripraviti mizo. O nožu, žlici in vilicah razmišljam kot o električnem krogu. Nož napaja konec žlice, prednji rob žlice napaja roglje vilic, rob mize pa sklene tokokrog. Vsi njegovi deli morajo ležati pod pravim kotom, kar pomeni, da je krogotok pravzaprav štirikotnik. Samo tega se moraš spomniti, pa ga zanesljivo ne boš polomil. Kat je postavila na sredo mize vazo z rožami z vrta in leseno desko, na kateri se je šibila skladovnica kruha. Nato je prinesla še naše najfinejše široke kozarce in v vsakega vtaknila zvit papirnat prtiček, ki je kukal čez rob kozarca kot mitra, ki je znak naše šole. Nato je šla še po vinske kozarce za mamo, očija in teto Glorio. Tudi ob svoj pogrinjek je hotela postaviti vinski kozarec, a ji ga je mami izpulila iz rok in rekla ,ti presneta mrha'. To zmeraj reče, kadar je jezna na nanjo, ampak ne zelo jezna, ampak samo srednje.

Sedli smo za mizo. Mami je iz velikega oranžnega lonca zajemala piščančji ragu, ki je ena mojih najljubših jedi, in nam ga vlivala na krožnike. Teta Gloria je ves čas govorila. Rekla je, da ju bo s Salimom ,konec od sreče', ker odhajata iz Manchestra, saj sta do grla sita dežja. (Ne raguja.) Hotel sem jima razložiti, da je število deževnih ur na severu Anglije bistveno manjše, kot ljudje mislijo, a je medtem že preskočila na drugo temo in izjavila, da je New York ,za umret hitro mesto'. Vem, da ljudje velikokrat rečejo, da je kakšna stvar ,za umret', in da to pomeni ,zelo', zato mi je niti ne bi bilo treba vprašati, kaj misli s tem, ampak sem vseeno rekel, kako je lahko mesto ,za umret hitro'.

»Poglej, Ted,« je rekla. »V New Yorku se vse premika kot na hitrem posnetku. Kot film, ki ga hitro prevrtiš naprej. In to vse, ljudje, avti, celo podzemni vlaki. Tako hitre ekspresne vlake imajo, da samo švignejo skozi nepomembne postaje. Ko si v New Yorku, imaš občutek, da teče čas dvakrat hitreje kot običajno.«

»Kar pomeni, mami,« je rekel Salim, »da se boš na Manhattnu dvakrat hitreje postarala.«

Teta Gloria se je zasmejala. Iztegnila je roko in se dotaknila Salima po rami. »A ni štoser tale moj sine?«

Salimove oči so zrle v prt na mizi. Videl sem, da so se mu ustnice začele premikati, ne da bi izustil en sam glas. Nato je opazil, da ga gledam in zavil z očmi proti stropu in se s prstom potrkal po

scih, zamahnil z glavo proti teti Glorii in se zarezal. Kat je pozneje rekla, da je hotel Salim z govorico telesa povedati, da se mu zdi mama ubrisana. Nato je iz žepa vzel mobi, ga položil zraven krožnika in napeto gledal vanj.

Mami je podala kruh teti Glorii, ta pa je rekla, da se je dokončno odpovedala vsem vrstam žita in je na brezglutenski dieti.

»Moja nutricionistka prisega nanjo,« je rekla.

»Teta Gloria,« sem rekel in vzel kos kruha. »Ne vem, kdo je nutricionistka, ampak a ne bi bilo za tvoje zdravje bolje, če bi raje nehala kaditi?« Oči je zakašljajal, kot bi se mu nekaj zataknilo v grlu. »Ravno včeraj sem prebral zanimive podatke. Če bi vsi prebivalci Velike Britanije prenehali kaditi, bi Zavod za zdravstveno zavarovanje privarčeval ...«

»Ted!« je vzkliknila mama.

Teta Gloria se je zahihitala. »Ne, Fai, pusti ga. Fant ima prav, da to vpraša. Veš, Ted, problem je v tem, da sem popolnoma zasvojena z nikotinom. Kruhu pa se znam odpovedati.« Nato je pogledala Kat. »Saj ti pa *ne* kadiš, Kat, a ne, da ne?«

Kat je začela vrteti prtiček po rokah. »Valda, da ne.«

Namrščil sem se, ker sem ravno prejšnji teden zalotil Kat in njene sošolke s cigareto v ustih. »Ampak, Kat, to pa že ...«

»Kaj pa *ti* praviš na to, da se boš preselil kar v New York, Salim?« me je prekinila Kat.

Salim je skomignil z rameni in se nasmehnil, ne da bi umaknil pogled z mobija.

»Blazno bo užival,« je rekla teta Gloria. »Če kaj, pa to vem. Empire State Building. Chryslerjev nebotičnik. Salim obožuje visoke stavbe. Pravi, da bo arhitekt po poklicu. A je tako, srček?«

»Mhm, ja, mogoče,« je rekel Salim.

V tistem mu je zazvonil mobi z melodijo iz Jamesa Bonda. Salim je rekel ‚sori‘, planil od mize in se šel pogovarjat v vežo. Videl sem, da je zdaj teta Gloria zavila z očmi.

Medtem ko Salima ni bilo pri mizi, smo se začeli pogovarjati o tem, kaj bi počeli naslednji dan. Oči je seveda moral v službo, mami pa, ki je medicinska sestra, si je lahko vzela dan dopusta in je rekla, da bi si nas pet šlo lahko ogledovat znamenitosti, saj imamo počitnice. Kat je rekla, da bi se šla rada peljat s turistično ladjo po Temzi. Jaz sem rekel, da bi šel rad v muzej znanosti. Mami pa je rekla, da bi šla rada v Covent Garden poslušat ulične glasbenike. Teta Gloria pa, da bi šla rada po galerijah in umetnostnih muzejih. Salim se je vrnil in spravil mobi nazaj v žep.

»Naj Salim pove,« je rekel oči. »On je gost.«

»Ti bi šel rad v galerijo Tate Modern, a ne, Salim?« je rekla teta Gloria.

Salim se je krčevito zgrbil za trebuh, zastokal in se začel zvijati, kot bi požrl strup. Panično sem skočil pokonci in pri tem skoraj potisnil komolec v steklena vrata v atrij. Vsi so se zakrohotali.

»Joj, kakšen štoser je Salim. Praktično zmeraj se heca,« je rekla teta Gloria.

Salim se je spet vzravnal in je bil videti čisto normalen. Pogladi si je komaj opazno črto iz tankih črnih dlačic nad gornjo ustnico.

»Mami,« je rekel. »Lepo te prosim. Samo ne spet v galerijo.«

»Ampak Tate Modern je res nekaj posebnega. Včasih je bila tam elektrarna. Z ogromnim dimnikom. In to *z zelo* visokim.«

»Okej. Ampak not so pa slike.«

»Salim,« sem rekel. »Če se ti zmeraj praktično hecaš, a se da tudi teoretično hecati?«

Salim se je malce zamislil. »Seveda, teoretično se hecaš, kadar samo razmišljaš o tem, kako bi koga nahecal.«

Prikimal sem. To pomeni, da sem jaz bolj teoretični štoser. Velikokrat razmišljam, kako bi nahecal Kat. Da bi ji rekel, recimo, da se bo točno ob 12.30 na Temzi dvignil močan cunami in ji uničil frizuro. Ampak nazadnje ji tega nikoli ne rečem.

»Kaj pa živalski vrt?« je rekla mami. »Ali pa akvarij?«

»Nista zelo visoka,« sem rekel.

»Ne, nista.« se je strinjal Salim. Nagubal je čelo. »Že vem. Pojdimo na Londonsko oko.«

»Na Londonsko oko, ja!« je rekla Kat. »Dvakrat smo že bili gor, Salim. Fantastično je.«

»In zelo visoko,« sem rekel. »Londonsko oko je višje od znamenitega panoramskega kolesa na Dunaju. V tehničnem smislu Londonsko oko sploh ni panoramsko kolo. Po konstrukciji je bolj podobno kolesarskemu obroču. V bistvu je Londonsko oko velikansko kolo na nebu. Za en obhod potrebuje trideset minut in ...«

Kat me je brcnila v piščal, kar je pomenilo, naj utihnem.

»Vau,« je rekel Salim. »To bi me pa zanimalo. Da bi se šel, kot je rekel Ted, po nebu vozit s kolesom. Mami? Prosim.«

»Kaj pa, če bo jutri oblačno?«

»Ne, ne bo, teta Gloria,« sem rekel. »Trenutno se nahajamo sredi obsežnega anticiklona, kar pomeni, da se bo jasno vreme nadaljevalo.«

»Kaj pa gneča?«

»Mami, prosim?« je rekel Salim. »Ti pa teta Fai gresta lahko ta čas na kavo. Ted, Kat pa jaz bomo šli pa v vrsto za karte. *Prosim.*«

»No, prav. Pod pogojem, da bomo šli od tam še v Tate, vsaj na hitro. Boste videli, vse tiste umetnine v nekdanjem ogromnem industrijskem kompleksu! Tako rada bi Tedu pokazala slike Andyja Warhola. To je tisti ameriški pop art umetnik, ki je delal slike iz reklam in portrete slavnih osebnosti. Saj veš, konzerve Campbellove paradižnikove juhe pa Marilyn Monroe.«

»O njem sem pa že slišala,« je rekla Kat. »Čudak je bil.«

»Kulturna ikona je bil,« je rekla teta Gloria. »Če mene vprašate, je Warhol poosebljal celotno dvajseto stoletje. Nekateri pravijo, da je imel mogoče celo ...« Pogledala je mami. »No, saj veste, kaj. To, kar ima Ted.«

Vsi so obmolknili.

»Saj pravim,« je rekla Kat. »Čudak je bil.«

Mamine ustnice so se tesno stisnile. Vedel sem, da jo je Kat razjezila. Ampak mi je bilo vseeno. Saj vem, da sem čudak. Moji možgani delujejo z drugačnim operacijskim sistemom kot možgani drugih. Vidim stvari, ki jih drugi ne vidijo, drugi pa včasih vidijo stvari, ki jih jaz ne vidim. Če je bil Andy Warhol kot jaz, bom mogoče nekoč tudi jaz kulturna ikona. Zakaj pa ne? Zagotovo pa ne bom slaven zaradi naslikanih jušnih konzerv in filmskih zvezd, ampak zaradi svojih vremenskih kart in šolske uniforme. Super bo.

»Zmenjeno,« je rekel Salim. »V galerijo bomo šli potem. Najprej pa na Kolo.«

In tako smo torej sklenili, da gremo na Londonsko oko. Oziroma na Kolo, kot je rekel Salim.

Nočni pogovor

Salim je tisto noč spal na zračni blazini zraven moje postelje. Skoraj nikoli mi še ni bilo treba spati s kom v isti sobi. Roka mi je močno trzala. Salim je zlezel v spalno vrečo in ni dosti govoril.

Bi moral mogoče jaz začeti pogovor, sem pomislil. Ampak o čem? O čem nepomembnem ali o čem pomembnem? Spomnil sem se, kaj mi je mami rekla lansko jesen, ko sem začel hoditi v novo šolo. *Ko spoznaš nove ljudi, Ted, se moraš naprej pogovarjati o čem nepomembnem.* Vprašal sem jo, kaj misli s tem. Zakaj bi se hotel kdo z mano pogovarjati o čem nepomembnem? Niti o čem pomembnem se najraje ne bi, saj me je komaj spoznal. Mami se je zasmejala in rekla, da hoče reči, naj se pogovarjam o vsakdanjih stvareh. »A lahko o vremenu recimo?« sem jo vprašal. In potem je vzdihnila in rekla: »Prav, Ted, lahko se pogovarjaš tudi o vremenu, ampak na bolj vsakdanji način.« To je pomenilo, naj govorim o anticiklonih in o območjih nizkega zračnega tlaka, ne pa o kompleksnih nevihtnih sistemih in o globalnem segrevanju.

»Salim,« sem rekel, »se ti kdaj pogovarjaš o čem nepomembnem?«

»Kaj?« je vprašal. Usedel se je pokonci. »Na-a. Živ dolgcajt. Ljudje to počnejo, da jim hitreje mine čas in kadar si nimajo kaj zanimivega povedati.«

»Se pravi, da se ti raje pogovarjaš o čem pomembnem?«

»Valda, Ted. To pa zmeraj.«

»In kaj bi rekel, da je vreme? Nekaj nepomembnega ali pomembnega?«

»Kaj? Misliš dež pa sneg pa to?«

»Dež in sneg, ja. Neurja. Fronte. Globalno segrevanje.«

»Valda, da je pomembno. Definitivno. Globalno segrevanje je kul. En film sem videl o tem. Ves New York je bil pod vodo.«

»London bo mogoče tudi. Enkrat že,« sem rekel.

»Na-a,« je rekel Salim. »London ne bo. Pa Manchester tudi ne. Samo New York bo.« Kolena je pokrčil do brade. »Moja mama sovraži Manchester,« je rekel. »Zato, ker sovraži dež.«

»Jaz imam pa dež rad,« sem rekel in pomislil, da brez dežja ne bi bilo življenja.

»Jaz tudi,« je rekel Salim. »Dež te ohladi in pomiri.«

»Brez dežja bi vsi pomrli od dehidracije.«

»Točno tako.«

»Ampak če preveč dežuje, nastanejo pa poplave.«

»Jp,« se je nasmehnil Salim. »Vesoljni potop. Noetova barka pa ti štosi.«

»Nekateri ljudje so prepričani,« sem rekel, »da se je vesoljni potop iz Biblije v resnici zgodil. In da bi se lahko še kdaj.«

Salim se je z glavo nagnil proti meni in me pogledal v oči. »Zakaj te vreme tako zelo zanima, Ted?«

Malce sem moral pomisliti. »Vreme je sistem. Jaz imam pa rad sisteme. Vremenski sistem je zelo težko razumeti, ker je v njem toliko spremenljivk. Spremenljivke so zanimive. Če sistem odpove, nastopi katastrofa. Nekateri mislijo, da naš vremenski sistem počasi začenja razpadati in da to mogoče pomeni tudi konec človeške vrste. Ko bom velik, bom meteorolog, da bom lahko napovedoval vreme in pomagal človeški vrsti, da bo preživela. Vem, da se bom moral veliko učiti, če bom hotel vedeti vse o spremenljivkah.«

Salim je zažvižgal. »Mi boš povedal, Ted, ko se bo začel približevati vesoljni potop? Da si bom pravočasno zgradil barko?«

»Bom,« sem obljubil.

Salim se je ulegel nazaj, in ugasnil sem lučko. Poslušal sem najino dihanje. V tej fazi po navadi prižgem radio in poslušam vremensko napoved za pomorščake. Radio imam na doseg roke, na pisalni mizi zraven postelje. Mami mi je rekla, naj ga raje ne vklapljam, dokler si bom sobo delil s Salimom. Prsti pod odejo so mi močno trzali.

»Salim?« sem rekel minuto pozneje. »A spiš?«

»Na-a. Ne še,« je rekel. »Vroče je.«

»Ja, res. Zaradi novega območja visokega zračnega pritiska, ki se nam približuje z Atlantika,« sem rekel.

»Česa ne poveš.«

»O čem razmišljaš?« sem ga vprašal. Sam sem ravnokar premišljeval o konvekcijskih tokovih, izobarah in izotermah. Predstavljal sem si, da poslušam vremensko napoved za pomorščake. *Lundy, Fastnet, veter spremenljive smeri, tri do štiri*. Mogoče je tudi Salim razmišljal o tem.

»Mah, nič takega,« je rekel. »Kaj pa ti?«

»O vremenu, še zmeraj.«

Spet sva umolknila. »*Ki se bo začel obračati v južni ali jugovzhodni veter, pet do šest,*« sem glasno rekel.

»Prosim?«

»Delam se, da berem vremensko napoved za pomorščake in da se namesto brezvetrja, ki nas je zajelo, pripravlja vihar. Na odprtem morju.«

»Vihar?« je rekel. »Fino. Tako močan, da letala ne bi mogla vzletati?«

»Uf, to bi moral biti pa ogromen nevihtni sistem.«

»A ja?«

»Viharni veter stopnje osem ali devet. Zato je bolj verjetno, da letala ne bi mogla vzletati zaradi megle.«

Zaslišal sem, da se je spet usedel pokonci. »Ted?«

»Ja?«

»A veš, to? Ta tvoj sindrom ali kar že imaš?« je vprašal.

»Hrm,« sem rekel in pomislil, kdo neki mu je povedal.

»Upam, da ne zameriš, če te vprašam. Ampak, kako je to? Kako je, če ga imaš?«

Tega me ni še nihče vprašal. Naslonil sem se nazaj na blazino in pomislil. »To je nekaj, kar imam v možganih,« sem rekel.

»Aja?«

»Ampak ne tako, kot da sem bolan.«

»Ne.«

»Ali pa neumen.«

»Vem, da ne.«

»Ampak normalen pa tudi nisem.«

»Ja, pa kaj? Kdo pa je?«

»To je tako, kot da so možgani računalnik,« sem rekel. »In da moj računalnik uporablja drugačen operacijski sistem kot možgani drugih ljudi. Tudi moje omrežje je drugačno.«

»U, kul,« je rekel Salim.

»In to pomeni, da znam razmišljati o dejstvih pa o tem, kako stvari delujejo, zato zdravniki pravijo, da imam motnjo *visokofunkcionalnega spektra*.« (Enkrat sem slišal nekega zdravnika, kako je moji mami rekel, da bo moj razvoj potekal po deviacijski poti. Salimu tega nisem povedal, ker sem besedo ‚deviacijski‘ poiskal v slovarju in ugotovil, da pomeni nekaj podobnega kot ‚ukrivljen‘, kar bi lahko pomenilo, da bom hodil po ‚krivih potih‘, kar bi pomenilo, da sem kriminallec, kar pa nisem.)

»Ni slabo,« je rekel Salim.

»Ja. Ampak pri nogometu in podobnih zadevah sem pa beden.«

»Jaz tudi,« je rekel Salim. »Moj najljubši šport je tenis.«

»Moj pa skakanje po trampolinu,« sem rekel.

»Skakanje po trampolinu?«

»Ja. Včasih sem ga imel doma. Vsak dan sem skakal, ker mi je pomagalo pri razmišljanju. Ampak se je pokvaril.«

»O, škoda. Blazno rad imam trampoline.«

»Zaradi tega svojega sindroma si zelo dobro zapomnim pomembne stvari. Pomembna dejstva o

vremenu in podobno. Ampak nepomembne stvari pa ves čas pozabljam. Torbo s telovadno opremo, recimo. Mami pravi, da so moji možgani kot rešeto. S tem hoče reči, da marsikaj pade skozi luknje v mojem spominu.«

Salim se je zasmel. »Mogoče imam jaz tudi tvoj sindrom. Jaz tudi pozabljam vse živo.«

»Kaj pa?«

»Mobi, včasih. Ali pa nalogo.«

»Jaz naloge nikoli ne pozabim. Kat pravi, da me zato v šoli vsi kličejo *čudlar*.«

»*Čudlar*?«

»Mešanec med *čudakom in piflarjem*. Ne marajo me, ker se hočem zmeraj pogovarjati samo o pomembnih stvareh. Saj jaz bi se rad naučil pogovarjati tudi o nepomembnih. Ampak je težko.«

»Noro veliko veš,« je rekel Salim. »Že samo po vseh teh tvojih knjigah tukaj vidim.« Pokazal je na police z enciklopedijami. »Zakaj bi se moral truditi, da bi postal drugačen, kot si?«

»Profesor Shepherd mi je rekel, da bom imel več prijateljev, če se bom potrudil, da bom bolj podoben drugim, pa čeprav samo na zunaj, ne znotraj.«

In potem sem Salimu povedal nekaj, česar nisem še nikomur. »Ni mi vseč, da sem drugačen. Ni mi vseč biti v svojih možganih. Včasih je tako, kot da sem čisto sam v velikem praznem prostoru. Nič drugega ni v njem, samo jaz.«

»Čisto nič drugega?«

»Čisto nič,« sem rekel. »Niti vremena. Samo moje misli.«

»Ta kraj pa poznam,« je rekel Salim. »Jaz sem tudi tam. Zelo samega se lahko počutiš, a ne?«

Slišal sem ga, da se je spet ulegel. Zažvižgal je skozi zobe. »Sam kot hudič,« je zamrmral in umolknil.

Pomislil sem, da je zaspal, a je trenutek zatem nadaljeval.

»Na naši šoli te zmerjajo z dosti hujšimi besedami, kot je *čudlar*. Fantovska šola, nobenih punc, zelo *na hard*.«

»Zelo *na hard*?«

»Jp. Pretepi pa izzivanje. En fant je enkrat celo nož prinesel. Nisem maral hoditi v šolo. Dokler nisva ratala prijatelja z Marcusom, mojim sošolcem. Potem je bilo pa bolje. Marcus pa jaz sva bila glavna džeka v 9. k razredu. Marcus je bil pred tem za sošolce zmeraj samo *tamali paki*, tako kot si ti *čudlar*. Pa sploh ni iz Pakistana, da ne boš mislil. Ampak zdaj pa ni več. Zdaj je pa džek.«

»Džek?« sem rekel. »Kaj je to džek?«

»Tako rečemo pri nas vsakemu skuliranemu, zrelaksiranemu modelu. Prejšnje polletje sva z Marcusom nastopala v šolski predstavi. *Vihar* je bil naslov. Marcus je totalno obvladal. Nikoli več ga ne bo nihče klical *tamali paki*.«

»*Vihar?*« sem vprašal. »A to je kaj o vremenu?«

»Ja. Shakespeare ga je napisal. Čisto na začetku imaš blazen vihar na morju. Tebi bi bilo to pisano na kožo, stari.«

Potem je Salim zaspal. Jaz pa sem se naslonil nazaj in ga poslušal, kako diha. Vdih, izdih. Razmišljal sem, kako in s čim bi mi bil lahko Shakespearov *Vihar* napisan na kožo. Potem pa sem se spomnil, da je to, »da ti je nekaj pisano na kožo«, še en hecen izraz, ki ne pomeni dobesedno tistega, kar pomenijo besede. Možganski valovi so se mi začeli sukati okoli velike votline v moji glavi, kot se vrtinčijo molekule v nevihtnem kopastem oblaku, ki se bo vsak čas utrgal. Izmisлил sem si svojo vremensko napoved za pomorščake. *Malin, Hebridi, severozahodnik, sedem do devet, območje nizkega zračnega tlaka se pogloblja in premika proti severovzhodu, dež, veter spremenljivih smeri* ...

Hladen piš je zavel skozi okno. Salim je zavzdihnil, kot da nekaj napeto predeluje v sanjah. Spomnil sem se, kaj je rekla teta Gloria o Andyju Warholu. Da je bil kulturna ikona in da je imel mogoče isto, kar imam jaz. Spomnil sem se, da nekateri menijo, da je imel to tudi Einstein. Možganski valovi so se mi polegli. In potem sem zaspal.

Vsi na Kolo

Ko sem se zbudil, je bila spalna vreča na zračni blazini zraven moje postelje prazna. Pogledal sem skozi okno in preveril, kakšno je vreme. Sijalo je sonce. Anticiklon, ki je prevladoval v zadnjih dneh, je še vedno vztrajal. Barometri bojo še naprej kazali suho in jasno, izobare bojo daleč narazen.

Salima in Kat sem našel v kopalnici. Z brivskim aparatom mojega očija si je bril puhaste dlačice nad gornjo ustnico in se režal.

»Ampak meni se je zdelo, da si prej super izgledal, Salim,« je rekla Kat.

Salim se je obrnil k meni in mi pomežiknil. »Ja, ampak fora je v tem, da bolj, ko jih briješ, hitreje rastejo. Isto kot trava, ki jo kosiš.«

Kat se je zarežala kot pečen maček. To se samo tako reče, kadar se kdo glasno zasmije, čeprav dvomim, da se mački sploh kdaj smejejo, kaj šele, da bi bilo do smeha pečenemu mačku. Ne vem, zakaj se tako reče, ampak vem pa, da se. In tudi v tem nisem videl nobene logike, zakaj bi kocine in trava rasli hitreje, če jih porežeš. Vseeno sem se zasmel, ker sem hotel biti Salimov prijatelj. Nato sem si šel s prstom nad gornjo ustnico. Nobenih kocin nisem imel, in to je bilo dobro. Misel na to, da mi po obrazu rastejo kocine, mi ni bila niti malo všeč. Prvič, je britje nevarno. Moj oči velikokrat pride iz kopalnice s krvavimi koščki toaletnega papirja, prilepljenimi na kožo na obrazu. In drugič, so obrazne dlake znak za to, da smo se razvili iz opic. In ko še pomisliš, da smo se razvili iz opic, si moraš priznati, kako omejena je človeška inteligenca na splošno.

Potem smo sedli k zajtrku. Pojedel sem triinštirideset medenih blazinic. Kat je jedla opečenec, Salim pa se je lotil sklečke koruznih kosmičev, ki jih ni pojedel do konca. Po zajtrku smo šli od doma z mami in teto Glorio, ki sta hodili za nami in govorili kot dež. Ta izraz je eden mojih najljubših. To ne pomeni, da sta med govorjenjem pljuvali in da smo bili mi trije mokri od dežja. Sploh nismo bili mokri, ker ta izraz pomeni samo to, da sta govorili zelo hitro in brez prestanka, kot bi bilo njuno govorjenje deževna ploha, ki se je vlila z neba.

Kat, Salim in jaz smo hodili vštric pred njima. Stopal sem ob zunanji strani pločnika, tik ob robniku in z rokami v žepu skakal čez reže med tlakovci in okoli drogov cestne razsvetljave. Tako najraje hodim, kadar nisem sam.

Nato smo šli mimo Kasarne. Salim je rekel, da je res ogromna. Povedal sem mu, da je visoka štiriindvajset nadstropij. Kat pa je rekla, da jo bo najin oči te dni enkrat zravnal s tlemi.

»Japajade,« je rekel Salim.

»Ja, jo bo,« je rekla Kat.

»Zakaj jo morajo podreti?«

»Oči pravi, da so bile v njej samo še droge pa šprice in samomorilske mame. Pa ščurki.«

»Fuj.«

»Ja, res. Poštar ni več hotel nositi pošte sem.«

Salim je pogledal gor. »Uf, je visoka.«

Potem mu je Kat pokazala neko drugo stolpnico. »V tistem nebotičniku dela najina mami, Salim. To je Bolnica Thomasa Guya.«

»Vau.«

»Jp.«

Tudi ta nebotičnik je bil zelo visok in srebrn. Opazil sem Salimovo navdušenje nad Londonom, saj je gledal stolpnice s široko odprtimi očmi in usti. Kmalu smo se morali po stopnicah spustiti na podzemno železnico. Kat in Salim sta sedla skupaj, jaz pa sem sedel dve vrsti od njiju med dvema neznancema. Roke sem prekrizal na prsih, da bi mi dlan nehala trzati. Te navade bi se res moral otresti, mi vedno reče profesor Shepherd. Gledal sem v zemljevid londonske podzemne železnice na steni vlaka. To je topološki zemljevid. Topološki zemljevid je zelo poenostavljen zemljevid, ki ni narisane v merilu, kar pomeni, da ne prikazuje resničnih razdalj. Pikice označujejo postaje podzemne železnice, na katerih vstopiš na vlak ali izstopiš, včasih tudi prestopiš. Pikice so narisane na ravnih črtah, ki se le včasih križajo, čeprav proge v resnici potekajo zavito. Če bi sedel zraven Salima, bi mu prav gotovo začel razlagati o različnih vrstah zemljevidov in mu povedal, da topoloških zemljevidov ne smemo mešati s topografskimi. Ko sem pogledal proti Salimovemu sedežu, sem videl, da mu Kat kaže srebrni lak na nohtih in ga sprašuje o njegovem družabnem življenju, kar je njena najljubša tema. Poskušal sem ugotoviti, ali se Salim dolgočasi. Kadar se ljudje dolgočasijo, pravi profesor Shepherd, mišice na njihovih obrazih ne počnejo ničesar. Ljudje samo gledajo, ne da bi kaj videli. Profesor Shepherd mi pravi, naj vedno preverim, če kdo tako gleda, kadar mu kaj govorim. Salim se je zdaj smejal in dregal Kat s komolcem, zato sem sklepal, da se ne dolgočasi. Če bi bil na njegovem mestu, bi se zagotovo dolgočasil.

Izstopili smo na postaji Embankment, ker smo hoteli prečkati Temzo po enem od mostov, ki so jih postavili za zlati kraljičin jubilej, in s katerega je krasen pogled. Nebo je bilo modro. Reka je bila siva. Londonsko oko je bilo belo. Kabine so se premikale tako počasi, da se je zdelo, kot bi stale pri miru.

Na pol poti čez Temzo je Salim vzela iz žepa starinski fotoaparata, s katerim slikal na film, ki ga je treba dati razviti v fotke.

»Imaš pa zanimiv fotoaparata, Salim,« je rekla Kat.

»Mama mi ga je dala, ker grem z njo v New York. Jaz sem sicer hotel digitalnega, ampak mami pravi, da se bom s takšnim dolgoročno naučil bolje fotografirati.«

Potem je začel šklocati vse pred sabo in naredil tudi skupni posnetek mene in Kat z Londonskim očesom v ozadju. Ko je nehal pritiskati na sprožilec, mu je zazvonil mobi z melodijo iz Jamesa Bonda. Nagnil se je čez ograjo in govoril v telefon kot vohun 007 na tajni misiji, kadar noče, da bi mu kdo prisluškoval.

»Ta tvoj vražji telefon!« je rekla teta Gloria, ko se je Salim nehal pogovarjati in zaprl mobi. »Kdo je bil zdaj to?«

»Še en prijatelj,« je rekel Salim. »Iz Manchestra me je poklical. Posloviti se je hotel od mene. No, hitro, gremo zdaj. Smo že kar pozni.«

»Pozni za kaj, Salim?« sem ga vprašal.

»Za Kolo.«

»Za Londonsko oko ne moreš biti pozen,« sem rekel. »Ves dan se vrti, dvakrat na uro gre okoli, vsako uro. Tudi ko se stemni.«

Big Ben je odbil enajsto uro, ko smo prišli do vrste za vstopnice, ki je bila zelo dolga. Obe mami sta zagodrnjali.

»Neskončna je,« je rekla moja mami.

»Ne, ni,« sem rekel. »Neskončno pomeni ...«

»Kaj če bi prišli pozneje nazaj in gremo najprej v Tate?« me je prekinila teta Gloria.

»Pa če si mi obljubila!« je zavpil Salim. Zatopotal je z nogo in obrvi so se mu spustile nizko na oči.

»Salim ima prav,« je rekla mami. »Glo, obljubili sva jim. Moramo se držati tega, kar smo se zmenili včeraj zvečer. Na, Kat. Vzemi tole ...« je rekla in dala Kat denar v velikih bankovcih. »Pojdite po karte, medve z Glorio se bova pa usedli na kavo tamle in vaju počakali. Ko boste imeli karte, se vama bova pridružili v vrsti za Oko.«

Kat so se oči široko razprle, ko je vzela denar. Skrbno ga je spravila v nahrbtnik z leopardjim vzorcem. Potem smo se šli Kat, Salim in jaz postaviti na konec vrste. Neka gospa pred nami je vprašala gospo pred sabo, ali kaj ve, kako dolgo bomo morali čakati, nakar je gospa, ki je bila še dve gospe pred nami, rekla, da traja pol ure, da kupiš karto, potem pa še pol ure, da se vkrcáš.

»Eno uro,« je zagodrnjala Kat. »To je pa mogoče vseeno malo predolgo.«

»Kat,« sem rekel, »ena ura je kapljica v večnem oceanu časa.« To je župnik Russell v naši cerkvi enkrat rekel o dolžini človekovega življenja.

Salim se je zarežal. »Itak.« Spet je vzela iz žepa fotoaparata in šklocnil še eno sliko od tam, kjer smo stali. Prosil sem ga, če lahko še jaz slikam.

»Da mu ne bi slučajno dovolil, Salim,« je rekla Kat. »Pojma nima o takih stvareh. Boš videl, ko

boš dobil fotko, na kateri bo kos pločnika pa pol superge.«

Ampak Salim je ni poslušal. Dal mi je fotoaparatus, in že sem pogledal skozi iskalo in usmeril objektiv proti središču panoramskega kolesa. Ko sem pritisnil na sprožilec, je fotoaparatus poskočil gor in dol. Odmaknil sem ga od očesa in zagledal neznanega moškega, ki se nam je bližal. Oblečen je bil v staro usnjeno jakno z odpeto zadrgo in v črno majico s kratkimi rokavi, na kateri je nekaj pisalo, ampak se ni dovolj dobro videlo, da bi lahko prebral. Moški je imel črne lase in strnišče na bradi, kot pravi moj oči kocinam, ki mu zrastejo med vikendom, ko se mu ni treba briti. Še preden je neznanec prišel do nas, je odvrigel cigareto na tla in jo pohodil s peto. Zaradi smetenja bi ga lahko kaznovali z globo tisoč funtov, ampak ni tega očitno opazil nihče razen mene.

Prišel je naravnost k nam. »Sori,« je rekel. »A mogoče rabite eno karto?«

Kat mu je razložila, da smo v vrsti za to, ker rabimo pet kart. Neznanec je rekel, da nam lahko da eno, če hočemo. Skoraj je bil že na vrsti za vkrcanje v kabino, ko si je premislil. Enostavno je zmrznil.

»Kako mislite, da ste zmrznili?« je rekel Salim. S pogledom je oplazil vstopnico v neznančevi roki in dvignil glavo proti Očesu.

»Klavstrofobijo imam. Skupaj bom padel, če me bojo zaprli v eno od teh kabin iz pleksistekla.«

Popolnoma sem pozabil, da se ne smem pogovarjati z neznanci, zato sem rekel: »Ampak saj so iz jekla in stekla, ne iz pleksistekla.«

»To je pa še hujše! Iz stekla? Ne, hvala.«

»Steklo je vendar ojačano. Zelo močno je in popolnoma varno.«

»Potem pravite, da nočete karte?« me je prekinil Salim.

»Kar imejte jo, če hočete.« Neznanec je iztegnil roko, v kateri je imel vozovnico. »Za vožnjo ob 11.30 je. Tista punca tamle,« je rekel, se obrnil in nam pokazal punco s sončnimi očali v roza plišasti jakni, »mi drži mesto. Še malo, pa bojo začeli spuščati not.«

Salim se je obrnil h Kat. »Kaj praviš?«

»Ma, ne vem,« je rekla Kat. »Mami je rekla, naj gremo po karte za vseh pet. Lepo od vas, da ste nam jo ponudili, ampak ...«

Roka mi je močno zatrepetala, ker sem se končno spomnil, da se ne smemo pogovarjati z neznanci in sprejemati daril. Salim je dvignil roke in rekel: »Glede na to, kako počasi se premika ta vrsta, danes ne bo šel nobeden od nas tja gor.«

Videl sem, da je dala zdaj tudi Kat stvari na tehtnico, kar pomeni, da je razmišljala, kaj naj naredimo. Ker je bila najstarejša, je bila glavna.

»Okej,« je rekla, »mami in teta Gloria bosta še veseli, če bomo prihranili nekaj denarja, sem prepričana. Da o prihranku časa sploh ne govorim. Ted pa jaz sva bila itak že parkrat gor. Zato kar ti

vzemi karto, Salim. Ti si gost.« Moški mu je dal vstopnico in nas odpeljal do svojega mesta v vrsti. Roka mi je spet zatrepetala, kajti to je pomenilo, da se danes kljub vsemu ne bom peljal z Londonskim očesom, in to po zaslugi neznanca s strniščem na bradi, s katerim se sploh ne bi smeli pogovarjati.

»Lepo se imej,« je rekel moški in se nasmehnil.

»Tisočkrat hvala,« je rekel Salim. Kotički ust so mu šinili skoraj do uhljev. S Kat sva mu nato delala družbo v vrsti, dokler nismo prišli do uslužbenca, ki je pregledoval vstopnice in vpil: »Stopite sem, tisti, ki imate karte za 11.30!« Salim mu je dal vstopnico, ki jo je dobil zastonj, in nama pomežiknil in se zarežal. Nato se je skupaj z drugimi premaknil do klančine pri vhodu na Oko.

»Pri izhodu te bova počakala,« je zaklicala Kat. »Na oni strani!«

Salim je prikimal. Skozi šipo sva ga gledala, kako se pomika po mostičku, dokler ni bil samo še senca. Stal je in čakal, da se bojo vrata odprla in zaprla, in nama še zadnjič pomahal. Potem je skupaj z drugimi odhitel naprej. Preštel sem, koliko ljudi je vstopilo. Enaindvajset, vključno z njim. Vrata kabine so se zaprla.

Pogledal sem na uro. Kazala je 11.32, 24. maja. »Ob 12.02 bo nazaj dol,« sem rekel Kat.

Kolo se zavrti

»Da vidiva, če lahko slediva Salimu med vožnjo,« je rekla Kat.

Njegova kabina se je začela vzpenjati. Ugotovila sva, da jo lahko spremljava s pogledom, kako se v nasprotni smeri urnega kazalca počasi dviguje po krožnici od šeste proti četrti uri, če stopiva nekaj korakov nazaj.

Med gledanjem sem Kat našteval podatke, ki sem si jih zapomnil o Londonskem očesu. Da v bistvu sploh ni panoramsko kolo in da se ob jasnih dneh vidi z njega štirideset kilometrov daleč. Kat me je prekinila in vprašala: »A je Salim tebi všeč, Ted?«

»Najin bratranec je,« sem rekel. »Kar pomeni, da imamo skupnega petdeset odstotkov genetskega materiala.«

»Ja, ampak, a ti je všeč?«

»Hrm. Jaz ...«

»A res nič ne čutiš? Nikoli?«

»Všeč mi je, Kat. Moj prijatelj je.«

Kat je prikimala. »Meni je srčkan.«

»Srčkan,« sem rekel. Kat se zdi marsikaj srčkano, vključno z mačkami, nogometaši, filmskimi zvezdniki, oblačili in dojenčki. Kar pomeni, da srčkan ne pomeni prav dosti, če je vse srčkano. Kdo ali kaj ni srčkan? Najbrž jaz. Mislim, da Kat ne bi nikoli rekla, da sem srčkan.

»Salim je džek,« sem rekel.

»Džek?«

»Tako v Manchestru rečejo ‚skuliranim in zrelaksiranim modelom‘,« sem rekel. »Pa osamljen je tudi kdaj. Mi je sam povedal.«

»A res?« je osuplo vprašala Kat. »Mogoče zato, ker se mora preseliti v New York. Jaz bi bila tudi osamljena, če bi morala zapustiti vse svoje prijatelje.«

Opazovala sva Londonsko oko, kako se vrti. Videti je bilo kot ogromna stenska ura, le da se je gibalo v nasprotni smeri urnega kazalca. Salimova kabina se je premaknila s tretje ure na drugo, ko jo je nizko preletelo letalo.

»Kat?« sem rekel.

»Kaj je?«

»Kaj pomeni, da ti je nekaj pisano na kožo?«

»Prosim?«

»Salim je rekel, da bi mi bil Vihar pisan na kožo. Prejšnje polletje je nastopal v šolski predstavi Vihar.«

Kat se je zasmejala. »Mi ga tudi zdaj beremo v šoli. Profesor Moynihan me vedno pokliče, da moram brati Mirandino vlogo. Ampak ta Miranda je totalno mimo.«

Malce sem moral pomisliti. »Se pravi, da ti ni pisana na kožo?«

»Niti slučajno.« Salimova kabina se je bližala eni uri. »Kakšna se ti zdi teta Glo?« je vprašala Kat.

Spomnil sem se, kaj je oči rekel o teti Glorii. Da pušča za sabo čisto opustošenje. Potem sem se spomnil, da mi je rekla, da sem kot Andy Warhol. Kulturna ikona. »Ne vem.«

»Jaz tudi ne. Sem pa slišala očija, kako je rekel mami, da mu teta Glo redno dvigne pokrov. Pa dve prazni steklenici vina sem videla na vrhu hladilnika.«

Kateri pokrov, sem se vprašal. Nato sem v mislih zagledal teto Glo, kako se preobleče v delovno haljo in začne odpirati pokrov očijevega avta. Ampak saj teta Glo ni avtomehanik. Mogoče to pomeni kaj drugega. Za vsak slučaj sem vprašal Kat: »Si ti že kdaj videla teto Glorio, da bi odpirala motor našega avta?«

»Ma ne. Da nekomu dvigneš pokrov, pomeni, da ga razjeziš. Spraviš v slabo voljo. Mu skačeš po živcih. Greš na jetra. Ni, da ni.«

Zarežala se je, jaz pa tudi, ker sem hotel pokazati, da razumem, kaj hoče reči, čeprav nisem razumel, zakaj naj bi bilo tako smešno, če spravlja teta Gloria očija ob pamet.

Nato je Salimova kabina dosegla najvišjo točko. Na namišljeni številčnici je bilo poldne. Oba hkrati sva rekla »ZDAJ!« in se spet zasmejala. Tokrat sem vedel, zakaj se smejem. Očitno sva s pogledom sledila isti kabini, in sicer tisti, v kateri je bil Salim. Moja ura je kazala 11.47. Salim se je premikal natanko po časovnem načrtu. Steklo se je na vrhu bleščalo v soncu.

Kabina se je počasi spustila proti deveti uri. Ker sem se že večkrat peljal z Očesom, sem se spomnil, da te tik pred koncem vožnje slikajo z avtomatskim fotoaparatom v kabini in da lahko ob izhodu kupiš sliko za spomin. Šefi Londonskega očesa so fotoaparati postavili tako spretno, da naredi dober posnetek čisto vsakega obiskovalca, in to celo z Big Benom v ozadju. To se zgodi nekje med osmo in sedmo uro. In že sem opazil, kako so temne postave v Salimovi kabini stopile na eno stran in začele pogledovati proti severovzhodu v smeri fotoaparata. Tudi svetlikanje bliskavice sem razločil.

Zatem sva šla s Kat nazaj do tja, kjer smo se zmenili, da se dobimo, in čakala, da bo Salimova kabina pristala. Natanko ob 12.02 se je vrnila na izhodišče. Vrata so se odprla. Najprej je iz nje stopila skupina šestih odraslih japonskih turistov. Nato sta prišla iz nje debel moški in debela ženska z majhnima dečkoma, ki sta bila tudi debela, kar je verjetno pomenilo, da jejo preveč industrijsko predelane hrane in da bi morali izboljšati svoje prehranjevalne navade. Za njimi je prišla punca v

plišasti jakni in se pod roko držala s svojim fantom. Naslednji je stopil iz kabine zajeten belolas moški v dežnem plašču in z aktovko. Bolj je spominjal na moške, ki se vozijo v službo z vlakom kot turistom, ki obišejo Londonsko oko. Nato je stopila iz kabine suha in visoka svetlolasa gospa, ki je držala za roko sivolasega moškega, ki je bil dosti manjši od nje. Nazadnje sta prišli ven še Afričanki v dolgih in ohlapnih pisanih haljah. Na ves glas sta se smejali, kot da bi prišli iz lunaparka. Z njima so bili štirje otroci različnih starosti, in vsi so bili videti zelo dobre volje.

Salima pa nikjer.

Takoj sem vedel, da je nekaj narobe.

»Hrm,« sem rekel.

Kat se je skremžila. »Prisegla bi, da je bil v tej kabini, skupaj z Japonci ...« Potniki so se raztepli v različne smeri. »Očitno je v naslednji.«

Počakala sva jo, ampak ga ni bilo. Niti v naslednji in še v eni za njo ne.

Slab občutek mi je švignil po požiralniku navzgor.

»Tukaj počakaj,« je rekla Kat in me stisnila za roko. »Da se mi niti ne premakneš.«

Izpustila je mojo roko in stekla stran. Ni mi bilo všeč, da me je pustila samega v gneči. Ves čas sem mežikal, se oziral okoli sebe in čakal, da se bo Salim končno le pojavil. Potem sem pomislil, da sem zdaj izgubil še Kat. In nenadoma sem se spomnil, da ne vem, kje naj najdem mami in teto Glorio, kar pomeni, da sem se tudi jaz izgubil. Roka mi je močno zakrilila. Vseeno mi je bilo in je nisem niti poskušal umiriti.

Potem se je Kat vrnila. »Se je Salim že pojavil?«

»Ne, Kat.«

»Tole sem šla kupit,« je rekla. »Spominsko fotko. Vse sem pregledala. Fotke, na katerih so ljudje v kabini pred Salimovo in v tistih za njo, ampak ga ni na niti eni. To je ta, na kateri so Japonci in tisti dve Afričanki.«

Pokazala mi je fotografijo. Ogle dal sem si obraze neznancev, ki so se smejali in mahali v fotoaparate. Različni deli oseb so bili odsekani, ker je bila kabina skoraj polna. Tu in tam si lahko razločil polovico obraza in kako mahajočo roko. A ničesar, kar bi vsaj malo spominjalo na Salima.

»Tukaj ni Salima,« sem rekel.

In potem sem rekel: »Salim je izginil.«

Kat je zastokala. »Mami in teta Glo bosta poživinili.«

Kar gre gor, ne pride nujno dol

Šla sva do terase, kjer sta sta mami in teta Glo pili kavo.

»Zlagati se morava,« je siknila Kat. »V zvezi s karto od tistega neznanca.« Tako močno me je stisnila za zapestje, da me je zbolelo.

»Zlagati,« sem ponovil. »Hrm. Zlagati.«

»Lahko rečeva, da se je Salim izgubil v gneči ali pa, da ... « Izpustila je moje zapestje. »Ah, pozabi,« je rekla. »Saj vem, da ti nima smisla reči, da se morava zlagati. In ne glej spet tako kot racman, ki je pozabil, kako se gaga!«

Približala sva se mizi, pri kateri sta sedeli teta Gloria in mami. Spet sta govorili kot dež. Molče sva stala zraven njiju. V ušesih mi je začelo razbijati, kot da bi se mi krvni tlak naenkrat dvignil krepko nad normalnega. Tako reče mami o svojem krvnem tlaku, kadar jo Kat spravi ob živce.

»A, tukaj sta,« je rekla teta Gloria. »Ste dobili karte?«

Kat je čakala, da bom jaz kaj rekel.

Jaz pa sem čakal, da bo Kat kaj rekla.

»Kje imata pa Salima?« je vprašala mami. »Pa menda ni še vedno v vrsti?«

»Hrm,« sem rekel. »Ne.«

Mami je pogledala, kot bi pričakovala, da je Salim nekje za nama. »Kje pa je?«

»Ne veva!« je bleknila Kat. »Neki moški ... prišel je k nam .... in rekel, da nam lahko da eno karto. Zastonj. Da si jo je kupil, zdaj pa je ugotovil, da bo zmrznil, če se bo moral peljati gor.«

»Klavstrofobijo ima,« sem rekel.

»To je rekel, ja. Vrsta za karte je bila pa res grozna. Zato smo vzeli karto od njega. Za Salima. Tako da je šel potem Salim sam gor. Nazaj dol ga pa ni bilo.«

Teta Gloria si je z roko zasenčila oči pred soncem in naju pogledala. »Se pravi, da je še vedno nekje tam gor,« je smeje rekla.

Kat si je dala roko pred usta. Prsti so se ji zvijali kot črvi. Še nikoli je nisem videl, da bi naredila kaj podobnega. »Ne,« je rekla. »Zelo dolgo je že, kar je šel gor. Ted pa jaz sva s pogledom spremljala njegovo kabino. Ko je prišla nazaj dol ... Salima ni bilo notri.«

Mamin obraz se je spačil, kar je pomenilo, da je a) zbegana, b) jezna ali c) oboje. »Kako za vraga mislita, da ga ni bilo notri?«

»Odpeljal se je gor, mami,« sem ponovil. »Nazaj dol ga pa ni bilo.« Roka mi je zaplahutala,

mamina usta pa so naredila velik O. »Prekršil je zakon težnosti, mami. Šel je gor, nazaj ga pa ni bilo. Kar pomeni, da se je Newton motil. Hrm.«

Mami je bila zdaj videti precej bolj b) jezna kot a) zbegana. Obraz tete Glorie pa je bil še naprej kot nov list papirja brez ene same gube. »Mislim, da vem, kaj se je zgodilo,« je smejoč se rekla.

»Kaj?« smo vsi rekli v en glas.

»Verjetno je šel še enkrat okoli.«

Ta razlaga je bila tako preprosta, da naju je oba s Kat prepričala.

»Točno. Salim je ostal v kabini,« je rekla Kat.

Pogledal sem na uro. »Kar pomeni, da bo pristal ob 12.32.«

Takoj sva odkorakala nazaj k Očesu, le da je šla tokrat z nama tudi mami. Teta Gloria pa je rekla, da bo počakala tukaj, kjer je, da jo bo Salim našel, če bi ga mi trije slučajno zgrešili.

Motрили smo kabine, ki so se odpirale in zapirale. Salima ni bilo na spregled. Zdaj je pristala tudi kabina ob 12.32 in se spet odpeljala. Salima pa nikjer. Mami je prosila uslužbenca Očesa, če nam lahko kako pomagajo. Neka ženska iz oddelka za stike z javnostjo se je prišla pogovoriti z nami. Rekla je, da bi nam rade volje pomagala, ampak da so pravila vožnje z Londonskim očesom zelo jasna in da ga otroci brez spremstva odraslih ne smejo uporabljati.

Mamine obrvi so se staknile sredi čela. »Kat,« je rekla. »Pa tako sem se zanašala nate. Nikakor ne bi smeli vzeti tiste karte. In nikakor ne bi smela pustiti Salimu, da se je šel peljat.«

Sledilo je nekaj groznega. Kat je planila v jok. Tega že zelo dolgo ni naredila. Členke prstov si je pritisnila ob ličnice. »Zmeraj sem jaz vsega kriva. Ted pa nikoli. Vedno mene krivite za vse. Ted pa nikoli ne naredi nič narobe.«

»Ti si starejša, Kat. Ne pa tudi pametnejša, očitno ne.«

Mami se je ugriznila v ustnico. Molče sta se gledali.

»Kaj pa, če bi ga poklicali na mobi?« sem rekel.

Mami se je najprej namrščila, kot da sem bleknil strašno neumnost, potem pa se ji je obraz zjasnil. Tako rečemo, kadar je nekdo nekaj časa videti nesrečen ali žalosten, potem pa nenadoma postane dobre volje. (Meni je ta izraz zelo všeč, ker je to še ena vremenska prispodoba in ker se obraz res lahko zjasni tako, kot se zjasni nebo, ko ga prečka temni kumulonimbus in spet pokuka sonce.)

»Ja, seveda!« je vzkliknila mami in se nasmehnila. »Ted, pa ti si genij! To bi se morali že takoj spomniti.«

Odhiteli smo nazaj do tete Glorie, ki je še vedno čakala pri mizi. O Salimu pa ne duha ne sluha. Ko nas je zagledala, da se vračamo brez njega, je globoko vzdihnila. »Pa kje se je spet zataknil ta poba?« je vzdihnila.

Mami je hlastno pograbila torbico tete Glorie. »Pokliči ga. Kje imaš mobi? Takoj pokliči Salima.«

»Okej,« je rekla teta Gloria. »Itak je najbrž samo par metrov od tukaj.«

Vtipkala je nekaj številok in si telefon smeje približala k ušesu in zraven kimala. Potem pa je izraz na njenem obrazu postal obratno od ‚jasen‘. Stemnil se je.

»Številka je trenutno nedosegljiva,« je ponovila. »Poskusite pozneje.«

Telefon je spustila na mizo. Ustnice so ji zadržtele.

»Zakaj je njegova številka trenutno nedosegljiva?« je zašepetala. »Zakaj?«

Kat je pozneje rekla, da smo naslednjo uro tekali po južnem nabrežju kot brezglave kure. Dejstvo, da lahko kure tekajo naokrog kot zmešane še nekaj sekund po tem, ko so jim odsekali glave, je res osupljivo, dvomim pa, da lahko to počnejo eno uro. Vsepovsod smo pogledali, ampak o Salimu ni bilo sledu. Šli smo nazaj do uslužbencev Londonskega očesa in ti so poklicali policijo. Policist si je zapisal naša imena in naslove. Vprašal nas je, ali se nam zdi možno, da bi znal Salim sam priti nazaj do naše hiše. Verjetno bi znal, smo rekli. Nato nam je rekel, da moramo narediti naslednje tri stvari:

- a) poskušati ga moramo priklicati na mobi,
- b) iti domov in čakati in
- c) biti čim manj zaskrbljeni.

Rekel je, da bo Salimovo izginotje javil kolegom v policijski enoti, zadolženi za ta predel. Če se Salim čez nekaj ur še vedno ne bo pojavil, se bo pri nas oglasil inšpektor. Kat mu je hotela dopovedati, da je Salim izginil po tem, ko je vstopil v kabino panoramskega kolesa in preden je izstopil iz nje. Policist jo je pogledal, kot da si izmišlja.

»Otroci ne morejo kar izpuhteti v zrak,« je rekel. »Vsaj po mojih izkušnjah ne.«

Nato smo sklenili, da bomo naredili b) in šli domov čakati Salima. Upali smo, da ga bomo zagledali na vrtu pred hišo, ampak Salima ni bilo nikjer. Zato je teta Gloria naredila a), kar pomeni, da je brez prestanka pritiskala na gumb za ponovitev klica na svojem mobilnem telefonu. Mami jo je spravila v hišo in skuhala čaj. Kat je šla po porcelanast krožnik in nanj lično razporedila čokoladne palčke. Mami in Kat sta se trudili, da bi počeli c). Nihče ni pojedel niti ene palčke. Vsi smo se naprezali, da nas ne bi skrbelo, ampak se ni nikomur posrečilo.

Potem je mami poklicala očija in mu povedala, kaj se je zgodilo. Rekel je, da je tik za vogalom, pri Kasarni in da je skoraj že končal za danes. Kmalu bo prišel domov, da bo videl, ali lahko kakorkoli pomaga. Mami je odložila telefon. Skoraj v istem trenutku je spet zazvonil. Teta Gloria je planila nanj.

»Salim?« je glasno rekla.

Nekaj sekund je samo poslušala. Obraz se ji je spremenil v mini ledeno dobo (to je moj izraz, in upam, da lahko uganete, kaj pomeni). Slušalko je treščila nazaj dol.

»En tip je bil,« je rekla, »ki prodaja zasteklitve za zimski vrt.« To je povedala s takšnim glasom, kot da je prodaja zasteklitve za zimski vrt zločin proti človeštvu. Pogledala je na uro na polici nad kaminom.

»Tri ure,« je zastokala. »Tri ure ga že ni. To se ni še nikoli zgodilo.«

Potem je začela živčno korakati gor in dol po sobi in se s pestjo udarjati v dlan druge roke. Zelo zanimivo jo je bilo gledati. Razmišljal sem, s katerim vremenskim pojavom bi se jo dalo primerjati in sklenil, da z nevihto z grmenjem, in sicer s krajevno nevihto s cikcakastim bliskanjem.

»Salim,« je rekla, kot bi bil Salim z nami. »Kako te bom začopatila za kravateljč.«

Tega izraza nisem še nikoli slišal. Nisem vedel, kaj je kravateljč. Kat mi je pozneje povedala, da je to starinski izraz za sprednji del oblačila pri vratu. Začopatiti pa pomeni, da nekoga zagrabiš. Takoj sem dojel, da Salimu ne bi bilo všeč, če bi ga mama začopatila za kravateljč.

In potem je teta Gloria rekla: »Ti fant moj ljubi, pa kaj so ti naredili?«

Nisem vedel, koga misli in kaj naj bi neznanci naredili Salimu.

In potem: »Pazi se, da boš do srede nazaj. Sicer bova zamudila let v New York.«

In potem: »Tisti trapasti policaj. Da ti reče, naj te ne skrbi. Grem stavit, da nima otrok.«

In potem: »Kaj če ga je ugrabila kakšna poblaznela topla? O, bog, usmili se me, usmili se me, samo tega ne!«

In potem je videla, da jo opazujem.

»Kaj pa ti tako buljiš?« Kazalec z rožnato pobarvanim nohtom je iztegnila proti meni in z njim prebodla zrak. »Če se ti ne bi spomnil, naj gremo na Londonsko oko, se vse to sploh ne bi zgodilo. Ti pa tvoje presneto kolo na nebu!« Sesedla se je na kavč in tuleč zajavkala. »Oh, Ted. Oprosti mi. Nisem tega mislila.«

»Glo!« je zavpila mami, skočila h kavču in se usedla zraven nje. »Pomiri se, draga moja.« Z roko je zamahnila proti meni, kot da sem nadležna muha. Uganil sem, da to pomeni, da me noče videti nikjer v bližini.

Šel sem do Kat, ki je sedela za mizo v kuhinji. Glavo, na kateri je imela nataknjene slušalke, je zakopala v dlani, tako da me ni ne videla ne slišala.

Zato sem šel gor v svojo sobo.

Dodoji, dvojbornice in lordi

Skočil sem na posteljo in z nje na tla ob blazino, na kateri je prejšnji dan prespal Salim, treščil s pestjo v steno, spet skočil na posteljo pa spet na tla, še enkrat treščil v steno, rekel ‚hrm, hrm‘, skočil na posteljo pa spet na tla ... Tako sem skakal, ko sem bil še majhen, dokler mi nista mami in oči kupila trampolina, da sem lahko skakal po njem namesto po postelji. Ko se je pokvaril, nisem več obudil svoje stare navade skakanja po postelji, ker je mami rekla, da bi lahko zdaj, ko sem zrasel, poškodoval stene in pohištvo.

Tako torej že nekaj let nisem počel tega. Popolnoma sem pozabil, kako dober občutek je.

Ko sem se utrudil od skakanja, sem vzel s police nekaj delov enciklopedije in se zleknil na posteljo s hrbtom ob steno in preletel nekaj člankov.

Na vratih je potrkalo. V sobo je stopila Kat.

»Ted,« je rekla. Zaprla je vrata in se naslonila nanje. »Ti si pa še kar v jakni? Kako to, da si jo vedno pozabiš sleči?«

Skomignil sem in se tesneje zavil vanjo.

»Ted, zdaj te pa res rabim,« je rekla in naredila nekaj nenavadnega. Usedla se je k meni na posteljo. »Samo tebe imam, Ted. Mami ne govori z mano. Teta Glo je prepričana, da sem hudič v človeški podobi. Oči pa je prišel iz službe, ampak zmajuje z glavo, samo da odprem usta.«

Dvignil sem glavo. »Dodo je izumrl, Kat,« sem rekel.

»Prosim?«

»Dodo, saj veš, no? Izginil je z evolucijske poti.«

»Aja. Dodo. Ja, in?«

»Izginil je. Darwin bi rekel, da je izumrl zato, ker ni bil dovolj prilagodljiv, da bi preživel.«

»Ne verjamem, da je Salim izginil z evolucijske poti, Ted.«

»Vem, da ni. Ampak vseeno sem ravnokar razmišljal o izginotjih,« sem rekel. »Poiskal sem nekaj primerov v enciklopediji.«

»Aja? In?«

»Nekoč je živel neki lord, ki mu je bilo ime lord Lucan. Vsi so mislili, da je umoril varuško, ki je pazila njegove otroke, in se od kesanja še sam vrgel s pečine v prepad. Saj mogoče se tudi je. Ampak njegovega trupla niso nikoli našli, Kat. Možno, da je svojo smrt samo uprizoril, v resnici pa je preoblečen in z drugim imenom odšel živet kam drugam. Ena teorija pravi, da se je preselil v Indijo,

si pustil rasti lase in postal hipi.«

»Ne štekam, kakšno zvezo ima to,« me je prekinila Kat.

»Možno je pa tudi, da je nekdo umoril njega. Lahko, da je pokopan na kakšnem vrtu pri nekom doma.«

Sledila je dolga tišina. »Prav vzpodbudno pa tole ni, Ted.«

»Ali pa Mary Celeste, recimo. Mary Celeste je bila trideset metrov dolga brigantina, to je neke vrste dvojbornica, ki je bila zasidrana v New Yorku, potem pa se je kar naenkrat pojavila v Gibraltarskem zalivu, in to brez enega samega človeka na krovu. Kot bi jih Nezemljani prežarčili v veselje.«

»Daj no, Ted, zdaj pa res ni čas za štose.«

Knjigo sem s treskom zaprl.

»Oprosti,« je rekla Kat. »To niso nobeni štosi. Lahko bi vedela, da ne. Ti nikoli ne praviš štosov. Kaj mi hočeš povedati?«

V bistvu še sam nisem vedel, kaj hočem povedati. Dodoji, lord Lucan, ljudje na krovu Mary Celeste in Salim so imeli skupno samo to, da so izginili. Naslonjen nazaj sem buljil v Katina dvignjena ramena. Razen njenega in mojega dihanja je bila v sobi popolna tišina. Nekako – in to je zame resničen napor, ampak sem zmogel – sem iztegnil roko in jo položil na Katino ramo. Bila je koščena in mehka.

»Kat,« sem rekel, »ti pa jaz sva zdaj vpletena v to. Ljudje izginjajo. Pa stvari tudi. Večina se jih znova pojavi.«

Kat je drugo roko položila na mojo dlan, in videl sem, kako ji je po licu spolzelo nekaj solz. Glavo je nagnila na eno stran in zdaj je bila ona videti kot raca, ki ne zna več gagati, in že sem začutil solzo, ki je padla na roko na njeni rami. Najprej sploh nisem vedel, ali je to njena roka ali moja. Ne maram se dotikati ljudi. Zaradi mokrote in prepletenih rok nobeden od naju ni vedel, kje se začne Kat in kje se končam jaz.

»Ted,« je zmajujoč z glavo rekla. »Ljudje z Mary Celeste se niso nikoli več nikjer pojavili. Niti dodoji. Niti tisti lord Karpačže.« Umolknila je in zadržala novo solzo, ki ji je skoraj že spolzela po licu. »Tisti policaj je imel čisto prav,« je nato nadaljevala. »Ljudje ne morejo kar izpuhteti. Salim mora biti nekje. In če sem res kriva, da je izginil, ga moram tudi najti. Ampak za to pa rabim tvojo pomoč. Tvoje možgane rabim, Ted. Nihče ne zna tako dobro razmišljati kot ti.«

Kat me ni še nikoli pohvalila. Obe roki sem potisnil v žepa jakne in se zagledal v superge na nogah. »Hrm,« sem rekel. Začutil sem, da imam v enem od žepov predmet, ki ni imel česa iskati pri meni. Potegnil sem ga na plan. S Kat sva ostrmela.

»Salimov fotoaparati!« je šepnila.

Ljubi-sovraži

Kat mi je z eno roko izpulila fotoaparata in si ga zdaj ogledovala v svoji dlani. »Ko si posnel zadnjo fotko,« je rekla, »v vrsti za karte ... očitno si ga takrat spravil v žep, ne da bi pomislil, Ted.«

Iztegnil sem roko, da bi ji fotoaparata vzel nazaj. Kat mi ga je sunkovito umaknila z dosega.

»Kako si se počutil, Salim?« je zašepetala, kot bi bil Salim v sobi z nama, »ko si v kabini opazil, da si brez fotoaparata?«

Znova sem ji ga poskušal izpuliti. Klofnila me je po roki, ki sem jo hitro spet umaknil. »Da ne bi slučajno, Ted! Jaz sem ga našla!«

Tipična Kat. Najprej reče, kako sem pameten, v naslednjem trenutku pa me napada in se laže. Nikoli ne moreš vedeti, kaj bo naredila. V primerjavi z njo je napovedovanje vremena preprosto kot štetje do tri. In ne samo, da je bolj nepredvidljiva od vremena, ampak je bolj nepredvidljiva tudi od a) vulkanskih izbruhov, b) norcev ali c) terorističnih napadov. Dejstvo je, da zveni njeno ime enako kot prvi zlog naslednjih besed:

- a) katastrofa,
- b) kataklizma,
- c) katatoničen.

Vse te besede pomenijo nekaj hudega. Z drugimi besedami: Kat je naravna nesreča na dveh nogah. Ona sicer to reče o meni, kadar mi kaj pade iz rok. Vseeno pa mislim, da ta izraz dosti bolj drži zanjo.

Včasih pa, in to po navadi kadar najmanj pričakuješ, zna biti Kat tudi zelo prijazna. Ko sem bil še majhen, mi je vedno brala zgodbice o govorečih medvedih in čudežnih omarah in hodila z mano k ribniku v parku in mi kazala račke. Tudi v šoli se na igrišču zmeraj postavi zame, kadar se kaki divjaki začnejo spravljeni name.

Mami pravi, da imava s Kat tipičen ljubi-sovraži odnos. Pravi, da je enkrat videla, kako se je Kat, ki je bila takrat stara dve leti, jaz sem bil pa še dojenček, naslonila ob moj voziček in me začela poljubljati po obrazu. Zelo možno, da sem se skremžil, kajti v naslednjem trenutku je zagrabila krtačo za lase in me začela tolči po glavi. Mami jo je morala dobesedno odvleči stran, da me ne bi ubila.

Ko sva nekoliko zrasla, nama je mami vedno govorila, naj se lepo igrava skupaj. Kat se je zdelo, da se ,lepo igrava', če sva postavila v vrsto vse njene barbice z divjimi frizurami in s čudnimi pikami,

narisanimi s kulijem, in se igrala, da so v bolnici. Za obveze je uporabljala toaletni papir in zbadala barbike s škarjicami za nohte in jih brizgala s kečapom. Vedno sem ji moral pomagati, kadar je katera od njenih pacientk začela umirati. »Daj mi skalpel!« mi je ukazala.

»Kakšen skalpel?«

»Ni važno katerega.«

Pogledal sem okoli sebe. »Tukaj ni nobenega skalpela.«

»Pa se delaj, da je nekaj skalpel, Ted.«

»Kako naj se delam, če ga ni, Kat.«

»Ja, pa je. Tam ga imaš, zraven roke.«

»Kat? Tukaj ni nobenega skalpela. Samo toaletni papir.«

»Saj si medicinska sestra!« je zavpila.

Zamižal sem. Medicinske sestre so po navadi ženske, jaz pa sem fant. Ne morem biti medicinska sestra.

»Potrudi se, Ted, in se lepo igraj s Kat!« je rekla mami, ki naju je gledala.

Zato sem začel zavijati ‚iuiuiuiuiuiuiuiui‘ in prižigati in ugašati luč. Od takrat naprej sem bil vedno rešilec. Kat pa je še vedno vztrajala, naj bom medicinska sestra. Mogoče je bila ves čas jezna name.

Potem pa so zdravniki ugotovili, da imam sindrom.

»Zakaj dobi vedno samo on zanimive bolezni?« je Kat sitnarila mami in očiju.

Ne spomnim se, kaj sta ji odgovorila.

Zdaj si je gospodična Katastrofa natančno ogledovala Salimov fotoaparatus, jaz pa sem poskušal potlačiti žgoči občutek užaljenosti, ki se mi je začel dvigovati po požiralniku.

»Osemnajst posnetkov je naredil,« je rekla. »Se spomniš, da je kar naprej šklocal, ko smo šli čez most?«

»Tudi naju skupaj je slikal, Kat. Jaz pa sem slikal Oko, tik preden je stopil k nam neznanec, ki nam je dal karto.«

»Tisti neznanec, ki ...« je pomislila Kat in pogledala gor. »Me prav zanima, ali je ...«

Prikimal sem. Točno to sem tudi sam pomislil.

»Misliš, da je na teh fotkah kakšna sled, ki bi nama lahko pomagala, Ted?«

»Ne vem.« Še zadnjič sem se poskušal dokopati do fotoaparata, ampak mi ga je Kat sunkoma spet izmaknila.

Po rokah je vrtela njegovo gladko srebrno ohišje. »Ko bi bil vsaj digitalen, kot očijev,« je rekla. »Potem bi lahko takoj videla slike. Pri teh starinskih fotoaparatih je pa drugače, in jih moraš najprej nekako odpreti.« Stresla ga je in skomignila. »Pojma nimam, kako. Vem, da moraš vzeti film ven in ga odnesti v foto studio, da ti ga razvijejo. In to kar nekaj stane, pa še dolgo traja. Kakšna presneta

zoprnija.«

»Po mojem bi morala fotoaparata vrniti teti Glorii,« sem rekel. »Teta Gloria je Salimova najbližja sorodnica.«

»Kakšno zvezo ima pa zdaj to?« je rekla Kat.

Ravno ko sem ji hotel razložiti, da najbližji sorodniki podedujejo lastnino umrlih in da to najbrž velja tudi za lastnino oseb, ki so izginile, je na vratih spodaj pozvonilo. Oba s Kat sva planila kvišku.

»Salim!« je vzkliknila Kat.

Fotoaparata je vrgla na posteljo, in že sva stekla iz sobe in dol po stopnicah. V veži, na koncu katere je mami držala vhodna vrata na stežaj odprta, pa ni bilo Salima, ampak sta v hišo ravnokar vstopili dve odrasli osebi. Moški in ženska. Moški je bil v uniformi, ženska pa ne, kar je pomenilo ravno nasprotno od tistega, kar bi vsak najprej pomislil. Pomenilo je, da je ženska šefinja. To pa zato, ker je bila v civilu. Moški pa ne.

Prišla je policija.

Dovoljeno odstopanje

Nekaj minut pozneje je postalo ozračje v dnevni sobi vroče in naelektreno. Vsi so bili vljudni. Vsi so bili mirni. Zrak pa je bil tako gost, da bi ga lahko rezal z nožem. Tako se reče, kadar v zraku trepetajo nevidni občutki, tako kot ioni pred električno nevihto.

Mami in teta Gloria sta bili na kavču. Teta Gloria je imela v roki kozarec brendija. Oči se je stoje naslanjal na steno pri vratih. Kat in jaz sva stala zraven njega. Moški, policijski inšpektor, je sedel za mizo in si vse zapisoval. Njegov šef, se pravi, njegova šefinja, pa si je vzela stol in sedla na sredo sobe. Bila je suha in majhna, oblečena v modro krilo, suknjič in belo bluzo. Oči so ji švigale po sobi kot udari strele.

Najprej je povedala, da je glavna kriminalistična inšpektorica in da se piše Pearce in da je zadolžena za iskanje Salima. Potem nas je začela spraševati. Kdo je kdo v družini, zakaj je prišla teta Gloria na obisk in zakaj se namerava preseliti v New York. Potem je rekla, da bi si rada ogledala vsebino Salimovega nahrbtnika. Drugo za drugo je jemala stvari iz njega. Pozorno sem jo spremljal, kaj počne, saj je v dobrih kriminalkah tisto, kar ljudje pustijo za sabo, in tisto, kar vzamejo s sabo, lahko dober namig za to, kam so odšli. V nahrbtniku so bili dodatni pulover, par kavbojk, par nogavic, spodnje perilo, pižama in majhna brisača. Vse to mi ni kaj dosti povedalo. Notri so bili še pomečkana žepna knjiga z naslovom Umor na višini 3600 metrov, vodič po New Yorku, in to popolnoma nov, brez zgibov na hrbtu in majčkena beležka z naslovi. Nazadnje pa še švicarski žepni nož in obesek za ključke z majhno maketo Eifflovega stolpa, ampak brez ključev.

Ni pa bilo v njem toaletnih potrebščin, na primer zobne ščetke. Seveda ne, saj so še vedno v naši kopalnici, sem pomislil, na polici nad umivalnikom.

Kriminalistična inšpektorica Pearce je obesek za ključke brez ključev dvignila predse in se namrščila. Teta Gloria ji je najprej razložila, da je Salim obesek prinesel s šolske ekskurzije v Pariz, potem pa še to, da je hišo v Manchestru že oddala in da je podnajemnikom pustila vse, razen svojega kompleta ključev. Tako da Salim trenutno nima ključev od česarkoli, je rekla.

Vse je bilo tiho.

Potem se je inšpektorica obrnila k steni, ob kateri sva stala Kat in jaz.

»Če prav razumem, sta bila vidva tista, ki sta Salima videla zadnja, je tako?« je vprašala.

Kat ji je z neobičajno tihim glasom, ki je bil popolnoma drugačen od njenega običajnega glasu, povedala vse o neznanecu in o zastonj karti in pa to, kako sva s pogledom spremljala Salimovo kabino

in čakala, da bo prišel nazaj dol, ampak ga ni bilo.

»Midve z Glorio jih ne bi bili smeli pustiti, da grejo sami po karte,« je vzdihnila mami, ko je Kat povedala do konca.

Inšpektorica je zamahnila z roko. Ne vem, kaj je to pomenilo. Potem se je spet obrnila h Kat. »Praviš, da sta s pogledom sledila kabini?«

Kat je pokimala.

»Pol ure nista počela drugega kot to, da sta buljila v nebo in gledala Londonsko oko, kako se vrti?«
»Em ...« je pomislila Kat. »Ja, pa malo nazaj sva šla, da bi boljše videla. Če stojiš preblizu, ne vidiš dobro, ko se začnejo kabine premikati, in jih hitro lahko zamešaš. Pa malo sva čvekala.«

»Hitro jih lahko zamešaš,« je ponovila inšpektorica Pearce. Sklenila je dlani in brado naslonila nanje. »Pa malo sva čvekala.«

»Ni nama treba verjeti, če ...«

»Ne gre za to, ali vama verjamem ali ne.«

»Ampak res sva ji sledila z očmi. Prisežem. Prepričana sva, da sva sledila pravi, a ne, Ted, da sva?«

»Hrm,« sem rekel. »Seveda. Ampak ... stooostotno ... ne, to pa ne, Kat.«

Katine oči in ustnice so se namrščile.

»Osemindesetodstotno, to pa že,« sem rekel.

Inšpektorica me je pogledala, ne da bi kaj rekla. Kotički ust so se ji privihali, kar je pomenilo, da se ji zdi malce smešno, kar sem rekel. Potem se je s sklenjenimi prsti potrepljala po nosu. »Aha,« je rekla, »ti bi upošteval dovoljeno odstopanje?«

»Ampak zelo majhno,« sem rekel. »Dvoodstotno.«

»Dvoodstotno?«

»Pri vsakem opazovanju,« sem razložil, »obstaja dovoljeno odstopanje. To pa zato, ker nas čutila lahko tudi varajo. Zato so nekateri prepričani, da je nemogoče doseči stooostotno gotovost.« Pomolčal sem in nagnil glavo na eno stran. »Niti tega ne moremo z gotovostjo reči, da bo sonce jutri spet vzšlo. Do te domneve smo prišli na podlagi dolgotrajnega sklepanja. To je proces, pri katerem verjetnost temelji na preteklih opazovanjih, ki nam omogočajo, da napovedujemo takšne stvari, kot so vremenski vzorci ...«

»Tega ne morem več poslušati,« me je prekinila teta Gloria. »Sončni vzhod, sončni zahod, kolo gor, kolo dol, kabine sem, kabine tja. Saj nismo v lunaparku. Za mojega sina gre. Za mojega edinega sina. Ki je pogrešan. Samo to bi rada vedela, kaj počnete v zvezi s tem?«

»Vse, kar moremo,« je rekla inšpektorica Pearce. Razklenila je prste in si pogladila krilo. »Razumem, da ste vznemirjeni ...«

»Vznemirjeni? To ste tako rekli, kot da sem izgubila torbico.«

»Čisto na začetku smo. Šele nekaj ur je pogrešan. V večini primerov najdemo mladoletnike, ki izginejo, kot je izginil Salim, v osemindesetih urah.«

»V osemindesetih urah! Zamudila bova let v New York.«

»V osemindesetih urah, po navadi še prej. Zagotavljam vam, da jemljemo vsako izginotje mladoletnikov zelo resno, in to od prvega trenutka naprej. Zato sem tudi prišla sem.«

»On ni noben mladoletnik. On je moj fantek.«

Mami jo je objela. »Glo ...« je zašepetala.

»Delamo vse, kar je v naši moči,« je ponovila inšpektorica Pearce.

»In to je?« je polglasno rekel oči.

Vsi so se obrnili in ga pogledali.

Inšpektorica je vzdihnila. »Za začetek pregledujemo posnetke varnostnih kamer v kabinah. Nobena kamera sicer ne more zabeležiti vsega in vsakogar, ampak za zdaj ne kaže, da bi se danes dopoldne dogajalo kaj neobičajnega. Na posnetkih so čisto običajni turisti, ki občudujejo razgled. Prav tako smo začeli jemati izjave ljudi, ki so se v tistem času peljali z Očesom. Na žalost jih je okoli tristo, če ne celo več. In samo tiste lahko izsledimo, ki so plačali vstopnice s kreditno kartico. Žal nimamo načina, da bi izsledili tiste, ki so plačali z gotovino. Ampak, kot rečeno, se za zdaj nihče ne spomni fanta, ki bi po opisu ustrezal vašemu sinu. In seveda smo rutinsko preverili tudi vse današnje sprejeme v bolnišnice.« Teti Glorii so se ob besedi ‚bolnišnice‘ oči široko razprle. »Ampak nič.«

»Mogoče je še vedno samo ... izgubljen?« je rekel oči.

»Dejansko je to najbolj verjetna razlaga,« je rekla inšpektorica Pearce.

Za trenutek smo vsi obmolnili. Mogoče so si tako kot jaz poskušali predstavljati, kaj pomeni, da je Salim ‚izgubljen‘. V mislih sem ga videl, kako izgubljen v sistemu londonske podzemne železnice vstopa na vlake in izstopa, tava po hodnikih in prehodih med peroni, ker ne ve, ali bi moral na vlak, ki pelje proti severu ali jugu, in ker ne razume sistema barvnih oznak, ne ve, da pomeni črna črta Northern Line in da je to naša proga. Pomislil sem, kako bi mu, če bi dopoldne sedel na podzemnem vlaku zraven njega namesto Kat, razložil vse o zemljevidu londonske podzemne železnice, ki je topološki, in mu pokazal, kako naj ga bere, in potem bi Salim zlahka sam našel pot domov in bi bil mogoče zdaj že tukaj.

»Potrebovali bi še nekaj bolj natančnih podrobnosti,« je rekla inšpektorica Pearce. Nagnila se je k teti Glorii. »Rada bi vam zastavila par osebnih vprašanj.«

Mami je vstala. »Gremo,« je rekla nama s Kat in očiju.

Oči je odprl vrata dnevne sobe, prijel Kat za komolec in jo odpeljal ven. Teta Gloria je stisnila mami za roko. »Ti pa ostani, Faith. Rabim te. Prosim.«

Mami se je usedla nazaj. Vprašujoče me je gledala, kako čakam, ali bo teta Gloria tudi meni rekla, da me rabi. Mami je neslišno začela premikati usta, ne da bi iz njih prišel en sam glas, kot da sem gluhonem in znam brati z ustnic. Mežiknil sem. Potem je končno le izdabila: »Adijo.«

To je bilo že drugič tistega dne, da me je mami poslala stran.

Odtaval sem za očijem in Kat in stopil v kuhinjo. Roka mi je močno trzala. Oči je zaprl vrata za mano. Policija bo izvedela več kot jaz, in to ni bilo pravično. Name se je zgrnil občutek teže, podoben tistemu občutku, ki ga imaš, kadar zaužiješ več kalorij, kot jih lahko hitro pokuriš. Kat je obraz naslonila ob hladilnik in se s pestjo udarjala po sencih. Solza ji je spolzela po licu. To je pomenilo, da ima tak občutek kot jaz. Imenuje se ‚ekstremna frustracija‘.

Lepa kaša

Stena med kuhinjo in dnevno sobo ni debela, zato smo slišali mrmrajoče glasove.

»No, Kat,« je vzdihnil oči. »No, Ted.« In ponovil stavek, ki ga velikokrat izrečeta njegova najljubša filmska junaka Stan in Olio: »Spet sva zabredla v lepo kašo.«

Kat je še glasneje zajokala in zdelo se je, da sploh ne more nehati. Oči ji je položil roko na ramo, a se je izkazalo, da to ni bilo pametno, saj je zatulila še glasneje.

Med njenim hlipanjem sem poskušal ujeti, kaj se pogovarjajo glasovi v dnevni sobi. Tu in tam sem razložil kako besedo. »Salim.« »Ne.« »Nikoli.« Ves čas se je slišalo samo glas tete Glorie. Sklepal sem, da zato, ker a) sedi teta Gloria najbližje kuhinji ali b) ker govori teta Gloria glasneje od mami in inšpektorice. Nato sem končno ujel cel stavek. In sicer zato, ker ga je teta Gloria zavpila na ves glas:

»SALIM NE BI NIKOLI POBEGNIL OD MENE!«

Ušesa sem si zatisnil z rokami. Začutil sem, kako mi zrak buta v obraz. Usta so se mi odpirala in zapirala. »Hrm,« sem rekel. Oči je odprl odzadnja vrata na vrt. Ravnokar se je zvečerilo. S Kat nama je pokazal, naj stopiva ven z njim. Kat je odkimala, zato sem šel samo jaz z očijem. Po potki sva se mimo perila, ki se je v vetru (v rahlem jugozahodniku) plapolaje sušilo na vrvi, sprehodila do vrtno lope.

»Oči?« sem rekel.

»Prosim, Ted?«

»Kolikšna je verjetnost, da bi Salim pobegnil?«

Oči me je namrščeno pogledal. »Tudi če je, bi mu jaz osebno komaj zameril.« Potem je stresel z glavo, kot bi hotel reči, da v resnici ne misli tega. »Ne vem, Ted. Po mojem je bolj verjetno, da se je nekje izgubil in poskuša priti nazaj sem.«

»Šestdeset štirideset?«

»Prosim?«

»Šestdeset odstotkov je verjetnost, da se je izgubil, štirideset pa, da je pobegnil?«

»Mogoče bolj sedemdeset trideset. Kaj pa vem.«

»Zakaj ne pokliče z mobija?«

»Mogoče ima prazno kartico.«

»Zakaj se potem ne oglašja na naše klice?«

»Mogoče ima prazno baterijo.«

Oči je s pogledom ošinil skoraj polno luno, ki je vzhajala nad mestom na vzhodni strani neba.

»Ne vem. Oh, koliko vprašanj,« je zavzdihnil. »Salim in tvoja teta Gloria imata nenavaden odnos, Ted. Čeprav mu teta Gloria ves čas sitnari in ji Salim jezika nazaj, sta po mojem sorodni duši.«

»Seveda, saj sta v sorodu.«

»Ne, Ted, ne mislim tega. Če je nekdo tvoja sorodna duša, pomeni, da sta tesno povezana in sta si zelo blizu, kot človeka, mislim. Zato ne bi rekel, da je Salim pobegnil. Sploh pa ne v tujem mestu. Oziroma ne v velemestu, kjer ne pozna nikogar, h komur bi lahko šel.«

Spomnil sem se, kako se je Salim pretvarjal, da se davi, ker ni hotel, da bi šli v umetnostno galerijo. Spomnil sem se, kako je z nogo udaril v tla, ko ga je teta Gloria poskušala prepričati, da bi šli najprej v galerijo Tate in bi se pozneje vrnili k Londonskemu očesu. Štetje mi gre dobro od rok, pa tudi zaporedje dogodkov si odlično zapomnim, in nasploh stvari. Težave pa mi dela to, kako ugotoviš, ali so si ljudje všeč. Pri tem uporabljam osnovni pettočkovni šifrant za branje človeških obrazov, ki me ga je naučil profesor Shepherd s pomočjo stripovskih risbic.

1. Usta na gor, vidi se veliko zob = zelo dobre volje, vesel.
2. Usta na gor, zob se ne vidi = srednje dobre volje, zadovoljen.
3. Usta tesno skupaj, rahlo na dol = slabe volje, malce jezen, mogoče zbežan (težko razlikuješ).
4. Usta tesno skupaj in namrščen pogled = zelo nezadovoljen, jezen.
5. Usta v obliki velikega O-ja in široko razprte oči = osupel, presenečen.

Razmišljal sem o Salimu in o tem, kako mu je pogled, ki ga je upiral v tla, začel švigati sem ter tja, in se spomnil, da je pogledal proti nebu in zavil z očmi, ko je teta Gloria začela govoriti. Toda nič od tega se ni ujemalo z mojim pettočkovnim šifrantom. Nisem mogel ugotoviti, s katerim čustvenim stanjem se ujema. Razmišljal sem o Salimu, kako čaka v vrsti za vožnjo z Očesom in škili proti nebu, pogleduje v tla in se ozira zdaj v eno, zdaj v drugo smer. Razmišljal sem o Salimu, kako se premetava v spalni vreči in sope v spanju.

Prepoznati pet osnovnih čustvenih stanj je nekaj. To, da veš, kako se mešajo med sabo, pa je nekaj drugega. Enako kot pri poznavanju osnovnih in mešanih barv. Modro in rumeno barvo je zelo lahko razlikovati. Ni pa tako lahko napovedati, da boš dobil zeleno barvo, če ju boš zmešal.

»Ampak če sta sorodni duši,« sem vprašal očija, »ali to pomeni, da hoče Salim vedno isto kot teta Gloria in da torej ne bi pobegnil?«

»Ne ravno vedno. Čeprav po drugi strani pa ...« Oči si je šel z roko skozi lase, da je bil čisto podoben Stanu Laurelu. »Tete Glorie nihče od nas ne pozna zelo dobro. Pa tudi Salima ne. Pet let je že, odkar smo se nazadnje videli.«

Rokav srajce, ki se je sušila na vrvi, je treščil očija po obrazu in se mu ovil okoli vratu. Oči se je

zasmejal. To se mi je zdelo precej nenavadno za človeka sredi krize. Nato si je rokav odlepil z obraza. »Mogoče si grejo pa tudi sorodne duše kdaj na živce, Ted? In to tako zelo, da se kar kreše. In vname. Kdo bi vedel? Samo to vem, da smo spet zabredli v lepo kašo.«

Okno orkana

Kat nama je iz kuhinje zaklicala, da moramo vsi trije nazaj v dnevno sobo, ker nas potrebujejo. Ko smo stopili vanjo, je teta Gloria že popila svoj brendi in strmela v suho dno kozarca. Usta je imela zavihana navzdol, kar je pomenilo, da je žalostna. Obrvi so se ji stikale, kar je pomenilo, da je tudi jezna. Inšpektorica Pearce je vstala in nam zagotovila, da nas bo obvestila, takoj ko bo izvedela kaj novega. Potem je rekla, da bi nas rada vprašala samo še nekaj. Ali ima teta Gloria kakšno Salimovo fotografijo? Teta Gloria je vzela iz torbice etui s kreditnimi karticami.

»Ta je edina, ki jo imam,« je rekla. »Malo je že stara. Vse druge so v fotoalbumih in so že na poti v New York z ladijskim prevozom.« Inšpektorici je izročila sliko.

»Vaš sin je star trinajst let, je tako?«

Teta Gloria je prikimala. »Julija bo štirinajst.«

»Koliko je star tukaj?«

»Osem,« je rekla teta Gloria.

Inšpektorica je rekla, da policija potrebuje novejšo sliko. »Pri njegovem očetu boste mogoče kaj dobili,« je rekla teta Gloria. »Ko ga boste kontaktirali.«

Salimovega očeta sem se komaj še spominjal. Indijec je. Ime mu je Rashid. Po poklicu je zdravnik. S teto Glorio sta se ločila že leta nazaj.

»Se ti ne zdi, da bi morala poklicati Rashida, Glo?« je vprašala mami. »Nikoli ne veš. Mogoče je šel Salim k njemu. Čisto možno.«

Teta Gloria je odkimala. »Salim mi ne bi naredil tega. Razen tega z Rashidom sploh ne govoriva. Salim gre vsak drugi konec tedna k njemu, in to je to.«

Inšpektorica Pearce si je začela ogledovati članek na roki, kot bi bilo kaj narobe z njim. Nobene ureznine ali modrice nisem opazil na njem. »In kaj je rekel na vse to? Vaš nekdanji mož?« je vprašala. »Na to, da se bosta s Salimom preselila v New York?«

Teta Gloria ni odgovorila.

»Gotovo je imel kakšno mnenje o tem, kajne?«

»Ne bi rekla. Povedala sem mu, da bo lahko imel Salima pri sebi dva tedna za božič in poleti. To se mu je zdelo čisto v redu.«

Potem je bilo spet vse tiho.

»Kdo ve?« je dodala teta Gloria. »Mogoče pa ima on res kaj pri tem. Saj ste hoteli to reči, kajne?«

Inšpektorica Pearce je spravila v žep Salimovo fotografijo in ni odgovorila na tetino vprašanje. »Ta slika in vaš opis bosta zadoščala. Za zdaj.« Vstala je. »Tukaj imate vizitko z mojo direktno telefonsko številko. Na polici nad kaminom vam jo bom pustila. Pokličete me, če bo Salim prišel domov ali če se vam bo kakorkoli oglasil oziroma če se boste še česa spomnili.«

Teta Gloria je skomignila in ni rekla ničesar. Zato pa je oči rekel, da se ji bomo oglasili. Potem je inšpektorico in njenega sodelavca spremil do vhodnih vrat. Odšla sta. Skozi okno sem ju gledal, kako sta sedla v belo-modri policijski avto in se odpeljala. Mami je prosila Kat, naj ji pomaga pripraviti sendviče. Teta Gloria si je natočila še en kozarec brendija. Oči se je vrnil in odprl steklenico vina. Vzdušje je bilo skoraj že podobno božičnemu večeru, le da je bilo kljub pozni uri zunaj še vedno svetlo. In nihče ni zbijal šal ali pokal vicev.

»Ima kdo kaj proti, če bi eno prižgala?« je vprašala teta Gloria.

Nihče ji ni odgovoril. Molk je razumela kot dovoljenje in si prižgala cigareto, se usedla in molče puhala dim, in to celo po tem, ko ji je Kat položila v naročje krožnik, na katerem je bil sendvič s sirom in zeleno solato. Nemo je zrla predse, vdihovala in izdihovala. Če odmislim roko, v kateri je imela cigaretni ustnik in ki jo je približala k ustom v povprečju vsakih dvanajst sekund, je bila popolnoma nepremična. V sobi je vladala napeta tišina. Šele zdaj sem opazil, da je teta Gloria vse od prihoda v našo hišo komaj kdaj umolknila ali obmirovala.

»No,« je rekla mami, potem ko je vsak od nas prežvečil toliko sendvičev, kot je zmožel. (Jaz: dva. Oči: tri. Mami: enega. Kat: polovico enega. Teta Gloria: nobenega.)

»No,« je rekel oči. Skoraj prisegel bi, da bo rekel: »Spet smo zabredli v lepo kašo.« Ampak ni.

»Kako je bilo danes v službi, Ben?« je vprašala mami. To ga je vprašala vsak dan.

»V službi?« je rekel oči. Skomignil je. »V redu. Kasarna je končno izpraznjena in zaklenjena. Stroji za rušenje bojo prišli v četrtek. Jaz imam pa že nov projekt, neko stavbo v Peckhamu.«

»V Peckhamu?« je rekla mami. Ni bilo videti, da jo to res zanima. Njene oči so zrle v prazno.

»Peckham Rye.«

Dolgo je bilo vse tiho. Kat si je pramen las navijala okoli mezinca in ga spet odvijala. Hotel sem jo vprašati, kaj bi rada dosegla s tem, a me je že opazila, da jo gledam in se mi namrščila, tako da sem raje rekel: »V zvezi s Salimom imam ...«

Vsi so se zdrznili.

»Par zanimivih teorij imam, ki bi mogoče lahko ...«

»Šš, ljubček dragi,« je rekla mami. »Zdaj ni čas za tvoje teorije.«

Dnevna soba se je pogreznila v globoko tišino. Slišal sem brenčanje centralne kurjave in kapljanje pipe v kuhinji. Oči je zažvenketal s kovanci v žepu. Začel sem razmišljati, kateri vremenski pojav bi lahko primerjal s to tišino. Z zatišjem po nevihti že ne. Bolj je spominjalo na zatišje v središču

viharja. V očesu orkana. Živo sem si predstavljal vetrno trombo, temno in okretno, in območje brezvetrja ovalne oblike v njenem središču, ki je videti kot kolo, gledano pod poševnim kotom: Londonsko oko. Mami je podrsala po tleh. Centralna kurjava je nehala brenčati. Mami je rekla, da je čas, da gremo spat.

»Saj je šele devet,« ji je ugovarjala Kat. »Sploh pa jaz spim na kavču tukaj, a si pozabila?«

»Nehaj, Kat.« Mami je vstala, šla k oknu in pogledala ven. Zagrnila je zavese. »Danes boš spala v Tedovi sobi, na zračni blazini, kjer je ...«

Stavka ni dokončala. Zato smo ga namesto nje vsi dokončali v svojih glavah. Kjer je včeraj spal Salim. Teta Gloria je tiho zastokala in se nagnila nad kozarec, kot da ji je postalo slabo. Vsi smo pomislili isto. Kje bo nocoj v tem velikem, temnem in nevarnem mestu spal Salim?

Osem teorij

Tisto noč sem ležal v svoji postelji in se trudil, da me ne bi motilo premetavanje, ki je prihajalo do mene z razdalje manj kot en meter. Duhal sem šampon in poslušal dihanje, ki me je spominjalo na sopenje nemirnega panterja. To je bila Kat, ki je ležala na zračni blazini, na kateri je prejšnjo noč spal Salim. Skozi odprto okno je v sobo vdiral hrup velemesta. Tovornjaki so hrumeli po glavni ulici. Na nebu so brnela letala. Predstavljal sem si, kako se nad jugovzhodnim Londonom kopiči velikanski kumulonimbus v obliki nakovala in kako se topel zrak dviguje zaradi konveksijskih tokov. Ozračje v gornjih plasteh je bilo nestabilno.

Ponoči pogosto ne morem spati. Možgane imam polne vseh mogočih nenavadnih podatkov o svetu. Prižgem si lučko za branje in poslušam skoraj do konca utišano vremensko napoved za pomorščake po radiu. Pred sabo imam odprte knjige o vremenu. Preučujem karte z izobarami in izotermami. Ogledujem si fotografije, na katerih so prikazane posledice vremenskih pojavov: izsušena jezera, porušena barakarska naselja, zemeljski plazovi, ljudje, ki veslajo v čolnih okoli lastnih streh. Načrtujem, kako bom, ko bom velik, pomagal ljudem, da se bojo bolje pripravili na naravne katastrofe in reševal njihova življenja in premoženje in svetoval vladam, da morajo upoštevati vse večje vremenske spremembe.

Tistega večera pa zaradi Kat nisem mogel prižgati lučke za branje. zdi se mi, da so mi molekule v možganih popolnoma ponorele, saj nisem mogel misliti na nič drugega kot na dodoje, kako preganjajo lorda Lucana, ki je na krovu Mary Celeste odplul proti večernemu nebu, na katerem se je namesto lune svetilo velikansko kolo. In tudi Salima sem videl, kako mi maha s palube, natanko tako, kot mi je pomahal, ko sem ga videl zadnjič, tik preden je stopil v kabino na Londonskem očesu. Slišal sem glas tete Glorie, ki mi očita, da sem bil jaz tisti, ki je predlagal, da gremo na Londonsko oko, čeprav to sploh ni res. Videl sem mamino roko, kako me hoče odgnati kot nadležno muho.

»Ted?«

Kat je bila budna.

»Ted?«

»Hrm. Kaj je?«

»Si buden?«

»Ja.«

»Jaz tudi.«

Sede se je vzravnila na blazini, in že sem videl njeno roko, kako sega proti lučki na nočni omarici. Prižgala jo je. Zaradi nenadne svetlobe sva se mežikajoč spogledala. »Ne morem zaspati. Morava se pogovoriti.« Pokrčila je noge in jih objela, glavo pa položila na kolena. Prameni rjavih las so ji razmršeno padali naprej.

»Hrm,« sem rekel.

»Hrm, ja. Hrm,« je rekla.

Malce je trajalo, preden sem dojel, da me po-snema.

Nasmehnila se je. »Če bom govorila kot ti, bom mogoče tudi razmišljala kot ti, Ted.«

»Dvomim, da je moj način razmišljanja boljši od tvojega,« sem rekel.

Poslušala sva tiktakanje moje budilke.

»Ted, kaj se zdi tebi najbolj čudno pri tem, kako je izginil Salim?«

»Da je izginil iz neprodušno zaprte kabine,« sem rekel.

Kat je prikimala. »Odpeljal se je gor, nazaj dol pa ni prišel.«

»Definitivno čudno,« sem rekel.

»Ampak nikomur drugemu – ne policiji ne mami ne očiju ne teti Glo – se to ne zdi nič nenavadnega.

Sploh naju ne poslušajo, kar jima poskušava dopovedati. Prepričani so, da nisva bila dovolj pozorna in sva ga pač zgrešila. Ampak to ni možno, a ne, da ni?«

»Možno je, ni pa verjetno,« sem rekel. »Dve kabini sva videla, kako sta se izpraznili, preden je prišla njegova, in še nekaj kabin za njo. S svojo uro sem štopal, kako dolgo je bil Salim gor. Zato je možnost dopustnega odstopanja minimalna.«

»Kaj se je torej zgodilo? Kam je odšel?«

»Osem različnih teorij imam,« sem rekel.

Kat je osupnila. »Osem različnih teorij?«

»Osem, ja. Ena je gotovo pravilna, razen če obstaja še katera, ki sem jo prezrl.«

»Kaj če bi jih napisala?« Kat je vzela list papirja s pisalne mize, in narekoval sem ji naslednji seznam. Kat je vse zapisala in dodala pri vsaki teoriji svoj komentar o tem, kako verjetna se ji zdi:

1. Salim se je skrila v kabino (mogoče pod sedež) in se trikrat ali še večkrat peljal naokrog in stopil iz kabine, ko nisva več gledala. (Zelo možno. Preveriti še enkrat.)

2. Tedova ura je kazala narobe. Salim je prišel iz kabine, ko naju ni bilo tam, kjer naj bi ga pričakala. (Malo verjetno. Pravkar preverila Tedovo uro. 23.43. Njegova budilka kaže isto. Tedova ura kaže pravi čas. Ted pravi, da je danes, ko smo bili v mestu, petkrat primerjal čas na svoji uri z uro na Big Benu.)

3. Salim je prišel iz kabine, ampak sva ga po nesreči zgrešila, on pa naju tudi ni videl. To mislijo starši in policija. (Midva misliiva, da je verjetnost za to samo dwoodstotna. Oba sva si pozorno

ogledala vse potnike, ki so stopili iz kabine, sploh pa jih ni prišlo ven veliko hkrati. Poleg tega bi moral tudi Salim istočasno zgrešiti naju, razen če ...)

4. Salim se nama je namenoma izognil ali pa je dobil nenaden napad amnezije (izgube spomina). Po tej teoriji je torej hotel pobegniti ali pa je mogoče dobil močan udarec v glavo in čisto pozabil na naju. (Ampak midva sva ves čas stala spodaj in videla vse, ki so izstopili, in še zmeraj ne veva, kako je možno, da bi ga zgrešila, in to celo v primeru, če Salim ni hotel, da bi ga videla, ali pa če je pozabil, kako izgledava. V bistvu je to enako neverjetno kot teorija številka 3.)

5. Salim je doživel spontani samovžig in zgorel. (Prvič slišim, da bi se komu to zgodilo, ampak Ted je prepričan, da ljudje včasih izpuhtijo kot dim. Pravi, da se to redko zgodi, da pa je to znanstveno dokumentirani pojav, ki deluje podobno kot krajevne nevihte. Em. Ni verjetno. V bistvu tega ni treba upoštevati.)

6. Salim je prišel iz kabine zakrinkan. (Možno, ampak če upoštevamo, kdo je prišel iz njegove kabine – japonski turisti, ženske, majhni otroci, itd. –, je to skrajno neverjetno. Še najbolj mu je bil podoben fant tiste punce v roza jakni. Ampak je bil debelejši od Salima in precej bolj okroglega obraza. Definitivno ni bil Salim. Sploh pa, kako naj bi se Salim v kabini preoblekel, ne da bi kdo opazil?)

7. Salim je padel v časovno zanko. Možno, da je obtičal v nekem drugem času ali celo v vzporednem vesolju. (Faktor verjetnosti 0, enako kot teorija številka 5.)

8. Salim se je pojavil iz kabine skrit pod oblačili nekoga drugega.

Ko sva prišla do zadnje teorije, me je Kat ošinila čez konico pisala. Ni se ji ljubilo dodati svojega komentarja.

»Se spomniš, kako je Stanu in Oliu v Leteči katastrofi skoraj uspelo pobegniti iz Tujske legije?« sem jo vprašal. Letečo katastrofo vsako leto gledamo z očijem za božič. Debeli Olio je neutolažljiv, ker ga dekle, v katero je zaljubljen, ne ljubi več, in hoče pozabiti nanjo. Nato mu neki moški pove, da bo zagotovo pozabil, če bo šel v Tujsko legijo. In Olio to res naredi, pridruži se Tujski legiji. Tudi suhec Stan gre v Tujsko legijo. Ampak v Tujski legiji ni prav nič zabavno. Nenehno morata prati neskončne kupe oblek, in vse kaže, da bosta do konca življenja počela samo to, zato skleneta, da bosta pobegnila.

»Se res ne spomniš?« sem vprašal Kat. »Kako se skrijeta pod široke halje Arabcev, ki se premikajo proti izhodu ...«

»Seveda se spomnim,« je rekla Kat. »In ravno to je popolnoma za lase privlečeno.«

»Ampak ... Se ne spomniš tistih Afričank?« sem vztrajal. »V širokih, opletajočih oblekah? In tistega debeluha v dolgem dežnem plašču ...?«

»Okej, okej ...« Tako močno je zavila z očmi, da sem videl samo še njene beločnice. Potem je pri teoriji številka 8 dopisala: (Ali se Ted lahko skriva pod moje obleke, ne da bi mami opazila? Po mojem ne. Ampak lahko pa poskusiva.)

Kat je še enkrat preletela seznam. »Nobena od teh teorij se mi ne zdi zelo obetavna. Si prepričan, da ne obstaja kakšna boljša? Če ne, bova morala priznati, da ima policija prav pa vsi drugi tudi.«

Napel sem možgane. In potem me je prešinilo tisto, čemur pravijo navdih. Navdih je ideja, ki se ti porodi od nikjer. V starih časih so bili ljudje prepričani, da prihaja navdih od bogov oziroma od boga (odvisno od tega, ali veruješ v več bogov ali v enega), ki ti idejo vpihne v možgane.

»Obstaja pa še teorija številka devet,« sem rekel. Roka mi je začela močno trzati.

»Samo da ni spet kaj ubrisanega o Nezemljanih, ki so Salima prežarčili na vesoljsko ladjo. Ali pa, da je Salim poniknil nekam med dimenzije ali pa ...«

»Ne, prav nič ubrisana ni,« sem rekel. »V bistvu se mi zdi to še najboljša teorija od vseh.«

Ampak še preden sem ji lahko povedal teorijo številka 9, je zazvonil telefon.

Neskončnost

Ko je telefon drugič zazvonil, sva planila k vratom. Kat se je zrinila mimo mene in me s ko-molcem dregnila v trebuh. Ko je zazvonil tretjič, sva bila že na podestu. Slišala sva očija, kako se je oglasil na dodatni telefonski priključek v spalnici. Nisva si upala stopiti vanjo in sva samo poslušala. Ampak oči ima zelo tih glas, tako da nisem ničesar razumel. Potem se je iz Katine sobe primajala teta Gloria v svileni svetlomodri spalni srajci. Oči je imela široko odprte, lase pa skuštrane. »Salim!« je šepnila. Zobje so ji šklepetali, kot da je premražena, čeprav so napovedali, da zunanja temperatura ponoči verjetno ne bo padla pod petnajst stopinj Celzija.

Na stežaj je odprla vrata spalnice. Oči je ravnokar odložil.

»Salim?« je ponovila.

»Ne,« je rekel oči. »Ni bil Salim. Policija je bila.«

»So ga našli?! Prosim, reci mi, da so ga našli.«

»Niso prepričani ...«

Kat se me je držala za laket in me močno stiskala. Njena usta so bila podobna velikemu O-ju. Ogromnemu velikemu O-ju. Strmela je v očijev obraz, na katerem je očitno opazila nekaj, zaradi česar se je zdrznila. Zato sem tudi jaz pogledal očija. Videl sem, da mu ustnice in obrvi čudno trzajo. Na čelu je imel majhne kapljice potu. To ni bil izraz, ki sem ga že kdaj videl na njegovem obrazu.

»Kako to misliš, da niso prepričani? Ali so ga našli ali ga pa niso,« je rekla teta Gloria. Glas se ji je tako čudno lomil, da sem tudi jaz začutil utripanje v ušesih.

»V bistvu so ... so našli ... « je rekel oči, »... so našli nekoga. Nedaleč od Londonskega očesa. Blizu reke. Mladega fanta azijskega videza.«

To je to, sem si rekel in pomislil na teorijo številka 4. Našli so nekoga, ki je izgubil spomin in ne ve več, kdo je. Ves dan je taval po mestu, ne da bi vedel, kam mora.

»To je gotovo on,« je rekla teta Gloria. »Zakaj ga niso takoj pripeljali sem?«

»Ker ni mogoče,« je rekel oči. »In sicer zato, veš, ker je ta fant ... kdorkoli pač že je ... in lahko je kdorkoli, res je lahko kdorkoli ... ker je ta fant ... ta fant je ...«

Čakal sem, da bo rekel, da je ta fant izgubil spomin ali pa vsaj to, da je zaradi udarca v glavo pristal v bolnišnici, zato ni priporočljivo, da bi ga premikali. Nisem pa pričakoval tega, kar je sledilo.

»Ta fant je v mrtvašnici.«

Ne bom na dolgo in široko razlagal, kaj je sledilo. Teta Gloria je pobruhala preprogo. Mami je planila iz postelje. Hlipajoč je objemala teto Glorio in ji dopovedovala, da to zagotovo ni Salim. Kje neki. Oči je medtem začel vleči nase oblačila kar čez pižamo. Kat je nepremično stala in se me oklepala. Obrnil sem se k vratom in začel s pestjo tolči po njih. Oči mi je položil roko na lakot. Naslednje, česar se spomnim, je bil prihod policije. Očija so odpeljali v mrtvašnico pogledat tistega mladega Azijca, ki je mogoče Salim, mogoče pa ne. Teti Glorii je bilo preveč slabo, da bi lahko šla zraven. Ulegla se je na kavč in se pokrila z volneno odejo in ponavljala: »Salim, Salim, samo to te prosim, da nisi fant na tisti mrzli kovinski mizi, Salim, Salim ...« Zobje so ji šklepetali. Mami se usedla zraven nje na naslonjalo kavča in jo božala po laseh.

Nato je Kat naredila nekaj pogumnega. Čeprav so se ji tresle roke, je zavrela vodo in jo prelila čez čajne liste v čajniku. Tipična Kat. Strašno komplicira zaradi malenkosti: če zamudi na bus, recimo, ali pa, če ima deset penijev premalo za cede, ki bi ga rada kupila. Zelo pa se izkaže pri resnih problemih. Kot se je pred enim letom, ko je morala mami na operacijo v bolnico. Vsak večer nam je pogrela zamrznjeno hrano. Med jedjo je spraševala očija, kako je bilo v službi. In ko je mami prišla domov iz bolnice, je kar naprej tekala gor pa dol po stopnicah s skodelicami čaja, rožami in revijami, tako da je mami na koncu rekla, da ne ve, kako bi zmogla brez nje.

Vsi razen tete Glorie smo pili čaj v dnevni sobi in čakali očija, da se bo vrnil. Mami je morala teti Glorii skodelico približati k ustom, kot da je dojenček in jo prepričati, naj naredi vsaj požirek. Jaz sem si čaj raje odnesel gor v svojo sobo. Na pisalni mizi sem zagledal seznam teorij in spominsko fotografijo, ki jo je Kat kupila ob Londonskem očesu. Buljil sem vanjo in v seznam teorij, ne da bi vedel, kaj sploh gledam. Dover Wight Portland, sem pomislil, severozahodnik šeste do osme stopnje, viharni veter, ki se spreminja v ciklon ...

Štiriinpetdeset minut je minilo od trenutka, ko je oči v spremstvu policistov stopil skozi vrata, do trenutka, ko se je vrnil. To je 3240 sekund. Nekje sem prebral, da postanejo človekovi možgani s starostjo vse hitrejši, zato se ljudem začenja zdeti, da se čas hitreje premika. Mogoče se mi je zato zdelo tistih 3240 sekund najdaljših v življenju. Ampak Kat je pozneje rekla, da so se teti Glorii tiste sekunde zagotovo še bolj vlekli kot meni. Rekla je, da hujše, kot so muke, ki jih prestajaš, počasneje mineva čas. In da je teta Gloria zagotovo prestajala hujše muke od vseh nas skupaj, saj je šlo vendar za njenega sina, ki mogoče leži na tisti mrzli kovinski mizi. Ali pa tudi ne.

Mlad Azijec.

Salim ali ne Salim.

V tistih štiriinpetdesetih minutah se je zgodilo nekaj strašnega. Ni je vremenske napovedi za pomorščake, pa naj bo še tako dolga, ki bi me lahko odvrnila od tega, da ne bi razmišljal o tem. O smrti. Dojel sem, da je smrt nekaj resničnega. Da bom nekega dne umrl. In da bo tudi Kat umrla.

Mami bo umrla. Oči bo umrl. Teta Gloria bo umrla. Profesor Shepherd bo umrl. Vsako živo bitje na tem planetu bo umrlo. Vprašanje ni, če, ampak kdaj. Seveda sem že prej kdaj slišal o smrti. Ampak v tistih štiriinpetdesetih minutah sem pomen smrti tudi resnično dojel. Ugotovil sem, da obstajata dva načina, kako se lahko česa zaveš. Plitko in globoko. Neko stvar lahko poznaš teoretično, ne poznaš pa je v praksi. O nečem lahko veš le en del, ne pa vsega. To, da nekaj veš, je lahko kot vodna gladina ribnika v parku, lahko pa sega daleč v globino vse do mulja. Lahko je majceni vrh ledene gore ali pa vseh sto odstotkov ledene gore.

Razmišljal sem o dolgi verigi, ki jo sestavljajo vsi dnevi v mojem življenju in se vprašal, kako daleč po tej verigi sem že prišel. Sem še vedno komaj na začetku? Sem morda že na polovici poti ali pa se že bližam koncu? Če je tisti fant na mrzli kovinski mizi res Salim, ali je vedel, ko je zjutraj vstal, da je prišel že do zadnjega člena svoje verige?

Razmišljal sem o Bogu in nesmrtnih dušah in večnosti. Spomnil sem se, kaj sem pred leti vprašal župnika Russlla v naši cerkvi, ki me je učil, da me je ustvaril Bog. »Če je Bog ustvaril mene, kdo je potem ustvaril Boga?« Župnik se mi je nasmehnil in mi rekel, da sem rojen teolog. Ampak na vprašanje mi pa ni odgovoril. »Ali je Boga ustvaril neki drugi Bog?« sem ga vprašal. In že sem v mislih zagledal celo verigo Bogov. In vsak od njih je ustvaril prejšnjega, daleč nazaj v neskončnost. Potem se je župnik Russell usedel zraven mene in mi rekel: »Ted, samo en Bog obstaja. En sam Bog, ki obstaja že od nekdaj. Ta Bog je onkraj časa. Ta Bog presega naše razumevanje. Vedno je z nami.«

In zdaj sem se torej spraševal o Bogu, ki presega naše razumevanje. Zaprl sem oči. Poskušal sem si ga predstavljati. Ampak naj sem se še tako trudil, nisem videl ničesar drugega razen oblakov čiste zmedenosti sredi ogromnega in tihega vesolja. Pomislil sem, da bi, če bi še vedno imel svoj trampolin, začel skakati po njem. In to zelo močno in zelo visoko.

3240 sekund pozneje je oči spet stopil skozi vhodna vrata. Ko sem prišel po stopnicah navzdol, sem bil drugačen Ted od tistega Teda, ki je šel malo prej po stopnicah navzgor. Vmes sem zrl smrti v obraz. Ko sem zagledal očija, mi je bilo takoj jasno, da je tudi on zrl smrti v obraz. Njegove oči so bile uprte daleč stran v isto velikansko praznino kot moje.

Mami, teta Gloria in Kat so planile k njemu. »Ne, ne, ne,« je nenehno ponavljal in poskušal objeti vse tri hkrati. »Vse je v redu. Ni bil Salim. Nekdo drug je bil. Neki drug fant.« Nato se je prek njihovih glav zazrl proti meni, jaz pa vanj, in vedel sem, da misliva isto. Tisti nekdo drug, tisti fant, ki ni Salim, tisti mladi Azijec, ki leži na mrzli kovinski mizi ...? Če ni Salim, kdo torej je?

Sledilo je vreščanje, solze, smeh in neskončno ponavljanje ,hvala bogu, saj sem vedela, da ni Salim, sem vam rekla, da ni Salim'. Jaz pa sem molčal. Oči je nepremično stal sredi direndaja in zmajal z glavo.

Potem je čisto potihoma rekel: »En fant je. Neki mladi fant z ulice, mogoče malo starejši od Salima,

ampak manjši, z bolj rjavo poltjo od Salima in še bolj mršav, s puhom pod nosom, s takimi brčicami, kot jih je imel Salim, ko je prišel k nam ...«

»Preden si jih je obril,« je rekla Kat.

»In v enakih črnih kavbojkah. In z nekakšnim izrazom izgubljene nedolžnosti na obrazu. Fant, ki nikoli v življenju ni imel ničesar v izobilju, se mi zdi. Fant z umazanimi nohti in z modricami po roki ...«

Oči se je tresel, kot bi se prebujal iz morastih sanj.

»Kako pa je umrl?« je vprašala Kat.

Oči ni odgovoril. »Nujno moram nekaj spiti, Faith,« je rekel. »En viski.«

Kat me je prijela za roko. »Pridi, Ted, greva gor,« mi je zašepetala. Spet sem zaslišal teto Glorio, kako je zajokala, le da tokrat čisto potihoma. Kat je šla gor, jaz pa za njo. Ne da bi še karkoli rekla, se je zvila v klobčič na zračni blazini, jaz pa sem se ulegel v posteljo. Tisti fant na kovinski mizi, fant z ulice. Ugasnil sem luč in poslušal Katino dihanje, ki je bilo zame dokaz, da je še živa. Umazani nohti. Salim ali ne Salim.

Besede so se mi podile po glavi kot srhljiva otroška izštevanka in odmevale v neskončnost. Dolgo je trajalo, preden sem končno zaspal.

Oblačni pokrov

Naslednji dan sem se zgodaj prebudil. Pogledal sem skozi okno in ugotovil, da je nad Londonom oblačni pokrov. Vlažnost zraka je čez noč narasla. Če bi bil vremeinar, bi tistega jutra rekel, da se nam od zahoda približuje območje nizkega zračnega tlaka in da so izobare tesno skupaj, zato obstaja velika verjetnost grmenja.

Kat je bila že pokonci. Sedela je za mojo pisalno mizo. Na eno stran si je postavila seznam s teorijami, na drugo pa spominsko fotografijo, ki jo je kupila ob Londonskem očesu. In Salimov fotoaparatus. »To so teorije,« je rekla. »To pa so sledi. Vso noč sem premišljevala o tem, Ted. In že imam načrt.«

O, poznam Katine načrte. Vedno vključujejo stvari, o katerih sta mami in oči rekla, da jih ne smeva početi.

Stopil sem k njej. »Načrt?« sem ponovil.

»V bistvu tri. Načrt številka ena je ta, da bova najprej dala razviti film. Mogoče je na fotkah še kakšna sled. Nikoli se ne ve.«

Prikimal sem. Slišati je bilo v redu.

»Potem bova preizkusila teorijo številka osem.«

Nisem bil prepričan, da vem, kaj naj bi to pomenilo, ampak sem bil raje tiho.

»Potem se bova šla še enkrat peljat z Londonskim očesom.«

Malce sem pomislil. Pametno, sem si rekel, da bi se vrnila na kraj, kjer je izginil Salim. Kadar se v kriminalkah detektiv vrne na kraj zločina, skoraj vedno najde kakšno sled, ki so jo policisti prezrli. Ampak s tem je bila povezana tudi določena težava.

»Mami nama ne bo niti slučajno dovolila,« sem rekel.

»Če bo rekla, da ne smeva na Londonsko oko, se bova na skrivaj odtihotapila ven.«

»To pa ne bi bilo lepo, Kat. Razen tega nimava dovolj denarja za vozovnice.«

Kat je segla po svojem nahrbtniku z leopardjim vzorcem in potegnila iz njega nekaj velikih bankovcev in tri kovance za en funt. »Mami in teta Glo sta mi včeraj dali veliko denarja. Se ne spomniš? Za pet kart. Spominska fotografija je stala sedem funtov. Tole mi je ostalo.«

»Se ti ne zdi, da bi morala denar vrniti mami, Kat? Krasti je grdo. To piše v Bibliji.«

»Daj, Ted, utihni. Mami ni nič rekla, naj ji ga vrneva. Pozabila je.«

»Hrm,« sem rekel.

Kat je skomignila. »Mami misli, da sem jaz kriva, ker je Salim pogrešan. Res lepo od nje. Denar pa ji bom vrnila. Takoj, ko bom lahko. Trenutno sem si ga samo izposodila, ne ukradla.«

Obrnila se je k oknu, ga na stežaj odprla in se nagnila ven. Salimov fotoaparatusi je približala k očesu in osemnajstkrat pritisnila na sprožilec. Klik, klik, klik ... Posnela je osemnajst fotografij vrta za našo hišo in vrvi, na kateri se je sušilo perilo z vrtno lopo v ozadju. Pomislil sem, da te fotke najbrž ne bojo zelo zanimive. Ko je nehala klikati, se je film sam od sebe prevrtel nazaj. Nato si je Kat začela fotoaparatus pozorno ogledovati z vseh strani.

»Že imam!« je vzkliknila.

Pritisnila je na gumb ob strani in zadnja stran ohišja se je tleskoma odprla. Začela ga je stresati, dokler ni iz njega padel film.

»To je načrt A,« je rekla. »Zdaj pa še načrt B.«

Čez spalno srajco si je oblekla dolgo jutranjo haljo z nagubanimi rokavi in se postavila predme.

»No, daj,« je rekla.

Debelo sem jo pogledal.

»Nočeš testirati svoje teorije?« me je vprašala. Spet je vzela v roko list z osmimi teorijami in na glas prebrala zadnjo. Po tej teoriji naj bi se Salim skrila pod oblačila nekoga drugega. Zdaj, ko naj bi teorijo preizkusil, me ni prav nič mikalo, da bi se moral skriti pod Katino jutranjo haljo.

»Hrm,« sem rekel.

Kat me je prijela za komolec in odvlekla po stopnicah navzdol. V veži sem moral počepniti za njo, da mi je okoli ramen navesila hrbet jutranje halje. Nato sem jo moral objeti okoli pasu in malce povaditi hojo gor in dol. Čez čas sva šla v kuhinjo. Vse to me je spominjalo na božično šolsko predstavo, v kateri je oči igral zadnjo polovico osla. Ničesar nisem videl, pač pa sem razločno slišal, kako mami pomiva kozarce, ki so ostali od prejšnjega večera. Že se je obrnila.

»Živjo, Kat,« je rekla. Glas ji je zvenel nekoliko zasoplo. »Kaj za vruga pa počne Ted pod tvojo jutranjo haljo?«

Zlezel sem ven in se mežikaje vzravnal.

»Sem vedela,« je rekla Kat.

»A to naj bi bil kak štos?« je vprašala mami.

»Eno od mojih teorij sva preizkušala, mami,« sem rekel. »In sicer, ali bi Salim lahko prišel iz kabine, ne da bi ga midva opazila. To je samo ena od osmih teorij.«

Mami je naprej pogledala mene in potem še Kat. V roki je imela umazan kozarec. Potopila ga je v peno. Snela si je gumijaste rokavice.

»Kat,« je rekla, »lahko prosim dokončaš tole?«

Njene besede so bile čisto običajne, obraz pa je imela kot trajno zamrznjena sibirski tla.

Kat se je molče lotila pomivanja posode. Mami je šla v dnevno sobo in obsedela na kavču. »Ted,« me je poklicala. »Rada bi se pogovorila s tabo.«

Vedel sem, da sem v težavah. Nisem pa vedel, zakaj.

»Hrm,« sem rekel, ko sem stopil v dnevno sobo in se postavil pred mami.

»Ted,« je rekla. Z levo roko se je gladila po čelu. »Ti pa tvoje teorije. Salim je pogrešana oseba, Ted. To ni nobena igra.«

»Nobena igra,« sem ponovil.

»Nisem prepričana, da se zavedaš, kako resna stvar je to.«

»Resna stvar je to,« sem pritrdil.

»Nekaj ponavljati za mano!«

»Hrm.«

»Nehaj godrnjati. Kolikokrat sem ti že rekla? Se ne spomniš?«

»Oprosti, oprosti ...«

»In ne pozabi, da me moraš gledati v oči, kadar se pogovarjam s tabo!«

Močno sem se moral zbrati, če sem hotel, da so bile moje oči uprte v mamin obraz, ne v njeno ramo. Mamine oči so bile majhne. Kožo je imela čisto belo, kotičke ust pa povešene.

»Ted,« Nagnila se je k meni in se me dotaknila po roki. »Pomisli malo, lepo te prosim. Kaj če bi te videla teta Glo? Kaj misliš, kako bi se počutila?«

Roka mi je začela trzati. »Ampak, mami. Če pa imava teorije. In to kar osem. Zato sva ... «

»Ted, nehaj.«

Glava se mi je povesila na eno stran. Zagledal sem se v vijuge na preprogi. Roka mi je močnejše zaplapolala. Po navadi je mami edina oseba v naši družini, ki me razume. Neskončnokrat se je že postavila zame. Kadar razlagam svoje teorije o vremenskih sistemih ali o kakih drugih neverjetnih vesoljskih pojavih, in mi Kat sikne, naj utihnem, mami vedno okara Kat, naj ne bo nesramna. Ampak odkar je izginil Salim, je ravno obratno. Zdaj me posluša Kat. Mami pa ne.

Iz kuhinje sem zaslišal Kat in ropot krožnikov in ponev. Nato sem naredil nekaj, česar nisem še nikoli. Mami nisem nič odgovoril. Niti zahrnal nisem. Šel sem nazaj v kuhinjo. S stojala za odcejanje sem vzel kozarec in ga treščil na tla.

Kat me je pogledala s široko razprtimi očmi.

»Mojbog, pa kaj še?« je zatarnala mami, ko je iz dnevne sobe prišla za mano v kuhinjo. »O madoniš! Moj najfinejši kristal.«

»Oprosti, mami,« je rekla Kat. »Jaz sem bila kriva, ne Ted. Zdrsnil mi je iz rok.«

Ampak mami je videla, kaj se je zgodilo. Vsi trije smo buljili v črepinje na tleh, jaz pa sem ponavljal hrm, hrm, hrm. Roka mi je podrhtavala, a je nisem umiril, mami pa mi tudi ni rekla, naj jo

umirim. Samo opazovala je, in to brez besed, kako je Kat vzela iz omare smetišnico in metlo in pometla črepinje. Potem se je usedla na stol za kuhinjsko mizo in se prijela za glavo. Vedel sem, da je žalostna zaradi mene, zato sem hotel čim prej nazaj v svojo sobo.

Potem je prišel oči. Oblečen je bil v kavbojke in staro srajco, kar je pomenilo, da misli, da je vikend in mu ni treba v službo, čeprav bi moral v službo, saj je bil torek. Stopil je h kuhinjskemu koritu, malce odrinil Kat in vzel lonček za čaj, ki ga je Kat ravnokar pomila, odprl mrzlo vodo, si jo natočil v lonček in jo na dušek popil. Nato si je v lonček še enkrat natočil vodo in jo spet popil na dušek. Kat me je dregnila in mi pokimala. Na vrhu hladilnika sta bili dve steklenici vina in napol prazna steklenica brendija in steklenica viskija, v kateri je manjkala približno tretjina vsebine. Spomnil sem se, da sem nekje prebral, da postaneš zaradi popitega alkohola zelo žejen, čeprav je tudi alkohol tekočina. Če obtičiš kot brodolomec sredi mirnega morja, in so vsepovsod okoli tebe sodi vina, nikjer pa pitne vode, nikakor ne smeš piti naslednjih dveh tekočin: vina in morske vode.

(V bistvu je še ena tekočina, ki je ne smeš piti. Mogoče lahko uganete, katera.)

»No,« je rekla mami. »Vidim, da nekdo danes ne gre v službo.« Ozrl sem se po kuhinji in ugibal, koga misli.

Oči je zvrnil še en lonček vode. »Nekdo je že poklical v službo in povedal, da je zbolel. Obupno se počutim, Fai, naravnost pošastno. Kje je pa Gloria?«

»Spi še.«

»Hvala ti, dobri Bog, za te majhne milosti.«

»Oči ...« je spregovorila Kat. »Mami ...« Odčepila je korito, da je pena izginila v odtok in vzela očijev lonček, ga splaknila in narobe obrnjenega postavila na stojalo za odcejanje. »Ted pa jaz ...« je rekla, »sva razmišljala, če bi lahko ... No, malo bi šla rada ven danes.«

Mamine ustnice so se stisnile. Zavila je z očmi. »Po vsem, kar se je zgodilo včeraj? In če niti ne omenjam tega, da je Ted pravkar nalašč razbil kozarec! Niti slučajno. Hausarest imata. In to oba!«

»Ampak ...«

»Nič ampak.«

Oči se je odkašljajal. Prijel je mamo pod roko in jo odpeljal v dnevno sobo. Zaprl je vrata za sabo. Slišal sem njuna pridušena glasova, kako se prepirata. Kat se je nagnila k meni in mi zašepetala: »Oči je na najini strani! Vem, da je. Boš videl, da bo prepričal mami, da naju bo pustila ven. Malo počakaj, pa boš videl.«

Kat je imela prav. Petinštirideset minut pozneje sva se s Kat že odpravila od doma, in to skupaj z očijem. Mami se je poslovila od nas v veži. Roke so ji šinile predse, ko sem stopil mimo nje. Objela me je. To je bil zelo kratek objem, ker mami ve, da ne maram objemov, ne glede na to, kakšni so. Čisto od blizu sem videl njen obraz. Bil je rdeč in zabuhel, kar je pomenilo, da je jokala in da je še

vedno žalostna. »Lepo se imejte, vsi skupaj,« je rekla. Oči je vzel s sabo mobi, če bo slučajno kaj novega.

Med potjo do postaje podzemne železnice je oči vprašal: »Kam bi pa vidva sploh rada šla?«

»V muzej znanosti,« sem rekel.

Kat me je brcnila v piščal. To je bilo res zelo grdo od nje. In še boleče povrhu. »Veš, kaj, oči, v bistvu bi šla jaz najprej rada v nakupovalni center,« je rekla Kat.

»Ampak nobenih cedejev več, Kat.«

»Jasno, da ne. Samo v drogerijo bi rada na hitro skočila.« Iztegnila je roko in pomigala očiju pred očmi s srebrno nalakiranimi nohti. »Aceton rabim. Nujno.«

»Komaj čakam, da mi tega ne bo več treba gledati na tvojih nohtih,« je rekel oči. »Saj si kot maršovec iz kakšnega B-filma.«

Ko je bila Kat v drogeriji, in sva jo z očijem čakala zunaj, mi je oči razložil, kaj je B-film. Povedal mi je, da so filme, kot je Pošast iz črne lagune ali Mačja ženska z Lune, ki ju ima oči v svoji zbirki DVD-jev, posneli za zelo majhen denar, z bornimi rekviziti in s slabimi igralci, in da so ti filmi tako zelo zanič, da so že kar smešni in imajo zaradi tega kultni status. Očija sem vprašal, kaj pomeni, da ima film kultni status. Oči mi je razložil, da ima film, ki ima kultni status, cel kup oboževalcev, ampak da so v takem klubu oboževalcev ljudje, ki jih po navadi ne zanima tisto, kar je všeč večini. To pomeni, da je film s kulturnim statusom všeč samo določenemu številu ljudi. Ko sem vprašal očija, koliko oboževalcev mora imeti film, ki ima kultni status, se je pred nama že narisala Kat in nama pomahala s plastično stekleničko, v kateri je bila modra tekočina.

»Si dobila svoj terpentin?« jo je vprašal oči.

»Sem. Hvala, oči.«

»Kam pa zdaj?«

»Ted ima en predlog, a ne, Ted?«

»Ja, Kat. V muzej znanosti.«

»Pa ne to! Tisti predlog od prej.« Z mezincem je začela opisovati kroge. Pomežiknila mi je. Vse bolj čudaško se je vedla. Najprej je posnela osemnajst fotografij vrtno lope, potem sem moral zaradi nje zlesti pod jutranjo haljo, zdaj pa je zdrvela kupit še aceton. Možgani so mi skoraj zakuhali.

»Se ne spomniš, Ted?«

»Hrm. Aja. Londonsko oko.«

Oči se je zaustavil sredi koraka. Prekrižal je roke na prsih in pogledal najprej mene, nato pa še Kat. »V tem je torej stvar?« je rekel. »Prepričana sta, da sta na sledi nečesa, je tako?«

Kat je dvignila dlani in skomignila z rameni, kot da nima pojma, kaj hoče reči oči. Potem ga je zagrabila za roko. »Oči, škodovati gotovo ne more. Nikoli se ne ve. Če bomo tam ob isti uri, kot smo

bili včeraj, se bo Salim mogoče pojavil. Mogoče ni znal sam priti nazaj do naše hiše, ampak vsakdo pa najde pot do Londonskega očesa, kjerkoli že je. Midva pa bi ... em, rada bi si samo še enkrat ogledala vse skupaj. In v kabino bi tudi šla, da bova videla, kako poteka vse skupaj. Da bova videla vse, kar je ...«

Vse, kar je videl Salim. To je bil že spet eden tistih stavkov, ki jih mora vsakdo dokončati v svoji glavi, nihče pa ga ne izreče na glas. Katine ustnice se zatrepetale. Enkrat sem slišal mami, ko je rekla, da zna Kat očija oviti okoli mezinca. Pojma nisem imel, kaj hoče reči. Zdaj pa sem si ogledal Katin mezinec in si predstavljal, da se je pomanjšani oči, raztegnjen in sploščen, spremenil v nenavaden prstan na njem. Oči je objel Kat in jo stisnil k sebi.

»Vem, da je hudo, Kitty, vem,« je rekel. Oči jo je klical Kitty, ko je bila majhna. Pogledal je v nebo. »No, pa pojdimo na Londonsko oko. Zelo oblačno je, kar je dobro in slabo hkrati.«

»Slabo za kaj?« je vprašala Kat.

»Ker ne bomo videli daleč.«

»Zakaj pa je dobro?« sem vprašal.

»Ker ne bo prehude gneče, Ted. Kar pomeni, da nam ne bo treba dolgo čakati. Gremo.«

Strela udari

Ko smo prišli do Londonskega očesa, je bilo vse tako, kot je napovedal oči. Gneča je bila precej manjša kot prejšnji dan. Na nebu se je nakopičil debel pas kumulonimbusov. Približevalo se je območje nizkega zračnega tlaka. Ta je znašal 990 milibarov in je še padal, sem ocenil. Vidljivost je bila srednje dobra.

Za nakup vstopnic nam ni bilo treba dolgo čakati. Kmalu smo bili tudi že v vrsti pred klančino, ki vodi do vhoda na Oko. Znašli smo se na točki, kjer sva se s Kat prejšnji dan poslovila od Salima. Varnostnik nas je pregledal z ročnim detektorjem, ki je bil videti kot ogromna naprava za spuščanje milnih mehurčkov. Potem smo se vzpeli po klančini. Ta je bila cikcakasta, v obliki zrcalno obrnjenega Z-ja.

V počasi premikajočo se kabino smo vstopili s skupino osmih najstnikov iz tujine in z mamo z zloženim otroškim vozičkom, dojenčkom in dvema malo starejšima fantoma. Mama je bila videti utrujena. Kmalu smo se začeli dvigovati. Med premikanjem od šeste proti peti uri v nasprotni smeri urnega kazalca, sem preštel, koliko nas je v kabini. Štirinajst. (Sklenil sem, da dojenčka ne bom štel, ker še ne zna hoditi ali občudovati razgleda in ker je nasploh še premajhen, da bi kaj imel od vožnje.) Prejšnji dan sem v Salimovi kabini naštel enaindvajset oseb.

Počasi sem se premaknil na drugo stran kabine, kjer ni bilo nikogar. Opazoval sem svoje sopotnike. Gledali so ven, se obračali sem ter tja, se tiho pogovarjali in šklocali s fotoaparati. Kat se mi je približala in se postavila zraven mene.

»Uspelo mi je,« je šepnila.

»Uspelo? Kaj ti je uspelo?« sem jo vprašal.

»Šš! Oddati film v drogeriji. Ko se bomo vračali, bo že razvit.«

Najprej sem pomislil na osemnajst posnetkov našega vrta za hišo, nato pa na ostalih osemnajst posnetkov, ki so bili najina vez s Salimom.

»To je pa super, Kat.«

Zdaj se nama je pridružil še oči. »Kakšen krasen razgled,« je rekel. »Vidita avte, kako so majhni?«

»Kot kroglice na lesenem računalu,« je rekla Kat, »ki se premikajo levo in desno.«

Pogledal sem dol, ampak nisem bil prepričan, da sem že kdaj videl kroglice lesenega računalu, ki bi bile videti kot avti.

Oči je pokazal proti jugu. »Če bi imeli daljnogled, bi mogoče videli našo ulico ali pa celo našo

hišo.«

»Tipično,« se je namrgodila Kat. »Da se odpelješ sem gor zato, da boš buljil v nekaj, kar imaš vsak dan pred nosom.«

Oči se je zasmel. »Še nikoli nisem s tako čudovite razgledne točke videl, kje živimo. Aha, tamle je pa Kasarna. Od tukaj je videti še kar solidno. Si predstavljata, da nam jo je končno le uspelo izprazniti? Tista stolpnica je pa Bolnica Thomasa Guya. Tamle pa je nakupovalni center. Ga vidita? Rdečo streho ima ...«

»Oči, pridi sem, da boš videl parlament.«

Kat ga je zvelkla na drugo stran kabine. Postavil sem se na očijevo mesto na jugovzhodni strani in gledal ven, ne da bi vedel, kaj vidim. Zdaj smo prišli do najvišje točke. Vidljivost je bila vse slabša. Ustje Temze se je izgubljal v meglici. Pomislil sem na Mary Celeste, ladjo duhov brez posadke, kako pluje čez obzorje. Pomislil sem na zadnjega dodoja, kako umira na skali v daljavi. Pomislil sem na lorda Lucana, kako stoji na pečini nad prepadom in razmišlja, ali naj se vrže v globino ali ne. Pomislil sem na verigo bogov in na to, da je vsakega v verigi ustvaril njegov predhodnik, zdaj pa se izgublja v neskončnost, v tisto velikansko in prostrano praznino. Pomislil sem na fanta na mrzli kovinski mizi, na fanta z modricami in z umazanijo za nohti, na fanta, ki ni Salim.

Kje si, Salim? sem se spraševal. Nato sem se naenkrat začel počutiti, kot da sem Salim. V sebi sem začutil njegovo navzočnost in njegov smeh. Kot bi se v meni naselil nekakšen duh, medtem ko sem stal in gledal ven. Poskušal sem si predstavljati, kaj je počel Salim, ko je bil prejšnji dan sam v kabini med popolnimi neznanci. Se je morda začel s kom pogovarjati? Ali pa je ves čas molče stal v kotu? Razpolovil sem se. In ena polovica mene, ki je bila Ted, je vprašala mojo drugo polovico, Salima, kaj se je zgodilo. A še preden smo prišli do devete ure, je Salimov duh žal izginil, tako kot so izginili dodoji, lordi in posadka Mary Celeste.

Iz zvočnika v kotu kabine je zahreščalo obvestilo, naj se zberemo v gručo in pogledamo na severozahod v smeri proti zavitemu stopnišču in poziramo za spominsko fotografijo.

»A bomo?« je vprašal oči.

»Pa dajmo,« je rekla Kat.

Kat in oči sta se pridružila gruči na eni strani kabine, jaz pa sem ostal na robu skupine in napol poziral, napol gledal druge, kako pozirajo.

Fotoaparat je zabliskal.

Kabina je pristala.

Mladenič v majici z napisom Londonsko oko, kakršne nosijo zaposleni na Londonskem očesu, je stal pri vratih in nam mahal, naj hitro izstopimo. Najprej so šli iz kabine v gosjem redu naši sopotniki. Potem sva se jim priključila še midva z očijem. Kat pa se je obirala in švigala z očmi sem

ter tja. Počepnila je ob sedeže, dokler ni mladenič v majici stopil v kabino in ji pokazal, naj se takoj spravi ven. Pobral je smet, ki jo je odvrгла na tla ženska z dojenčkom, nato pa še sam stopil iz kabine.

»Kaj je bilo pa zdaj to?« je vprašal oči.

Skoraj sem že rekel: »Teorija številka ena. Ovržena.« Nato sem se spomnil, kako se je mami odzvala na teorijo številka osem.

»Zdelo se mi je, da mi je nekaj padlo na tla,« je rekla Kat.

»No, zdaj pa nabrusimo pete,« je rekel oči. (,Nabrusimo pete' je očijev najljubši izraz, kadar hoče reči, da moramo pohiteti. Meni se zdi smešen, ker si ne predstavljam, kako bi si lahko kdo med hitro hojo ali tekom brusil pete, ne da bi se spotaknil in padel.)

Kat me je dregnila s komolcem. Oba hkrati sva ugotovila isto. Ni možno, da bi kdo lahko ostal v kabini in se še enkrat zapeljal naokrog. Izstop, vstop, izstop, vstop ... Menjava potnikov poteka hitro in avtomatično.

Med potjo proti izhodu z Londonskega očesa si moral mimo lope s spominskimi fotografijami. Nedaleč od nje je bila točka, na kateri naj bi s Kat prejšnji dan pričakala Salima. V lopi je viselo nekaj zaslonov, ki so bili zelo podobni televizorjem, na njih pa različni posnetki posamične skupine potnikov. Naša skupina je imela številko 2903. Na sliki se je dobro videlo očija in Kat, pa tudi mamo z dojenčkom in starejšima sinovoma. Okoli njih so se gnetli najstniki, ki so se režali in mahali. V ozadju se je videlo še eno ramo in uhelj, ki sta štrlela iz gruče na desni. To sem bil jaz.

»Teda so odrezali, jaz sem pa tak kot strašilo,« je rekel oči. »Ampak ti si pa luštna, Kat.«

Kat je stala s prekrižanimi rokami. Lase je imela spete na vrhu glave v visoko figo, ki ji punce rečejo baletna figa. Njen suhi, koščeni obraz je štrlel naprej. Zaradi poševne brade in temnih obrvi je bila videti bolj izostrena in nekako bolj v žarišču kot vsi okoli nje ali pa celo bolj resnična. Nisi si mogel kaj, da je ne bi opazil.

Mogoče to pomeni, da je nekdo ,lušten', sem pomislil.

»O ne,« je rekla. »Kakšne grozne lase imam.«

Ampak oči je vseeno kupil fotografijo.

Potem smo se poslovili od Londonskega očesa in šli na sprehod ob reki. Temza je bila gladka in rjava. Na izletniških ladjicah, ki so plule po njej, ni bilo skoraj nobenih turistov. Letala na nebu smo samo slišali, nismo pa jih videli. Oblačni pokrov se je odebelil. Nenehno sem s pogledom iskal Salima. Vsakič, ko smo šli mimo kakega fanta njegove rasti in temnih las, sem buljil vanj. A nihče ni bil Salim. Oči se je ustavil in zrl čez reko. Pokazal nama je kormorana, ki sta v vodo najprej potunkala glavi, nato pa se potopila vanjo in poniknila. Dolgo ju ni bilo na spregled, dokler se nista spet prikazala kakih deset metrov ali še dlje od tam, kjer sta se potopila.

»A je Salim kot kormorani, oči?«

»Kako to misliš, Ted?«

»Se bo tudi on kar naenkrat spet pojavil? Tako kot kormorani? Mogoče ne tam, kjer je izginil, ampak drugje?«

Oči mi ni takoj odgovoril. Pogledal je po reki navzdol in povetil kotičke ust, kar je pomenilo, da je žalosten. Mogoče je pomislil na fanta na kovinski mizi, na tistega fanta, ki bi lahko bil Salim, ampak ni Salim. »Srčno upam, Ted, da je Salim tak kot kormorani.«

Prečkali smo reko in šli na sendviče v kavarno v parku ob Viktorijinem nabrežju. Ko smo pojedli, smo se sprehodili med pisanimi cvetličnimi gredami. Potem pa nas je, natanko tako, kot sem zjutraj napovedal, zajela nevihta. Dež je najprej samo kapljal, potem pa začel liti v potokih. Tudi zagrmelo je. Nestabilni sistem v zgornjih plasteh ozračja se je razbesnel. Pomislil sem na teorijo številka pet: spontani samovžig. Če obstaja grmenje, zakaj ne bi bilo možno, da se nekdo spontano samovžge?

»Hvala bogu, da nismo zdaj na Očesu,« je rekel oči. Zabliskalo se je. Deset sekund pozneje je tudi zagrmelo.

»Oči,« sem rekel, »ta nevihta je oddaljena od nas tri kilometre. Pa tudi če bi bila bliže, je verjetnost, da bi v nas udarila strela, približno ena proti trem milijonom.«

Stekli smo do postaje podzemne železnice. Zdaj je lilo kot iz škafa. Ta izraz, ki je eden mojih najljubših, je precej nenavaden, in neskončno rad si predstavljam velikanske škafe, obešene na oblačnem nebu, iz katerih se uliva dež. Kmalu zatem se je vsula še toča. Med bliskanjem in grmenjem ni minilo več kot štiri sekunde.

»1,2 kilometra,« sem rekel, »in sicer je to ploščata strela, kar pomeni, da ...«

»Boš že nehal, Ted,« je rekla Kat. Ovratnik jakne si je potegnila čez glavo. »Do kosti sem premočena.«

Oči je pogledal na uro. »Tri je že. Nihče me ni poklical na mobi. Se pravi, da ni nič novega.«

»Gremo domov,« je rekla Kat. »Preveč lije, da bi lahko še kam šli.«

»Imaš prav, Kat. Dovolj bo za danes.«

Po stopnicah smo se spustili na peron podzemne železnice. Ko smo se nekaj postaj pozneje vrnili nazaj na površje, se je nevihta že premaknila drugam. Le pločniki so bili še vedno mokri.

»To je bil izrazito krajevni nevihtni sistem,« sem rekel.

»Oči,« je rekla Kat, »imaš kaj proti, če bi se še enkrat ustavili v nakupovalnem centru? Rada bi kupila darilo za teto Glo. Kakšno oljno kopel za sprostitvev mogoče.«

Oči je ustnice so se ukrivile navzgor. »To si se pa krasno spomnila, Kitty.«

Z očijem sva čakala zunaj, medtem ko je Kat izginila v drogerijo. Ko se je znova pojavila, je imela v roki plastično steklenico goste tekočine, podobne malinovemu sirupu. Oči je odvil pokrovček, jo

poduhal in nagrbančil nos. To je pomenilo, da mu vonj ni všeč, vseeno pa je rekel: »Grem stavit, da ji bo zelo všeč.«

Tisto, česar pa oči ni videl, jaz pa sem, in to zelo dobro, je bil gornji rob etuija s pravkar razvitimi fotografijami, ki je kupal iz žepa Katine jakne s krznenim ovratnikom.

Deveta teorija

Ko smo prišli domov, je bila dnevna soba polna smoga zaradi cigaret tete Glorie. Strokovno gledano je smog mešanica dima, megle in kemičnih hlapov. Ta smog pa je bil mešanica dima, dima in še več dima. Mami je rekla, da nista izvedeli nič novega. Mi trije smo to že tako ali tako vedeli, ker očijev mobi ni niti enkrat pozvonil. Mami in teti Glorii sem hotel povedati, da smo šli na izlet na Londonsko oko, ampak je Kat zakašljala, oči pa je rekel, da smo šli na krasen sprehod ob reki. Potem je dala Kat teti Glorii oljno kopel in rekla, da je to darilo od naju obeh. Ko je teta Gloria pogledala nalepko, so se ji usta privihala navzgor. Rekla je ‚hvala, Kat‘ in ‚hvala, Ted‘, in dodala, da je točno to oljno kopel uporabljala, ko je bil Salim še majhen.

»Pravi mali vravec je bil,« je rekla. »Stalno mi jo je kradel. Blazno rad je imel mehurčke. Kar naprej jih je spuščal. In kako se je hihital, ko so počili.«

Potem je zajokala, mami pa nama je rekla, naj greva raje gor.

V moji sobi je Kat vzela fotografije iz etuija in si jih ogledovala s hitrostjo ene fotografije na sekundo. Tudi jaz sem komaj čakal, da si jih bom lahko ogledal, ampak mi Kat ni pustila. V osemnajstih sekundah je bilo osemnajst fotk našega vrta za hišo, perila na vrvi in vrtno lope raztresenih na posteljnem pregrinjalu. Šele ko je prišla do prvih osemnajstih posnetkov, to se pravi do tistih, ki so nastali prejše dopoldne, ko je Salim izginil, je upočasnila hitrost. Kukal sem ji čez rame, da bi kaj videl, ampak se mi je spretno umikala. Dvakrat si je ogledala vse fotke, potem pa jih je vrgla na posteljo, kot da je ne zanimajo več. Pobral sem jih in si jih ogledal.

»To so čisto navadne turistične fotke,« je rekla Kat, »kot jih posname vsak trapasti turist.«

Na fotografijah so bili zgradba parlamenta, Lambethski most in Londonsko oko, posneti iz različnih zornih kotov. Najboljša je bila tista, na kateri sva bila Kat in jaz na brvi za pešce, ki so jo postavili ob kraljičinem diamantnem jubileju. Najina obraza sta bila tesno skupaj, v ozadju pa se je videlo pol Londonskega očesa, reko in nebo. Kat se je smehljala. Glavo sem imel nagnjeno na eno stran, oči pa uprte v nebo, kot bi o nečem razmišljal. Kat je bila večja od mene. Moja glava se je končala tam, kjer se je začinjala njena brada.

Zadnji posnetek sem takrat naredil jaz. Ni se posrečil. Namesto Londonskega očesa sem ujel nekaj parov nog in brezglavih teles ljudi, ki so čakali z nami v vrsti za vstopnice. Fotke sem razpostavil po pisalni mizi in primaknil še seznam teorij in spominsko fotografijo iz kabine, v kateri naj bi se po najinem mnenju peljal Salim.

Molče sva obsedela.

Kat je počasi in glasno izdihnila. »Saj ne vem več, kaj sem pričakovala, da bova odkrila,« je rekla in premikala fotke po mizi. »Res bi bilo pametneje, če bi teti Glo vrnila Salimov fotoaparatus, takoj ko sva ga našla. Zdaj pa bova morala vsem razlagati, zakaj ji ga nisva takoj vrnila. Grem staviti, da bo spet planila v jok, ko bo videla Salimove zadnje fotke.« V roko je vzela fotko, na kateri sva bila midva na brvi in jo takoj vrgla nazaj na mizo. »Sled, tole? Malo morgen, ja.«

Nato sem še jaz vzela fotko v roko. »Kaj če bi fotke in fotoaparatus raje spravila nekam v moji sobi, dokler se Salim ne bo vrnil?« sem ji predlagal.

»Če se bo vrnil,« je rekla Kat in si grizla ustnico. Odkimala je in z roko pometla slike na kup. »Ampak se pa strinjam. Nima smisla, da bi teto Glo še dodatno vznemirila. Nič se ti ni treba lagati, Ted. Samo ničesar ji ne povej.« Potem je vzela v roko seznam teorij. »Tole pa, Ted,« je rekla, zmečkala list in ga vrgla v koš za papir, »s tem sva opravila.«

Gledal sem zmečkani list papirja, ki je komaj slišno zašumel, kot bi se hotel sam od sebe razgrniti. Ko sem zagledal njegove vogale, sem ga vzela iz koša za smeti in ga pogladil na mizi.

»Pusti zdaj to, Ted,« je rekla Kat.

Vzel sem pisalo. »Kaj če bi poskusila še z metodo izključevanja?« sem ji predlagal. Najslavnejši izmišljeni detektiv na svetu, Sherlock Holmes, je izjavil, da je tista možnost, ki ostane, potem ko si izključil vse druge, zagotovo prava, pa naj se zdi še tako neverjetna. Neznansko me je zanimalo, ali bova lahko izključila vse druge teorije, razen moje najljubše. To je bila teorija, po kateri se je Salim spontano samovžgal. Njen izid ne bi bil ugoden ne za teto Glorio ne za Salima, vsekakor pa bi potrdil, da je spontani samovžig resnični pojav. Moje odkritje bi pomenilo resnični znanstveni napredek.

»Teorijo številka ena in teorijo številka osem lahko takoj izključiva,« sem rekel. »Danes sva dokazala, da Salim ni mogel ostati v kabini, ko se je vrnila nazaj dol, pa tudi to, da ni mogel priti iz kabine skrit pod oblačili koga drugega.« Prečrtal sem ju.

»Nehaj, Ted.«

»Kar pomeni, da nama jih ostane še šest.«

»Ko si ravno pri tem, lahko takoj prečrtaš tudi teorijo o spontanem samovžigu ali kako se že temu reče.«

»Misliš teorijo številka pet?«

»Ja. Pa tisto o časovni zanki tudi.«

»Teorijo številka sedem?« Konica svinčnika mi je zanihala nad seznamom. »Ampak če bova izključila vse druge ...«

»Ne bodi tako otročji, Ted.«

Močno sem si zaželel, da bi se Kat na mestu spontano samovžgala. Ampak se ni. Obrvi so se ji skoraj staknile, usta je imela ukrivljena navzdol, potem pa ji je iz levega očesa kanila solza in se ji odkotalila po nosu. Spomnil sem se nečesa, na kar še nisem pomislil. Zelo počasi sem potegnil valovito črto čez teoriji številka šest in sedem. Po požiralniku se mi je spet začel dvigovati tisti čudni občutek.

»Sem že,« sem rekel.

Kat je vzela v roke seznam, kot bi jo spet začel zanimati. Obrisala si je solzo. »Se pravi, da ostanejo samo še štiri teorije,« je rekla. »Teorije številka dve, tri, štiri in šest.«

»Pa devet,« sem hitro dodal.

»Devet?«

»Teorija številka devet je tista teorija, ki sem ti jo hotel povedati včeraj zvečer,« sem jo spomnil. »Takrat, ko je zazvonil telefon. In je ti nisi zapisala.«

Vzela mi je pisalo iz rok. »Saj mi je tudi nisi povedal. No, pa mi jo daj zdaj, Ted. Ampak glej, da bo dobra.«

»Saj tudi je. Odlična je.« Začel sem ji narekovati. »Teorija številka devet. Salim sploh ni šel na Londonsko oko.«

Kat je teorijo številka devet zapisala že skoraj do polovice, nato pa izpustila svinčnik in rekla, da je to čista neumnost, jaz pa sem rekel, da ni, nakar je ona rekla ‚a ga mogoče nisva videla, kako je stopil v kabino‘, jaz pa sem rekel, da sva videla nekaj ali nekoga in domnevala, da je Salim, v resnici pa je bila tisto samo senca, ki bi bila lahko kdorkoli.

»Če pa se je obrnil in pomahal,« je rekla Kat.

»Marsikdo se je obrnil in pomahal,« sem rekel. »Ne samo Salim.«

»No in? Kaj se je torej zgodilo s Salimom? Potem ko smo se poslovili in preden je prišel do konca klančine?«

O tem še nisem razmislil. »Mogoče se je ustavil, da bi si zavezal superge. In se je v tistem trenutku odločil, da se ne bi šel peljat z Očesom in prišel nazaj, midva pa sva se medtem že premaknila drugam. Mogoče naju je začel iskati, midva pa sva se takrat že izgubila v množici. Lahko da se je potem izgubil ali pobegnil ali pa, da so ga ugrabili.«

Kat je zaprla oči. »Okej, Ted. Zdaj si bom poskušala še enkrat priklicati pred oči tisto situacijo.«

Tudi jaz sem zaprl oči. Ampak nisem videl drugega kot zrcalno obrnjeni Z in kolono fantov, ki so bili popolnoma podobni Salimu. Smejali so se in mahali, se poslavljali in korakali proti robu prepada.

»Ted,« je rekla Kat. Odprl sem oči. »Priznati moram, da je to dobra teorija.«

Prijetno ščemeč občutek se mi je dvignil po požiralniku in šinil vse do temena. Nasmehnil sem se.

»Ampak je napačna, Ted.«

Nehal sem se smehljati. »Napačna?«

»Ne pričakujem, da boš razumel. Ampak tisti fant, ki nama je pomahal z vrha klančine? To, kako je stal tam in pogledal nazaj? In se obrnil in šel naprej? Tisto je bil Salim. Enostavno vem, da je bil on.«

»Enostavno veš?«

»Po govorici telesa.«

Moj prijetni občutek se je spremenil v zoprnega. ‚Govorica telesa‘ je način sporazumevanja, tako kot bi govoril angleško ali francosko ali kitajsko, s to razliko, da ne poznaš besed, ampak samo kretnje. Ljudje in šimpanzi in surikate in mante znajo nagonsko brati govorico telesa, ne da bi se je morali učiti. Ljudje, ki imajo takšen sindrom kot jaz, pa te sposobnosti nimajo. Tako vsaj pravijo zdravniki, ki so postavili mojo diagnozo. Mi se moramo govorice telesa učiti, tako kot se moramo učiti tujih jezikov. To pa seveda terja čas.

»Hočeš reči, da si na tistem fantu, ki je pomahal, videla nekaj, česar jaz nisem?«

»Ja, Ted.« Katin glas je zvenel mehko. Roko mi je položila na ramo, zaradi česar so se mi kocine na vratu naježile. »Verjemi mi. Fant, ki sva ga videla, je bil Salim. Enostavno vem, da je bil Salim.«

Spet sem ji vzela pisalo in prečrtal njen zapis o teoriji številka devet. Trikrat sem ga prečrtal. Do tistega trenutka se mi je ta teorija zdela najboljša od vseh. Zdaj pa je bila mrtva. Še preden se je dobro rodila. Mrtva kot dodo, bi lahko rekli.

Fant na vlaku

Ko je v sobo stopila mami, se je Kat hitro usedla na mizo, da bi skrila fotografije in seznam teorij.

»Živjo, vidva,« je rekla mami.

»Živjo, mami,« je rekla Kat. Zvonila je z nogami in gledala naravnost predse.

»Zelo super spomladanske počitnice pa tole ni-so, kaj?«

»Ni panike, mami. Midva sva čisto kul.«

Mami se je nasmehnila. Nato nama je povedala, da nas bojo kmalu spet obiskali policisti in rekla, naj prideva dol, če naju bojo slučajno hoteli še kaj vprašati. Takoj ko je šla iz sobe, je Kat skočila z mize. Seznam teorij in fotografije je skrila v predal pod pisalno mizo. Potem je vzela v roke spominsko fotografijo in rekla, da jo bo dala policiji. Za vsak slučaj, mogoče jim bo kaj koristila. Potem je odšla iz moje sobe. Še enkrat sem odprl predal. Poiskal sem svojo najljubšo fotografijo, tisto, ki jo je posnel Salim in na kateri sva bila Kat in jaz na brvi čez Temzo. Videti je bilo, kot bi mi en del Londonskega očesa rasel iz rame. Spravil sem jo v knjigo o vremenskih sistemih in jo zatlačil nekam med ciklone in anticiklone, kjer bo zagotovo na varnem. Potem sem sledil Kat v dnevno sobo.

Kmalu se je pripeljal policijski avto. Mami in teta Gloria sta se usedli na isto mesto na kavču kot prejšnji dan, oči pa je šel odpret vrata in spustil v hišo inšpektorico Pearce, ki je tokrat prišla sama. Tudi ona se je usedla na isti stol kot prejšnji dan.

Najprej so bili eno minuto vsi tiho. Nato je Kat stopila k inšpektorici in ji dala spominsko fotografijo z Očesa.

»Se opravičujeva, ker vam je nisva dala prej,« je rekla Kat. »Včeraj sva vam jo hotela dati, ampak sva čisto pozabila, a ne, Ted?«

»Hrm,« sem rekel.

Inšpektorica Pearce je vzela fotografijo, stresla z glavo in se nasmehnila. »To že imamo, Kat,« je rekla. »Skupaj z drugimi štiriinšestdesetimi spominskimi fotografijami z Očesa. Ampak vseeno hvala.«

Teta Gloria je pograbila fotografijo in se zazrla vanjo. »Kaj je to?«

»To je slika ljudi, ki so bili takrat v kabini, teta Gloria,« sem ji razložil. »V kabini, v kateri ...«

»Ampak žal ni na nobeni niti sledu o Salimu,« je rekla inšpektorica Pearce. »Pa tudi na nobenem posnetku varnostnih kamer ne. Večino posnetkov sem sama pregledala. Ravno v tej kabini je bil neki precej zajeten moški,« je rekla in se nagnila k fotografiji in nam pokazala belolasega debeluha v

dežnem plašču, »ki je skoraj vso vožnjo stal na istem mestu in zakril precejšen del tistega, kar bi sicer zabeležila kamera.«

Teta Gloria je fotografijo vrgla na tla. Pristala je ob mojih nogah. Pobral sem jo. »Hočete slišati, kaj si jaz mislim?« je vprašala. »Salim po mojem sploh ni šel na to presneto Kolo.«

»Zanimiva teorija, teta Gloria,« sem rekel, »tudi sam sem že to pomislil, ampak ...«

»Ted,« je rekla mami. Ustnice si je prekrižala s prstom. To je govorica telesa, ki sem se je celo jaz naučil in jo razumem. Ta kretnja pomeni ‚utihni‘.

Spet je zavladala tišina.

Potem je inšpektorica rekla, da pa je morda le našla neko sled. Varnostnik na železniški postaji Euston je včeraj ob štirih popoldne opazil nekega fanta, ki ustreza Salimovemu opisu. Videl ga je, kako se je izognil kontroli vozovnic na avtomatski napravi pred vstopom na peron in skočil na vlak, tik preden so se vrata zaprla.

»Na vlak? Na kakšen vlak?« je vprašala teta Gloria.

»Na InterCity vlak iz Londona v Manchester.«

»V Manchester! Pa saj sva ravnokar prišla iz Manchestra! Zakaj bi hotel Salim nazaj v Manchester?«

»Fant, ki so ga opazili – če je bil res Salim –, je bil sam. Na žalost pa se je od tam naprej izgubila vsaka sled za njim. Sprevodnik na vlaku se ga ne spomni. Lahko da je izstopil na katerikoli postaji med Londonom in Manchestrom. Vseeno pa tamkajšnja policija preverja, ali je Salim mogoče v Manchestru ...«

»Pri očetu!« je vzkliknila teta Gloria.

»Žal ga pri očetu ni. Seveda smo najprej preverili, ali je pri njem.« Inšpektorica je privlekla na dan Salimovo beležnico z naslovi. »Z vsemi osebami, o katerih ste nam povedali, da si je Salim blizu, smo se že pogovorili. Z bratrancem Rameshem in sestrično Yasmin. Z vašimi sosedi Tysonovimi. S sošolcem Marcusom Hroopom. In z njegovim nekdanjim prijateljem iz osnovne šole Paulom Burridgem.«

»In?«

»Vsi so izjavili, da se niso pogovarjali z njim vse od takrat, ko sta predvčerajšnjim odpotovala.«

»Hrm,« sem rekel. »To je ...«

»Šš, Ted,« je rekla mami.

»Če je šel Salim res nazaj v Manchester,« je rekla inšpektorica Pearce teti Glorii, »kaj se vam zdi najbolj verjetno, kam bi šel?«

Teta Gloria je topo gledala predse in zavzdihnila. »Po mojem ...« je rekla.

»Prosim?«

»Po mojem je vse to s tem fantom na vlaku enako kot s tistim fantom včeraj zvečer. Kot s fantom v mrtvašnici. S fantom, o katerem ste mislili, da je Salim, pa ni bil Salim.«

Inšpektorica Pearce se je nagnila naprej in se dotaknila tete Glorie po roki. »Lahko mi verjamete, da mi je zelo žal zaradi tega, Gloria. Ampak včeraj še nismo imeli nobene dobre Salimove fotografije za identifikacijo. Zdaj pa jo imamo.« Iz rjave kuverte, ki jo je že ves čas držala v roki, je vzela Salimovo fotografijo in nam jo pokazala. »Vaš bivši mož nam jo je dal. Bi tudi vi rekli, da si je Salim na njej zelo podoben?«

Salim je bil na fotografiji v suknjiču šolske uniforme, pod katerim je imel oblečen zgornji del trenirke. Nad gornjo ustnico se mu je videla komaj opazna puhasta črta. Na fotografiji ni bil ne vesel ne žalosten, kajti ust ni imel ukrivljenih ne navzgor ne navzdol, ampak so bila čisto ravna.

»To je on,« je zašepetala teta Gloria. »Dve enaki fotografiji sem naročila, da je lahko Salim dal eno svojemu očetu, Rashidu. Vsako leto to naredim. Še sama ne vem, zakaj. Niti tega ne vem, ali jih Rashid sploh da v okvir. Ne vem, ali ...«

Na vratih je pozvonilo. Oči je šel v vežo pogledat, kdo je. Najprej sem slišal samo glasove, nato pa je v sobo stopil Indijec visoke postave v kavbojkah in zeleni srajci.

»Mi o volku,« je siknila teta Gloria. Samo jaz sem slišal, kaj je rekla, ker sem stal tik ob njej. Ni pa se mi zdelo, da bi bil neznani moški podoben volku. Najprej sem pomislil, da je prišel še en policist v civilu. Roka mi je zatrepetala.

»Kaj se dogaja?« je rekel moški. »Ste našli mojega sina?« Pogledal je teto Glorio. Ona pa njega.

»Kaj pa ti tukaj?«

»Sina iščem. Kaj pa drugega? Tipično, da si ga ti izgubila!«

Mogoče je v sobo vseeno stopil volk, kajti vsi so začeli razburjeno govoriti na ves glas. Roke sem si položil na ušesa, a sem še vedno slišal. Preštel sem, koliko nas je v sobi. Sedem. Poskušal sem uganiti, koliko so stari tisti, ki jih nisem poznal. Potem sem seštel starost, točno ali približno, vseh v sobi. Ko sem prišel do številke 233 in izračunal, da je povprečna starost 33,3, so se vsi že drli drug na drugega. Razlika med tem, ali se smejiš, kot da boš počil od smeha, ali pa se dereš, kot da se boš razpočil od besa, je ta, da si v prvem primeru vesel, v drugem pa jezen. Meni osebno je ljubše, če ljudje pokajo od smeha.

Inšpektorica Pearce je vstala s stola. »Jaz bom zdaj raje šla,« je rekla. Nisem vedel, ali jo je sploh kdo slišal, razen mene in očija, ki se tudi ni drl vsevprek. Oči jo je pospremil do vrat. Sledil sem jima v vežo. Iz dnevne sobe se je še zmeraj slišalo vpitje.

»Nasvidenje, gospod Spark,« je rekla inšpektorica Pearce. »Še enkrat se vam opravičujem za tisto včeraj zvečer.«

Začutil sem, kako se je očijeva roka na moji rami pokrčila. »Pa boste ugotovili, kdo je tisti ubogi

fant?«

»Trudimo se, kolikor moremo,« je rekla inšpektorica Pearce. »Kar se tiče Salima, pa vas prosim, če bi bili lahko tako dobri in povprašali vaše v sobi, ko se bojo pomirili, ali se strinjajo, da bi obvestili medije?«

»Medije?«

»Ja. Če bo Salimova slika objavljena pri poročilih na televiziji in v časopisih, se bo morda javil kdo, ki ga je videl.«

Oči je prikimal. »Jih bom vprašal.«

»Inšpektorica Pearce?« sem rekel. Roka mi je zatrepetala. »Salima je včeraj nekdo poklical na njegov mobi. Približno ob 10.50. Salim je rekel, da ga je poklical ,prijatelj iz Manchestra, ki bi se rad poslovil od njega’ .«

»A tako? No, to je pa zelo zanimivo.« Nasmehnila se mi je, kar je pomenilo, da bi lahko postala prijatelja. »Če bi nekateri od mojih kolegov imeli pol tvojih možganov, Ted.«

Potem je pokimala in odšla po ozki potki do konca vrta, kjer je bil parkiran policijski avtomobil.

Z očijem sva se vrnila v dnevno sobo. Rashid je ravnokar pripovedoval, kako so policisti včeraj zvečer planili v njegovo ordinacijo, ki je bila polna bolnikov, tako da so njegovi pacienti najbrž pomislili, da je Rashid novi dr. Smrtnik. Dr. Smrtnik je ime, ki so ga uredniki časopisov dali nekemu zelo hudobnemu zdravniku, ki je pobil na desetine pacientov, namesto da bi jim pomagal ozdraviti. To je počel zato, ker je v tem užival. Teta Gloria se je oklepala okrasne blazine, kot bi jo nameravala vsak trenutek vreči v Rashida in mu očitala, da ga tako ali tako vedno skrbi samo to, kaj si ljudje mislijo o njem. Mami je vstala in prijela za komolec Kat, nato pa še mene in očija in nas začela usmerjati proti veži.

Vrata dnevne sobe je zaprla za sabo.

»Lepa reč. Pustimo ju, da se bosta sama zmenila,« je rekla. »Bog pomagaj, gremo mi nekam na pico.«

In smo tudi šli. In z božjo pomočjo smo v piceriji nedaleč od doma zmazali štiri velike pice. Jaz sem pil kokakolo, Kat je pila limonado, mami pivo, oči pa si je naročil steklenico mineralne vode z mehurčki. Z očijem sva pojedla vsak svojo pico, mami in Kat pa sta zamenjali zadnja kosa svojih pic in pustili samo rob. To pomeni, da smo bili vsi neznansko lačni. Med jedjo se nismo pogovarjali o Salimu. Pripovedoval sem jim o nevihtah in vzrokih za njihov nastanek, Kat pa je pokazala očiju, da si je odstranila srebrni lak z nohtov. Oči je rekel, kako zelo ga veseli, da se je Mačja ženska končno vrnila nazaj na Luno.

Ko smo prišli domov, sta Rashid in teta Gloria sedela na kavču s prepletenimi rokami. To me je zbegalo. Potem pa sem se spomnil, da mami vedno pravi, da imava Kat in jaz ljubeče-sovražni

odnos, in si rekel, da imata najbrž tudi Rashid in teta Gloria tak odnos. Mami je rekla Rashidu, da seveda lahko prespi pri nas na kavču, če želi, nakar je Rashid vprašal, ali je res prepričana, da lahko, in mami je rekla, da je, nakar je Rashid rekel, kako lepo od nje in da bo prespal na kavču.

Potem so odrasli rekli Kat in meni, naj greva spat.

In to sva tudi storila.

Vlečenje na ušesa

Kat se je zvila v klobčič na zračni blazini in zaspala. Vse v hiši je potihnilo.

Kat je spuščala hecne mlaskajoče glasove, kot kuža, ki loka vodo.

Nikakor nisem mogel zaspati. Kar naprej sem razmišljal o Salimu. Pred očmi sem imel njegov obraz z navzgor privihanimi koticami ust, kako se mi približuje in oddaljuje skozi špice Londonskega očesa. Potem sem se spomnil, da mi je rekel, kakšen kul tip sem, pa tudi to, da mi je povedal, kako osamljen je. Fant na mrzli kovinski mizi. Fant na vlaku. Salim ali ne Salim.

Prižgal sem lučko na pisalni mizi. Kat se ni zbudila. Samo zastokala je in se prevalila na drugo stran.

Z mize sem vzela knjigo o vremenskih sistemih in si znova ogledoval fotografijo, ki jo je posnel Salim, in na kateri sta bila Kat in jaz na brvi čez Temzo. Čeprav se na fotografije ne spoznam, sem vedel, da je dobra. Prav nič ni bila podobna fotografijam, ki jih posnamem sam. Najina obraza sta bila izostrena, stala pa sta točno na sredi posnetka. Del oboda Londonskega očesa se mi je v ozadju dvigoval nad ramo. Lepo se je videlo sedem od dvaintridesetih kabin, kako se bleščijo v soncu.

Fotografijo sem vtaknil nazaj v skrivališče med poglavjema o ciklonih in anticiklonih. Razmišljal sem. Cikloni se vrtijo v nasprotni smeri urnega kazalca. Anticikloni pa v smeri urnega kazalca. Če si na severni polobli, seveda. Če si na južni, pa je ravno obratno. Tako, kot se vrtinči voda, ko odpreš odtok v koritu: na severni polobli odteče v nasprotni smeri urnega kazalca, na južni pa obratno, v smeri urnega kazalca.

In v tistem se mi je posvetilo, da velja enako tudi za Londonsko oko. Doglej sem bil prepričan, da se premika v nasprotni smeri urnega kazalca, kajti če ga gledaš z južnega nabrežja Temze, se res vrti v nasprotni smeri urnega kazalca. Če (ampak to je velik če) pa ga gledaš s severnega nabrežja, se premika v smeri urnega kazalca.

Vrtinčasti vetrovi in kolesa. V smeri urnega kazalca ali v nasprotni smeri urnega kazalca, odvisno od tega, kako gledaš. Nematode, kot so deževniki in gliste, recimo, so lahko moški ali ženske, odvisno od tega, kako gledaš. In očijev najljubši izrek: »Kozarec je napol prazen ali napol poln, odvisno od tega, kako gledaš.«

Popraskal sem se po glavi. Odvisno od tega, kako gledaš ... ista stvar je lahko hkrati svoje nasprotje oziroma počne ravno nasprotno. Spomnil sem se neke slike slapa, ki mi jo je enkrat pokazala Kat. Narisana je bila tako, da je bilo videti, kot da slap teče navzgor. Mogoče je to ključ za

rešitev uganke o Salimovem izginotju. Mogoče sva s Kat vse skupaj gledala narobe ali pa iz napačne smeri.

To me je spravilo v dobro voljo. Videti stvar drugače, v tem sem dober. Ko sem bil majhen, sem jajce enkrat narisal kot tri kolobarje: lupino, beljak in rumenjaki. Videti je bilo kot planet Saturn, in učiteljica je rekla ‚kako nenavadno, da kdo tako nariše jajce‘. Rekla je, da sem jajce narisal v prečnem preseku, kot bi imel rentgenske oči, s katerimi vidim skozi lupino v njegovo notranjost. Trudil sem se, da bi gledal Salima med vožnjo v kabini na Londonskem očesu z rentgenskimi očmi, a sem na žalost videl samo nejasne postave v kabini, temne sence, ki se obračajo v isto smer in pozirajo za spominsko fotografijo.

Ni čudno, da sem znova vzel v roko spominsko fotografijo. Ko jo je teta Gloria vrgla na tla in je policistka rekla, da je ne potrebuje, sem jo odnesel nazaj v svojo sobo in jo spravil v predal pod mizo. Natančno sem si začel ogledovati Afričanki, zajetnega debeluharja, debeli zakonski par, njune otroke in japonske turiste. Edini del punce v roza plišasti jakni, ki je stala zraven nas v vrsti za karte, in ki sem ga zdaj videl na sliki, je bila njena roka, s katero je mahala proti fotoaparatu nad glavami vseh v kabini. Njenega fanta se ni videlo. Pa tudi visoke blondinke s sivolasim moškim, ki je bil dosti manjši od nje, ne. Kabina je bila tako polna, da so nekateri ostali zunaj roba spominske fotografije. Možno, da je stal Salim nekje v ozadju za rameni in stlačenimi telesi v gruči. Trudil sem se, da bi z rentgenskimi očmi pregledal vrzeli med trupi potnikov. Ampak sem videl samo sive mračne sence, drobne pikice, in nič drugega. Fotografijo sem porinil stran.

Vstal sem in se splazil v kuhinjo. Vedel sem, kje ima mami skrit čips z okusom po papriki, ki sem ga zdaj nujno potreboval. Iz omarice sem vzel dve vrečki in se odtihotapil nazaj v vežo, kjer sem se ustavil. Vrata v dnevno sobo so bila priprta, in slišal sem glas tete Glorie. Sklenil sem, da bom malce poslušal in bom mogoče dobil kak namig. Mogoče teta Gloria kaj ve, a se tega niti ne zaveda. Mogoče bom razbral pomen tega, kar ve. Mami mi zmeraj govori, da ne smemo vleči na ušesa. (Vleči na ušesa je zelo čuden izraz. Ne razumem, kako bi lahko kdo karkoli vlekkel na ušesa. Nekako bi še razumel, če bi ljudje vlekli z ušesi, ampak tudi to nima pravega smisla.) Kat ves čas vleče na ušesa, čeprav ji je mami rekla, da ne sme. Na hodniku preži na mamo in očija, kadar se pogovarjata o čem pomembnem, kot so najine ocene, recimo. Če ji rečem, da ne sme, me nadere, naj se spokam stran.

Tistega večera sem tudi jaz sklenil, da bom vlekkel na ušesa.

»Sovražim čakanje,« je rekla teta Gloria.

»Vem, da ga sovražiš,« je rekel Rashid. »Ti in potrpljenje, to sta res dva pojma.«

»Po mojem bi morali obvestiti medije, Rashid. Kot je rekla inšpektorica Pearce.«

»Ne še, Gloria. Nočem, da bi naše zasebne zadeve obešali na veliki zvon.«

»Spet začinjaš, a vidiš? Samo to ti gre po glavi, kaj si bojo mislili drugi. Kot da je to zdaj važno!

Edino, kar je važno, je Salim.«

»Naj bo, Gloria. Jutri bomo obvestili medije. Se pravi, če Salima še vedno ne bojo našli.«

Potem je bilo vse tiho. Zaslišal sem stokanje in škripanje kavča.

»Vse bom storila, samo da bi izvedela, kje je Salim in da je živ. Kjerkoli že je. Samo da je vse v redu z njim,« je rekla.

»Pa saj je vse v redu z njim. Verjemi mi, da je. V kosteh čutim, da je.«

»Upam, da se tvoje kosti ne motijo,« je rekla teta Gloria. »Oh, Rashid. Če se bo Salim vrnil živ in zdrav, se morava bolj potruditi, da bova ohranjala stike. To, da se niti ne pogovarjava, gotovo ni dobro zanj.«

»Zakaj pa ga hočeš potem odpeljati v New York? Malo je manjkalo, da nisem vložil zahtevka za sodno prepoved Salimove selitve.«

»Ne verjamem!«

»Če ti pravim, da ja. Niti omenila mi nisi, kaj nameravaš. Šele od Salima sem izvedel.«

»Če pa potrebujem denar, Rashid.«

»Saj ti vsak mesec nakažem, a ti ne? Toliko, kot sva se dogovorila.«

»To ni dovolj. Tudi jaz potrebujem dobro plačo.«

»Zakaj pa? Da si lahko kupuješ obleke?«

Njuna glasova sta bila spet glasnejša. Premaknil sem se bližje k stopnicam.

»Ti lahko napreduješ v poklicu in delaš kariero, kakršno si želiš?« je vprašala teta Gloria. »A jaz pa v svojem ne smem?«

»Nemogoča si, Gloria. Izključno nase misliš.«

»To je čista laž. Kdo skrbi za Salima? In to vsak dan, dan za dnem? Vse življenje je pri meni. Salim je moj. Zato bo šel tja, kamor grem jaz.«

»Salim,« je rekel Rashid, »je Salim. Ni ne tvoj ne moj. Nikomur od naju ne pripada.«

Nato je bilo spet vse tiho. Nepremično sem čakal. Kavč je spet zaškripal.

»Prav imaš,« je rekla teta Gloria. »Če se bo Salimu zgodilo kaj hudega, boš rekel, da mi ne boš nikoli odpustil. Ampak tega si tudi sama ne bom nikoli odpustila.« Glas se ji je zatresel, kot da bo vsak trenutek planila v jok. Neslišno sem se premaknil na prvo stopnico.

»Ne obsojaj se, Gloria,« je rekel Rashid.

Potem sem ga zaslišal, kako je zaječal. »Salim me je nekaj prosil, ko je bil nazadnje pri meni na obisku.«

»Kaj pa?«

»Prosil me je, ali bi lahko živel pri meni.«

»Ne verjamem ti.«

»Ja, pa me je.«

»Ne, te ni. Nemogoče.«

»Še sam ne vem, ali je mislil resno. Ampak vprašal pa me je.«

»In kaj si mu rekel?«

»Rekel sem mu ... da imam ogromno dela in da sem cele dneve v ordinaciji ... in da je zanj bolje, če bo pri tebi. Da naj gre v New York, ker je New York fantastično mesto. Rekel sem mu, da ne more živeti pri meni. Res pa je, da se nisem pošteno pogovoril z njim. K nekemu pacientu se mi je mudilo, ko me je vprašal. Nisem mu prisluhnil, Gloria.«

»Joj, Rashid! Da ne bi zdaj slučajno ... Ne prenesem odraslih moških, ki jokajo.«

Šuštenje, hlipanje, vzdihovanje. In potem sem uganil, kaj bo sledilo. Dlake so se mi naježile. Začela sta se poljubljati. Po zvoku sodeč, je bilo to poljubljanje z jezikom, ki je podobno poljubljanju jegulj in ki mi ga je Kat natančno opisala pred nekaj leti. Rekla je, da to vedno počnejo v filmih, in da se lepo vidi, ko se jim začnejo lica premikati. In da to počnejo tudi njeni sošolci in sošolke na hodnikih v šoli, kadar jih učitelji ne gledajo. In da to počneta tudi mami in oči, kadar ju midva ne gledava.

Mami nama včasih zagrozi z res čudaškimi kaznimi. Če si tri dni zapored pozabim preobleči srajco šolske uniforme, jo skoraj strga z mene in vrešči, kako svinjski ovratnik imam in mi grozi, da me bo za noge obesila na vrv za perilo, če si jo bom še kdaj pozabil preobleči. Jasno, da se samo heca. Ampak če bi me kdo slučajno vprašal, kaj bi raje – da me mami obesi za noge na vrv za perilo ali da bi me poljubljala ženska, kot je teta Gloria –, vem, kaj bi izbral. Vrv za perilo, vedno.

Tako hitro, kot so me nesle noge, sem jo ucvrl nazaj gor. Vlečenja na ušesa sem imel za en večer več kot dovolj.

Koščki sestavljanke

Previdno sem zlezal nazaj v posteljo, da ne bi zbudil Kat. Usta sem si nabasal s čipsom in počakal, da se je zmeščal, ker je nisem hotel zbuditi s hrustanjem. Potihoma sem vzel iz predala seznam teorij in fotke. In tuhtal. Najprej sem zbral na kup tiste, na katerih je bila vrv za perilo in jih položil na mizo. Potem sem začel pregledovati še druge. Pojedel sem prvo vrečko čipsa in si odprl drugo.

Skoraj do polovice sem jo pomlel, ko sem na vsem lepem ostrmel in nehal hrustati. Pogledal sem še eno fotko in strmel vanjo.

»Kat!« sem zasikal in jo močno stresel za ramo.

Glavo je odlepila od vzglavnika in se z obema rokama držala zanjo. »Madoniš! Kakšne sanje sem imela! Kaj pa je?« je z napihljive blazine na tleh mežikala proti meni.

»Tisti neznanec, Kat,« sem rekel, »tisti, ki nam je prodal karto?«

Stresla je z glavo. »Uuu-aaa,« je zazehala. (Tako približno je zvenelo.) »Kaj je z njim?«

»Našel sem ga!« sem pisknil.

Kat je široko razprla oči in me vprašujoče pogledala. Zato sem ji hitro pokazal fotko, in sicer tisto ta zanič, ki sem jo sam posnel, in na kateri so bili ljudje brez glav. S prstom sem ji pokazal gornji del moškega v odpeti jakni, pod katero se je videlo majico s kratkimi rokavi.

»To je ta!« sem rekel.

»Kako veš? Eden izmed mnogih v gneči je, lahko je kdorkoli. Sploh pa, kaj naj bi imel pri vsem skupaj?«

»Mogoče nič. Mogoče pa vse.«

Kat je nagnila glavo, tako kot jaz včasih, ker mi to pomaga, da lažje razmišljam. V skladu z mojo teorijo ti kri takrat močneje steče v tisto polovico možganov, ki jo potrebuješ, v levo ali v desno, odvisno od tega, o čem moraš razmisliti. Desna polovica skrbi za logično sklepanje in analitično razmišljanje, leva pa za ustvarjalno mišljenje. Zdi se mi, da tudi za navdih.

»Res je bilo hecno, kako je prišel do nas,« je rekla Kat. »Ne vem, če ni bilo celo rahlo sumljivo. Ali pa je bilo čisto naključje.« Zdaj je še ona vzela fotko v roko in si jo še enkrat ogledala. »Pa menda ne boš rekel, da si si ga zapomnil po izgledu? Saj ti nikoli ne opaziš, kaj ima kdo na sebi.«

»Sploh ne. Nisem si ga zapomnil samo po tej sliki, Kat. Še to si poglej.« Pokazal sem ji fotko, ki jo je malo pred mano posnel Salim. Hotel je ujeti Londonsko oko, ampak je stal preblizu in mu je odrezal gornji del. Spredaj pa se je lepo videlo del vrste za vstopnice in vse mogoče ljudi, ki so se

znašli v bližini. Če si si podrobno ogledal osebe na sliki, si razložil glavo in ramena nekega moškega, ki je gledal v fotoaparatus. Že res, da ni bil večji od grahovega zrna, ampak obraz je imel dovolj velik, da se ga je dalo razpoznati.

»To je on,« sem rekel.

Kat je napenjajala oči. »Imaš prav, Ted. To je on.« V roko je vzela še drugo fotko. »Tu ima glavo, to so pa rame. Pa prsi in hlače. Isti je, na obeh fotkah.«

Iz predala pod mizo sem vzel lupu. Skupaj sva buljila v fotki. Kot bi sestavljajala koščke večje slike. Katera glava je čigava? Kateri koščki se ujemajo? Uf, težka sestavljanka je to.

»Nekaj ima napisano na majici,« je rekla Kat kukajoč skozi lupu. »Ne vidim dobro. Aha ... E in I vidim, vse drugo pa je preveč razmazano.« Pogledala me je. »Veš kaj, Ted? Tole bi znalo biti ključno.« Potrepljala me je po rami, in to tako močno, da se mi je zaletelo. »Bom šla jaz jutri z negativi nazaj v drogerijo, da mi bojo naredili ogromni povečavi teh dveh fotk. Ampak, Ted ... pazi, da ne boš tega zaenkrat niti omenil komu.«

»Kaj pa mami ali pa ...?«

»Saj veš, da naju ne bo poslušala, če ji bova poskušala razložiti. Raje ne. Sama bom raziskala to sled.«

»Sama pa že ne, Kat.«

Spet me je potrepljala po rami. »Jasno, da ne, Ted. S tabo. Boš videl, da bova skupaj pogruntala, kaj ima napisano na majici. In mogoče, čeprav je verjetnost zelo majhna, mogoče ga bova celo izsledila.«

Tako zelo sem se razveselil, da sem pozabil hrmniti.

»Ted ... Saj veš, da mi gre to zelo težko z jezika, ampak moram priznati, da si genij.«

Vrečko čipsa mi je izpulila iz rok in jo pohrustala do konca.

Besedna uganka

Ostanek noči sva prespala. Ko sem se prebudil, je pihal okrepljeni veter, ki se nam je ponoči približal od zahoda. Rahel dež je potrkal po oknu. Blazina na tleh je bila prazna. V glavi sem si naslikal, do česa bi naju lahko pripeljala sled za neznanim moškim z vozovnico za Londonsko oko in kako bi se to skladalo s teorijami, ki so bile še vedno na seznamu. Odvisno od tega, kako gledaš. Spomnil sem se, kaj sem razmišljal prejšnji večer. Stvari se lahko premikajo v smeri urnega kazalca ali pa v nasprotni smeri urnega kazalca, in to hkrati. V moji glavi je vladala zmešnjava.

Kat je prišla v mojo sobo in se trudila, da bi se zbasala v preozko jakno s krznenim ovratnikom. Najprej ji je šinila v zrak ena roka, potem pa še druga. Trudila se je, da bi ju stlačila v rokave. »Jaz zdaj grem, Ted,« je šepnila. »Fotki bom nesla povečat. In to takoj. Preden bo kdo opazil, da me ni. Čez eno uro bom nazaj.«

Kazalec si je položila čez usta, vzela etui z negativi in odšla.

Poškilil sem na drugi konec sobe in na pisalni mizi zagledal razmetane fotke vrvi za perilo. Vse se mi je pomešalo. Videl sem očijevo karirasto srajco, s kljukicami pripeto za ramena in manšete, mamino narobe obrnjeno črno majico z dolgimi rokavi, gornji del Katine trenirke z znakom njene šole, očijeve boksarice, tri mamine modrce in svojo pižamo. Fotke sem zložil na kup in glavo naslonil nazaj na vzglavnik. Mrzel zrak, ki ga je nad London zanesla vremenska motnja, me je hladil po čelu. V mislih sem zagledal najnovejše satelitske posnetke vremenskega dogajanja: kaotične raztrgane oblake, ki so bili videti natanko takšni kot kaos v moji glavi.

To je to, kar potrebujem v tem trenutku, sem si rekel. Pogled s ptičje perspektive. Pogled s satelita. Geostacionarni satelit pošlje lahko z višine 36.000 kilometrov nad Zemljo vsako sekundo sliko nazaj na površje. Tudi temperaturo oblakov in morske gladine meri. Meteorologom sporoča, kaj se dogaja in jim pomaga, da bolje razumejo bližajoče se vremenske sisteme in sestavijo vremenske napovedi.

Potem sem se spomnil še nečesa. Geostacionarni satelit je lahko oboje hkrati. Lahko miruje in se hkrati premika. Glede na Zemljino površje je ves čas na mestu, to pa zato, ker kroži okoli Zemlje z enako hitrostjo, kot se vrti Zemlja. V smeri urnega kazalca ali v nasprotni smeri, ženska ali moški, napol prazen ali napol poln, miruje ali se premika, odvisno od tega, kako gledaš.

Zastokal sem in zakopal glavo z vrtinčastimi možganskimi valovi pod blazino. Mamin glas in glas tete Glorie sta odmevala gor in dol po stopnicah. Očijevega glasni ni bilo nikjer slišati. Moja ura je kazala 9.02, kar je pomenilo, da je že odšel v službo. Nato je iz kuhinje prodril v mojo sobo Rashidov

glas. Zaduhal sem opečenec.

Minila je ena ura. Oblekel sem se. V srajco, ki sem jo imel na sebi že prejšnji dan in tudi predprejšnji. Prepričan sem bil, da mami ne bo opazila. Ob 10.05 sem se priplazil iz sobe na podest natanko v trenutku, ko se je skozi mlečno steklo na vhodnih vratih prikazal Katin obris. Vrata so se počasi odprla. Kat si je sama odklenila in se prithotapila v hišo. Ko me je zagledala, kako stojim na vrhu stopnic, si je kazalec položila čez usta. Ampak mami jo je očitno slišala in se je oglasila iz kuhinje, še preden se je Kat posrečilo steči po stopnicah navzgor.

»Kje si pa bila, Kat? Nič se ne spomnim, da bi ti rekla, da smeš iz hiše, kadar se ti zdi.«

»Živjo, Kat,« sem rekel. »A ga imaš?«

Kat je debelo pogledala mami, potem pa še mene.

»Moj kompas?« sem izdavi. Stekel sem po stopnicah in potrepil mami po komolcu. »Mislil sem, da mi je padel iz žepa, in to že včeraj. Kat je rekla, da bo šla pogledat na vrt, če ga bo kje našla.«

»A tako,« je rekla mami. Zmršila mi je lase. »Nisem vedela, da si ga izgubil. Oprosti, Kat. Sem mislila, da si kar nekam odtavala. Pa si ga našla?«

»Ne,« je rekla Kat. »Povsod sem pogledala, tudi pod grmovje. Ampak ga ni nikjer.«

»Itak je bil poceni,« sem rekel. »Ampak za določanje smeri vetra je bil pa zelo v redu.«

»Nič ne obljubim,« je rekla mami, »ampak ko bo vse to enkrat za nami ...« Za hip je obmolnila in zmajala z glavo. »Če bo vse to kdaj za nami, ti bom kupila novega. Pa nekaj za Kat tudi. Če bosta pridna in bosta ubogala, da ne bo vse to ...«

Umolnila je, skomignila z rameni in šla zmajujoč z glavo nazaj v kuhinjo. Kat me je pogledala. Jaz pa njo.

»Rispekt, Ted,« mi je šepnila. In me tako močno boksnila v roko, da sem se skoraj zložil po stopnicah. »Nisem si mislila, da bom to kdaj doživela. Ti si se zlagal.«

Spet sva stopil v mojo sobo. Kat je privlekla na dan veliko debelo kuverto, ki jo je imela zatlačeno pod jakno na trebuhu. »Tisti tip v drogeriji ...« je rekla. »Zdaj me že pozna. Zato mi je izdelal povečavi prej kot v eni uri. Tukaj sta.«

Raztrgala je zavihek kuverte in potegnila iz nje ogromni povečavi. Na eni je bil neznani moški, ki nam je dal vstopnico. Čeprav je bil njegov obraz zelo razmazan, se je vseeno razločno videlo strnišče na bradi, temne obrvi in visoko čelo. Mrščil se je proti svetlobi.

Na drugi povečavi pa so bila samo tri brezglava telesa. Srednje telo je bilo njegovo. Lepo se je videlo njegovo ponošeno usnjeno jakno, kocine po vratu, črno majico s kratkimi (ali z dolgimi) rokavi in prste, med katerimi je imel cigareto, ki si jo je sam zvil. Jakno je imel odpeto, da mu je mahedrala v vetru. Zdaj sva končno lahko prebrala del napisa na majici. Z belimi črkami je pisalo:

PERI

ECUR

Začetek in konec obeh besed sta bila odrezana zaradi jakne.

»Besedna uganka,« je zamrmrala Kat. Sedla je za pisalno mizo in vzela list papirja. »Zdaj morava samo to iztuhtati, katere besede imajo na sredi te črke.« Prepisala jih je in buljila vanje. »PERI. ECUR. Desno od I-ja v gornji vrstici? A kaj vidiš, Ted? Ni to zgoraj vodoravna črtica? Da ni to slučajno E?«

Poskušal sem se spomniti, kako je videti velika tiskana abeceda. »Ali pa F.«

»Mogoče, ja, ... ampak meni se zdi bolj kot E.« S pisalom je narahlo potolkla po papirju. Slišal sem jo, kako momlja ‚BECUR ... CECUR ... DECUR ... FECUR ...‘ in tako naprej, dokler ni prišla do ZECUR. Pisalo je vrgla na mizo in rekla: »Brezupno.«

»Kaj pa prva beseda?« sem vprašal. »Da ni mogoče perioda?« V resnici sem najprej pomislil na periodičen, kajti moje najljubše število je 10 ulomljeno s 3, to je 3,33, ki je periodično decimalno število. To pomeni, da se decimalne trojke nadaljujejo v neskončnost. Kot tista veriga bogov, ki mi je tako všeč.

»Perioda, ja, to bi pa mogoče šlo,« je navdušeno rekla Kat. Besedo perioda si je zapisala in jo večkrat mrmraje ponovila sama pri sebi. Potem pa je rekla: »Ne, pa ni. Nekaj mora biti spredaj.«

Razočarano sva se spogledala.

Nekaj časa sva zamišljeno molčala.

»Ampak, veš, Ted, tudi jaz vem, kako je to.«

»Kaj pa?«

»To, da se ti nekaj periodično ponavlja. Meni se nenehno ponavljajo moreče sanje. Vsako noč, odkar je Salim ...«

»Kaj?«

»Odšel.«

»Jp. In kaj se potem zgodi v tvojih sanjah?«

Zaprla je oči. »Najprej sem v mrtvašnici. Tam, kjer leži tisti fant na kovinski mizi. Tako zelo me je strah, da si ga ne upam pogledati v obraz, Ted. Potem sem pa že v kabini na Londonskem očesu. Blazno hitro se vrti, dosti hitreje kot v resnici. Nato začne še pospeševati. Gledam ven, ampak ničesar ne vidim. Vse je v megli. Bela koprena, kamor pogledam. Londonsko oko se ustavi. Točno na vrhu. Nikamor se ne premakne. Naenkrat pa šipa ...«

»Kaj?«

»Razpade. In jaz začnem padati ... padam in padam med belimi špicami kolesa. Kot bi padala skozi mrežo mačje zibke. Megla je ... nič ne vidim ... pojma nimam, kje bom pristala ...« Z roko se je zagrabila okoli vratu.

»To se ti samo sanja, Kat,« sem rekel.

Stresla se je. »Ja, saj vem.«

Spet je pogledala črke na fotki in vzdihnila. »Če bi pisalo PERIODIČEN, bi bil DIČEN preveč v desno in bi bil N že pod pazduho.«

S pisalom se je potolkla po členu.

»Zakaj sploh imajo ljudje napise na oblačilih, Ted?«

»Pojma nimam,« sem rekel. »Meni se zdi smešno, da bi hodil naokoli kot kažipot ali reklamni pano.«

»Nikakršen stil ni to. Sploh pa ne tisti napisi, ki naj bi bilo kao smešni. 100 % NATUR. PRIMI, ČE NE VERJAMEŠ, recimo.« Zarezala se je. »To sem zadnjič videla napisano na majici neke ženske z gigantskimi ...« Stavek je dokončala s kretnjo pred izbočenimi prsmi.

»Hrm,« sem rekel.

»Točno to. Hrm. Ampak napis na majici na tej fotki pa po mojem ni šaljiv. Samo dve besedi sta.«

»Se spomniš tistih majic z imeni univerz?« sem jo vprašal.

»Saj res. Ampak to po mojem ni tak napis,« je rekla. »Potem bi bil zraven še kak grb ali kaj podobnega. Ali pa letnica in latinski izrek.«

»Če je to slučajno ime univerze, misliš, da bi nama lahko kaj pomagalo?«

»Kako to misliš?«

»Takšne majice se da povsod dobiti. Ni treba, da si

študent. En fant v mojem razredu, recimo, ima majico z napisom OXFORD UNIVERSITY. Ampak je defi-

nitivno še premlad, da bi študiral v Oxfordu, a ne?«

Kat je zastokala in se s čelom naslonila čelo na sklenjene dlani. »Samo čas izgubljava.«

»Po drugi strani pa,« sem nadaljeval, »poznam tudi fanta, ki ga pride mama iskat v šolo v majici z napisom VRTOVI ZA INVALIDE. Črke so razporejene v obliki kroga okoli velike marjetice. Tako se imenuje dobrodelna organizacija, za katero dela tista ženska.«

Katina glava je šinila kvišku. »Že mogoče,« je rekla. »Ampak ... PERI ECUR?« je zamrmrala. »Misliš, da se tako imenuje podjetje, za katero dela neznani moški? Ali kak klub? Društvo mogoče? Nekaj, česar član je? Karkoli, kar bi naju lahko pripeljalo do njega?« Pogledala je razmazani trup na fotki in slabo vidne bele črke na majici, nato pa skočila pokonci kot igrača na vzmet.

»Security!« je zatulila.

»Prosim?«

»Druga beseda, butelj! Security. Kaj pa drugega!«

Glava mi je padla na eno stran.

»Varnostnik je. V varnostnem podjetju z imenom SECURITY in še nekaj dela!

»Varnostnik,« sem prikimal. Ostrmel sem in bil hkrati razočaran, da nisem uganke razvozlal prej kot Kat.

»Kaj pa prva beseda?«

Kat se je spet usedla, nagubala čelo in napeto razmišljala. »PERI ... PERI ...« je mrmrala kot mantra.

»Kat,« sem rekel, »še nekaj drugega je, česar ne razumem. V zvezi s temi fotkami.

»Šš,« je rekla in nadaljevala svojo mantra.

»Zakaj niso črke obrnjene, Kat?«

»Prosim?«

»Saj veš, kaj mislim? Ko fotografiraš? Zakaj niso črke obrnjene kot v ogledalu?«

Nič ni rekla. »PERI ... PERI ...« je ponavljala. In spet umolknila. »Kaj si rekel?«

»Sprašujem, zakaj niso črke ...?«

Nisem povedal do konca. Kat je zrla vame s široko odprtimi očmi in usti.

»Oprosti, Kat, nisem te hotel motiti, medtem ko razmišljaš.«

»Ne, ne ...« je začela. Nadaljevala pa ni, kajti oglušujoč vrišč iz pritličja je prekinil, kar je nameravala povedati.

Katastrofa

Vrišč se je razlegel iz kuhinje. Kat je hlastnila za zrakom in me prijela za roko. Potem je planila iz sobe in odštorkljala po stopnicah. Jaz pa za njo. Tako hitro, kot so me nesle noge. Pa menda niso koga našli umorjenega, sem pomislil. Zvenelo je natanko tako. Kot v kaki stari kriminalni seriji na televiziji, ko stopi služkinja s pladnjem v salon, zagleda v njem truplo in spusti pladenj iz rok in oglušujoče zakriči. V mislih sem že videl teto Glorio, kako je v kleti naletela na Salimovo truplo. Po požiralniku se mi je že spet začel dvigovati tisti neprijetni občutek.

Kat je obstala na pragu kuhinjskih vrat. Kukal sem ji čez ramo in se trudil, da bi videl, kaj se dogaja. Mami, teta Gloria in Rashid so stali okoli mize in buljili v mobilni telefon tete Glorie.

»Kaj je?« je vprašala Kat.

Nihče ji ni odgovoril. Zamrznili so, kot bi se igrali figure metat. Kat je stopila k mizi in segla po telefonu.

»Ne dotikaj se ga!« je siknila teta Gloria.

Katina roka je obmirovala. »Zakaj ne?«

Mami jo je odrinila. »Samo ne vmešavaj se v to, Kat. Ne vidiš, da je Glo popolnoma iz sebe?«

Rashidove dlani so šinile kvišku. »Nehajte, vsi skupaj, usedimo se, pomirite se že,« je rekel. »Bomo videli, če znamo temu priti do dna.«

Vsi razen mene so ga ubogali (samo štirje stoli so bili za mizo). Postavil sem se zraven mamine rame.

»Gloria,« je tolažeče rekel Rashid. Prijel jo je za roko in jo gladil, kot bi božal mačko. »Povej nam, kaj se zgodilo.«

Teta Gloria je pogoltnila slino. »Mobi imam ves čas pri sebi. Kamor grem, ga vzamem s sabo. Niti za trenutek ga ne spustim z oči. V postelji ga imam zraven blazine. V žepu. V roki. Ves čas. Za vsak slučaj, če bi Salim slučajno poklical. Ampak potem pa ... malo prej ... ojoj!« Obrisala si je solzo z lica. »Za dve minuti sem ga položila semle, na mizo ... samo v dnevno sobo sem stopila. Letalsko družbo sem morala poklicati. S stacionarnega telefona. Morala sem jih poklicati, me razumete? Zato, ker bi morala danes ... če bi bilo ...« je zmajala z glavo in močno stiskala ustnice, »če bi bilo vse tako, kot mora biti, bi morala danes poleteti čez Atlantik. Salim in jaz. Morala sem jih poklicati, da sem jim razložila, zakaj se ne bova prijavila na let. Ženska na drugi strani je bila zelo prijazna.«

Kotički ust so se ji ukrivili v eno smer, nos v drugo, oči pa so se ji zožile. Zajokala je. Nisem

razumel, zakaj bi lahko teto Glorio neka ženska, ki je bila prijazna z njo, spravila v jok, ampak jo očitno je. »Rekla je, da nama bo podaljšala rezervacijo. Do takrat, ko ... če bojo Salima našli. In takoj naju bojo dali na prvi prosti let za New York, je rekla. Lepo sem se ji zahvalila, prekinila in vrnila telefon na svoje mesto. Potem sem prišla nazaj sem. In videla, da zvonil. Moj mobi je zvonil. Na mizi, tukaj. Zvonil je in zvonil, najbrž že zelo dolgo, nikjer pa nikogar, da bi se oglasil. Planila sem nanj in se oglasila ... v tistem pa je že nehalo zvoniti ...«

»Lahko je bil kdorkoli,« je rekel Rashid.

Teta Gloria je odkimavala. Z mize je vzela mobi in nam pokazala zaslon, na katerem je bilo izpisano ime zadnjega klicatelja.

Salim.

»Govoriti je hotel z mano ... Seveda sem ga poklicala nazaj. In to takoj. Ampak se ni nihče oglasil. Številka je bila spet nedosegljiva. Joj, Salim moj. Klical si me. Jaz pa se ti nisem oglasila. Ni me bilo tu.«

Zadnje štiri besede so zveneale kot tuljenje sirene, ki je bilo z vsakim zlogom glasnejše. Ko je teta Gloria prišla do ‚tu‘, se ji je glas zataknil na ‚u‘-ju.

»Uu-uu-uuuu,« je zavijala kot dojenček, ki mu je steklenička padla na tla.

Viking Utsire sever Utsire jug Forties ciklonski veter šeste do osme stopnje, sem si v glavi recitiral napoved za pomorščake, ki bo oslabel do pete stopnje, morje razburkano ali zelo razburkano.

»Oh, Glo,« je rekla mami. Prijela jo je za komolec in jo skozi zadnja vrata odpeljala na vrt za hišo. Videl sem ju, kako stojita tam in kako mami ponuja teti Glorii njeno škatlico cigaret in vžigalnik. To je bilo skrajno čudno, saj je mami medicinska sestra, medicinske sestre pa vejo, kako škodljivo je kajenje. Teti Glorii bi dosti bolj koristila skodelica čaja, kot piše v moji knjigi o prvi pomoči. Vroč napitek naj bi zelo pomagal osebam, ki so doživele šok.

Rashid je zgrbljeno sedel za kuhinjsko mizo z glavo, zakopano v dlani in momljal, da pa bi zdaj mogoče le obvestili medije. Potem je tudi on odšel na vrt.

Kat me je pogledala. »Ted,« je rekla, »stvar postaja resna.«

»Resna, ja,« sem se strinjal.

Kat je vstala od mize in se trikrat sprehodila okoli nje, da se mi je skoraj zvirtelo v glavi, pa sem jo samo gledal. Vedel sem, da napeto razmišlja. Kat se mora gibati, kadar razmišlja. Jaz pa sem lahko čisto pri miru, samo glavo nagnem na eno stran, pa je. Ni mi bilo všeč, da Kat tako napeto razmišlja. Konjski rep se ji je pozibaval levo desno, ustnice je imela stisnjene, usta so se ji odpirala, ampak ven ni prišel niti en sam glas. Nenadoma je odvihrala v dnevno sobo. Jaz pa za njo. S police je vzela telefonski imenik in začela listati po rumenih straneh in se mrščiti. Ko je prišla do določene strani, je prikimala. Iztrgala jo je in prepognila.

»Ted,« je rekla. »Ven grem. Ta trenutek.«

»Ampak ...«

»Se boš pač moral spet zlagati. Če te bo kdo kaj vprašal, jim povej, da sem samo do Tiff skočila.«

Tiff je Tiffany, Katina najboljša prijateljica v razredu.

»Ampak ne greš k Tiffany, a ne?« sem rekel.

»Ne,« je rekla.

»Hrm.«

»Nehaj trzati z glavo! Samo to te prosim, da rečeš mami, če bo kaj vprašala, da sem skočila do Tiff.

Štekaš?«

»Samo do Tiff si skočila.«

»Celo popoldne bom pri njej.«

»Celo popoldne.«

»Nehaj lajnati za mano. Reči moraš tako, kot da veš, da je res, Ted.«

»Če pa vem, da ni, Kat.«

Kat se je lopnila po čelu. »Pa kako je to možno, da imam ravno jaz brata, kakršen si ti? No, kako?

Res si brezupen primer.«

»Kam greš v resnici, Kat?«

»Če ti bom povedala, boš vsem razbobnal.«

»Ne, ne bom, Kat. Razen, če me bo kdo vprašal.«

»Seveda te bo. Ampak zdaj res nimam časa, da bi ga izgubljala s tabo. Zadevo moram sama preveriti.«

»O ne,« sem rekel.

Že je bila v veži in si oblačila jakno.

»Ne,« sem rekel.

Kat je stekla gor po nahrbtnik z leopardjim vzorcem. Jaz pa za njo. Vanj je zbasala povečano fotko neznanca z zabuhlim obrazom in odtrgano stran iz imenika in stekla nazaj dol.

»Ne,« sem rekel in spet stopil za njo. Roka mi je začela trzati. »Kat, ne.«

»Saj bom takoj nazaj.«

»Kat!«

Odprla je vhodna vrata.

»Kat!«

Ujel sem jo za rokav jakne. »Vzemi me s sabo. Prosim!«

»Spusti me, Ted,« je siknila in me treščila po roki, da bi se me otresla.

»Aa-aaa-aa,« sem zajavkal. In se je še vedno držal kot klop.

»Samo spusti me, Ted.« Močno me je porinila nazaj skozi vrata. »Sori, Ted. Vem, da obvladaš, kadar je treba kaj razmisliti. Ampak, kadar je treba v akcijo ... za to pa nisi. Samo v napoto mi boš, če boš šel z mano.«

Vrata mi je zaloputnila v obraz. Samo še njen hrbet sem videl, kako hiti po potki čez vrt. Sesedel sem se na preprogo v veži. Tak občutek sem imel, kot bi se mi v želodcu pretakala klokotajoča lava. Z nogo sem treščil v okrasno letev pri tleh, roka mi je trzala, v možganih pa se mi je vrtinčil orkan neprijetnih občutkov. Katastrofa. Kataklizma. Katalog grozot. Orkan Katrina. Ta zoprnica zoprna, ta zlobna zoprnica Kat.

Hevreka

Še preden bi me kdo našel na tleh, sem šel nazaj v svojo sobo. Nisem hotel, da bi moral mami in drugim razlagati, kaj šele lagati, o Kat in Tiffany. Ampak najprej sem šel po telefonski imenik. Hotel sem videti, katero stran je iztrgala Kat.

Vsak bi rekel, da je to mala malica. Ampak ni. Rumene strani londonskega telefonskega imenika imajo 989 strani. Papir je tako tanek, da se sproti mečka, ko listaš. Če manjka ena stran, se ne bo avtomatično odprl tam, kjer je vrzel. Listati moraš stran za stranjo, dokler na vrhu ne opaziš, da ena številka manjka.

Začel sem na začetku. Pri podjetjih, katerih imena se začenjajo s številkami, recimo 1A Finančni inženiring. Podjetja na A se začnejo šele na 6. strani. Na 75. strani pa tista na B. Ko sem prišel do Ekstrem programska oprema, so me oči ekstremno pekle, konice prstov pa sem imel na koncu že čisto črne. Občutek na blazinicah pa tak, kot bi se med listanjem dotikal vate. Po vratu zadaj mi je curljal pot. Hladen jutranji vetrič je bil samo še spomin. Temperatura je naraščala. Od spodaj sem slišal, da je prišla policija.

Nadaljeval sem pri podjetjih na F. Ko sem prišel do Fotokopiranje Plusbiro, sem pomislil, ali ne bi raje začel zadaj in se preko Z, Y, X prebijal proti začetku. Spomnil sem se, kako je Kat lomastila po imeniku. Skoraj prepričan sem bil, da je iskano stran iztrgala bolj proti koncu. Potem sem se spomnil, da sva se pogovarjala o ogledalih. V roko sem vzel imenik in listal po njem kot prej Kat, le da sem to počel pred ogledalom na vratih svoje omare z oblekami. Zrcalna slika, levo, desno, ravno obratno, spredaj je zadaj ... odvisno od tega, kako gledaš ... in se spomnil, kako debelo me je pogledala Kat, ko sem jo vprašal, zakaj so črke na fotografiji obrnjene prav, in ne narobe.

Imenik mi je padel iz rok. ERIO. PERIO. IMPE. IMPERIJ!

Imperij vrača udarec, moj najljubši film! Kako da se nisem že prej spomnil?

Hitro sem preskočil na I in z očmi preletel Ibitol, IBM, Ideja, Imaginarij. In potem ... Stran 333-334 je manjkala! Vedel sem. In vsa imena podjetij med Imbis in International tudi.

Vse drugo je bilo preprosto.

PERI ECURI. IMPERIUM SECURITY.

Na glas sem izrekel besedo, kot jo vzklíkne oči, kadar mu uspe do konca rešiti križanko v sobotnem časopisu.

Hevreka!

Televizijska ekipa

Šel sem nazaj dol. Zadovoljen sem bil, ker sem ugotovil, kaj je ugotovila Kat. Ampak zdaj sem moral razmišljati naprej. Kakšen naj bo moj naslednji korak? V kuhinji je bila policija. Vrata so bila odprta. Sklenil sem, da bom nekaj časa prisluškoval. Slišal sem inšpektorico Pearce, kako je rekla: »Ta, ki vas je poklical, Gloria ... lahko je bil kdorkoli. Ni nujno, da je bil Salim. Kdorkoli, ki je našel njegov telefon ali si ga izposodil.«

In potem še glas policista: »Mobilni telefoni včasih pokličejo tudi kar sami od sebe. Če tipkovnica ni zaklenjena.«

Ni bilo posebej zanimivo, in ker je bila pozornost odraslih usmerjena drugam, sem sklenil, da je zdaj pravi trenutek, da grem v akcijo.

Splazil sem se v dnevno sobo in dvignil slušalko. Mami mi je povedala, kako poiščeš telefonsko številko, ki je ne poznaš, ali pa si jo pozabil in nimaš imenika. Telefonske informacije pokličeš. Šest številok, ki jih moraš vtipkati, sem znal na pamet. Vtipkal sem jih, in oglasil se je moški.

»Imperium Security,« sem rekel. »V Londonu.«

Prevezal me je na avtomatski odzivnik, ki mi je povedal enajstmestno številko. Zapomnil sem si jo. Prekinil sem in jo vtipkal.

Najprej sem zaslišal glasbo, potem pa posneto sporočilo:

»Poklicali ste Imperium Security, varnostno podjetje številka ena v Londonu. Nudimo različne varnostne storitve, ki vključujejo redarstvo, kontrolo vstopnic, telesne preglede in varovanje oseb, ki ga zagotavljajo naši visoko usposobljeni varnostniki z dvosmernimi radijskimi postajami. Organizirate VIP dogodek, zabavo z ognjemetom, množični koncert ali razstavo? Potrudili se bomo, da bomo izpolnili vaše zahteve. Imperium Security. Vaša izbira za popolne varnostne rešitve. Prosimo, počakajte na prostega operaterja. Ste drugi v čakalni vrsti.«

Spet sem zaslišal glasbo. Prosta roka mi je zatrepetala. Medtem ko sem čakal na prostega operaterja, je v sobo stopil Rashid. Mogoče bi bilo pametno, če bi odložil telefon, sem pomislil, ampak ni nič rekel, samo nasmehnil se mi je. Po jakno je prišel, ki je visela čez naslonjalo fotelja, in takoj spet odšel iz sobe. Jaz sem pa še vedno čakal na telefonu. Posneto sporočilo se je zavrtelo že drugič od začetka. In še enkrat. Ko sem ga že četrtič slišal skoraj do polovice, je končno škrtnilo, in zaslišal sem ženski glas, ki je zažvrgolel: »Imperium Security, kako vam lahko pomagamo?«

»Hrm,« sem rekel.

»Halo?« je rekla ženska.

Nisem vedel, kaj naj rečem.

»Halo?«

Misli so se mi podile po glavi kot v vrtincu tropskega ciklona.

»Halo? Je kdo tam? Tu Imperium Security.«

Prekinil sem.

In zaslišal in zagledal velik avto, ki je v tistem zapeljal pred našo hišo. Sledilo je loputanje vrat, vpijte in zvonjenje na vratih. Pogledal sem skozi okno. Televizijska ekipa je prišla s kombijem. Teta Gloria in Rashid sta se torej le odločila, da bosta nagovorila javnost.

V nekaj minutah je bila hiša polna moških v kavbojkah in supergah. Prinašali so kable, kamere, stojala za reflektorje, mikrofone. V dnevni sobi je bilo kot v panju. Kadar oči včasih vpraša mami, kako je bilo v službi, mu reče, da je bilo kot na Piccadilly Circusu. Kar predstavljam si utripajoče luči in ljudi, ki se v naglici zaletavajo drug v drugega in vozičke z zdravili, ki švigajo po oddelku kot dirkalni avtomobili. In takšna je bila zdaj naša dnevna soba. Nihče me ni opazil, kako stojim pri telefonu. Inšpektorica Pearce je z nekom govorila po mobiju. Teta Gloria je brskala po torbici z ličili. Mami je pomagala snemalcu vtakniti reflektor v vtičnico za kavčem. Dvignila je glavo in me zagledala.

»O, Ted. Ti si tukaj? Kje je pa Kat?«

Usta so se mi odprla, besede pa niso prišle iz njih. Namesto mene se je oglasil snemalec: »Mi prosim podate razdelivec, gospa?« in mamino pozornost spet preusmeril od mene. Že čez nekaj sekund je moški s podolgovatim namrščenim obrazom rekel: »Gremo zdaj. Akcija.« Seveda ni nihče nikamor šel, ‚akcija‘ pa je bil znak drugemu moškemu, ki je rekel: »Luč. Ton. Na moj znak. Kamera teče.«

Teta Gloria je sedela na kavču, Rashid pa zraven nje. Usta si je namazala s kričeče oranžno šminko, da je bil njen obraz videti še bolj bel kot sicer, koža med trepalnicami in obrvmi pa takšna, kot bi bila v modricah.

»To sporočilo je poziv javnosti,« je začela. Pogoltnila je slino in prijela Rashida za roko. »Najin poziv. Če zadržujete Salima ... ali če veste, kje je moj sin ... ali če se vam zdi, da ste ga mogoče videli, vas prosim ... midva vas prosiva, da se javite. Vse bova storila, da ga dobiva nazaj. Salim je najin fant. Samo en klic, da bova vedela, da je vse v redu z njim. Samo en klic, da bova vedela, da je ... živ.« Obraz se ji je spačil. »Ohromljena sva od strahu. Prosim vas. Pokličite na policijo. Hvala vam.«

»Rez,« je moški s podolgovatim obrazom rekel snemalcu. »Perfektno je bilo, gospa,« je rekel teti Glorii.

»Bi radi še enkrat posneli?« je vprašala teta Gloria. »Hočete, da ponovimo?«

»Ne bo treba, gospa.«

»Ste prepričani?«

»Že prvič je bilo prima. Vi ste naravni talent.«

V nekaj minutah so televizijci že spet vse pospravili in odšli. Mami in Rashid sta jih pospremila do kombija. Tudi policija se je skoraj istočasno odpeljala, tako da sem ostal sam v sobi s teto Glorio. Sedela je na kavču in strmela predse.

»Oh, Ted,« je rekla po nekaj minutah molka. Naravnost vame je gledala. Nisem znal razbrati, kaj pomeni izraz na njenem obrazu. Najprej sem pomislil, da me bo mogoče okarala. Ampak me ni. Stresla je z glavo in oči so se ji napolnile s solzami. »Sem bila v redu?« je zašepetala.

»Jp, teta Gloria,« sem rekel.

»Pa misliš, da je kje kdo, ki me je slišal in bo mogoče lahko pomagal?«

»Možno, da je,« sem rekel.

»Kaj bi pa ti rekel, Ted? Misliš, da je s Salimom vse v redu?«

»Hrm,« sem rekel.

»Kaj to pomeni? Hrm?« je vprašala teta Gloria. Spet je imela na obrazu tisti izraz ledene kraljice. No, kraljice mini ledene dobe.

»Malo sem razmišljal, teta Gloria.«

Mini ledena doba se je stopila. Zavzdihnila je. Iztegnila je roko, ki je pristala na moji glavi. Razkuštrala me je, kot to počne moja mami. Skremžil sem se. Teta Gloria ni nič opazila.

»Ti nekaj povem, Ted? Slabo mi je v želodcu od tega.«

Zbegano sem jo pogledal v trebuh.

»Ti si vsaj iskren,« je rekla. »Vsi drugi mi ves čas trobijo, da je s Salimom zagotovo vse v redu in da se bo vse uredilo in da se bo vsak čas pojavil. Ampak čas pa kar mineva, in Salim se ne pojavi. Sploh ne mislijo tega, kar govorijo. Samo to je res, da nihče od nas ničesar ne ve.«

»Teta Gloria,« sem rekel. »Salim mora biti nekje. Velika uganka pa je, kje. Ampak jaz delam na tem. Moji možgani delajo na tem.«

»Tvoji možgani,« je ponovila teta Gloria. Nasmehnila se mi je. Njen nasmešek me je spominjal na to, kako se mi je nasmehnila mami, ko sem jo enkrat vprašal, ali obstajajo čudežna zdravila in ali bom dobil takšno zdravilo za svoj sindrom, če bom dovolj goreče molil. Tako kot takrat mamina usta so se zdaj tudi koticiki ustnic tete Glorie zavihali navzgor, hkrati pa ji je po licu stekla solza. Prijela me je za roko in me podrgnila po členkih. To je bilo tako nenavadno, da mi je roka spet zatrepetala. »Včasih se mi zdi, Ted, da tvoji možgani zaležejo več kot vsi naši skupaj. Oh, če bi lahko pamet pripeljala Salima nazaj ... vem, da bi ti uspelo. Tebi in tvojim možganom.«

Potem je spet vstala s kavča in šla gor v Katino sobo, v kateri je te dni spala.

Nisem hotel spet srečati mami, da me ne bi še enkrat vprašala, kje je Kat, ker bi se ji moral zlagati, da je šla k Tiffany. Zato sem šel tja, kamor grem vedno, kadar želim početi svoji najljubši stvari: a) razmišljati in b) opazovati vreme. Na vrt za hišo.

Srajce so še vedno plapolale na vrvi za perilo. Tri dni so že visele. Mami je pozabila nanje. Dotaknil sem se jih. Vlažne so bile, ker je zjutraj rahlo rosilo. S koraki sem meril trato, da bi ugotovil, ali se je povečala ali skrčila. Dvanajst in pol korakov v dolžino in sedem korakov v širino sem nameril. Enako kot prejšnji teden. Potem sem se spomnil, da se bo število korakov zmanjšalo, ko bom zrasel in bojo moje noge daljše. To je bil še en dokaz, kako hitro se stvari lahko spremenijo, odvisno od tega, kako gledaš. In že spet sem začel razmišljati o vodi, ki se, ko odpremo odtok, vrti v različnih smereh, odvisno od tega, na kateri polobli si. Londonsko oko se vrti v različnih smereh, odvisno od tega, na katerem bregu si. Deževniki so lahko moškega ali ženskega spola. Sateliti se lahko premikajo ali pa mirujejo. Nekaj se mi je zabliskalo v možganih. Nekakšen vzorec, dve stvari, ki sta videti enaki. Nekaj, kar je videti kot nekaj, v resnici pa je nekaj drugega. Uščipnil sem se v desno laket, da bi obdržal ta vzorec pred očmi, ampak ga nisem. Izpuhtel je, še preden bi ga lahko ujel. Še preden bi lahko pogruntal, kaj je v resnici.

Pogledal sem v nebo. Nizko ležeča oblačna plast, bela in povsem neškodljiva, je lebdela na jugovzhodu. V smeri proti severozahodu, nad mestnim središčem, pa so se začeli kopičiti kumulonimbusi. Nepremično sem zrl v nebo, na katerem se je zbirala para in si živo predstavljal vrtenje vodnih delcev okoli vrtinca v sredini in ga tako preobražajo v grozeče vreteno. Možno, da bo začelo deževati. Ali pa tudi ne. Oblačna gmota nad mestom se je začela približevati. Dvigujoči se zračni tokovi so napihovali njeno težko, gomoljasto obliko, ki je bila videti vse večja.

Pomislil sem na Kat. Tam zunaj nekje je, v mestu, pod kumulonimbusom, ki je vse večji in večji, na sledi neznancu, ki nam je dal vstopnico. In takoj sem vedel, kaj moram storiti.

Neopaženo sem prišel do telefona v mamini in očijevi spalnici. Še enkrat sem poklical Imperium Security.

»Imperium Security?« se je oglasil isti ženski glas, potem ko sta se odvirtela glasba in sporočilo na avtomatskem odzivniku.

»Halo?« sem rekel.

»Halo?« je rekla ženska. »Kako vam lahko pomagam?«

»Hrm,« sem rekel.

»Prosim?« je rekla. »Ne slišim.«

»Em,« sem rekel.

»Otrok si, a ne?«

»Dvanajst sem star,« sem rekel.

»Aha,« je rekla. »Jaz pa prek študentskega servisa delam tukaj.«

Sledila je tišina. Napeto sem razmišljal.

»Si hotel poklicati to cifro?« je vprašala.

»Ja.«

»In? Koga bi pa rad?«

»Enega moškega,« sem rekel.

»Moškega?«

»Moškega s kocinasto brado.«

Glasno se je zasmejala. »To bo pa gotovo Christy. Ne more biti drug. On je edini tukaj, ki ni nikoli gladko obrit. To je pa res hecno. Ti si danes že drugi, ki ga išče. Tako da ti bom povedala isto, kar sem rekla puncu, ki ga je prej iskala. Ni ga tukaj.«

»Ni ga?«

»Jaz sem danes edina tukaj.«

»Oh.«

»Zadnji mohikanec, tako rekoč. No, mohikanka.« Še glasneje se je zasmejala v telefon. Nisem vedel, zakaj naj bi bilo to tako smešno, ampak sem vseeno naredil tako, kot mi je svetoval profesor Shepherd. Še jaz sem se zasmel.

»Najprej tista bejba, ki išče frenda od svojega starejšega brata ... Da ima njegovo sliko, ampak ne ve, kako se piše, in da je čisto obupana, ker je pri njih doma pozabil inhalator za astmo. Zdaj pa še ti, poba, in ti tudi iščeš tipa s kocinasto brado. Lej, srči, isto ti bom rekla, kar sem rekla že oni puncu. Meni to dol visi.«

Poskušal sem si predstavljati, kaj ji visi in od kod.

»Christy je danes tam, kjer so vsi naši fantje in punce. Ta teden vsi delajo na isti prireditvi. V Earl's Courtu. Na razstavi motociklov in vesp.«

»V Earl's Courtu?«

»Ja, in to v največji razstavnici dvorani. Ampak če boš našel Christyja, mu ne razlagaj, da sem ti jaz povedala, prosim.«

»Ne bom,« sem rekel. Punca je medtem že prekinila.

Človek lahko preživi celo življenje, 12 let in 188 dni (oziroma 4571 dni, kajti ne smemo pozabiti treh dodatnih dni za vsako prestopno leto), ne da bi se enkrat samkrat zlagal. Potem pa se 4572-i dan zlaže dvakrat. Prvič sem se zlagal, da sem izgubil kompas, ki ga v resnici sploh nisem izgubil. Drugič pa sem se zlagal, ko sem napisal sporočilo, ki sem ga pustil pri telefonu. Tako se je glasilo:

Draga mami,

na bazen sva šla, da se bova malo

razgibala.

Ted

Nato sem vzel petnajst kovancev za en funt iz skrinjice za zaklade, ki sem jo dobil, ko sem bil star pet let, in jo imam še vedno. Stopil sem do konca podesta in poslušal. Mami in Rashid sta bila spet v kuhinji. Čisto tiho sta se pogovarjala. V hiši je vladal mir.

Splazil sem se po stopnicah in krenil naravnost proti vhodnim vratom. Odprl sem jih, stopil na sonce in se za hip ustavil. Je prav, kar počnem? Kaj če bo mami našla sporočilo in mi ne bo verjela? Kaj če na razstavišču v Earl's Courtu ne bom našel Kat? Kaj če niti Earl's Courta ne bom našel? Kaj če mi ne bo uspelo priti niti do najbližje postaje podzemne železnice?

Ampak ta Kat-astrofa, ta Kat-aklizma, ta Kat-alog naravnih nesreč, ta moja zoprna in zlobna sestra, me že ne bo pustila capljati zadaj, sploh pa ne zdaj, ko je toliko na kocki. Previdno sem zaprl vhodna vrata in prečkal vrt velikosti pisemske znamke pred našo hišo. Nato sem odprl vrtna vrata, stopil na pločnik in se odpravil po ulici.

Coriolisova sila

Med hojo sem premišljeval o tem, kako težko je čemurkoli priti na sled in doumeti, kako deluje. Sledenje vremenu je ena izmed najtežjih stvari na svetu. Orkanu lahko slediš in opazuješ, kako prečka ocean, nikoli pa ne moreš z gotovostjo vedeti, po kateri poti se bo gibal in kje bo treščil na kopno. Preveč spremenljivk vpliva na njegovo pot. Ena izmed njih je Coriolisova sila.

Coriolisova sila je zelo zanimiv pojav. Ne moreš je videti, ne moreš se je dotakniti, vseeno pa obstaja. Ta sila povzroči odklon ali ukrivljenje gibajočih teles. Zelo močna je. Takole deluje.

Kot vsi vemo, se Zemlja vrti. Če stojiš na ekvatorju, se vrtiš tudi ti, in sicer tako hitro, da v 24 urah opišeš 40.000 kilometrov. Giblješ se s hitrostjo 1670 kilometrov na uro, a se ti vseeno zdi, da si pri miru. Ta hitrost, ki se je ne zavedaš, je tvoja tangencialna hitrost. Če bi stal na severnem tečaju, ne bi premagal nobene razdalje. Ves čas bi se vrtel na mestu. Tvoja tangencialna hitrost bi bila nič.

Do Coriolisove sile pride zaradi razlike med tangencialnima hitrostma. Če vržeš neko stvar z ekvatorja proti severnemu tečaju, ta ne bo letela v ravni črti, ampak se bo njena pot ukrivila. Razlika tangencialnih hitrosti odkloni oziroma ukrivi pot gibajočih teles, in tvoj izstrelak bo pristal malce v desno. Če pa bi telo izstrelil z ekvatorja proti južnemu tečaju, bo pristalo malce v levo, ne v desno. Na severni polobli malce v desno, na južni malce v levo. Tako kot se vrtinči v različne smeri voda, ko jo spustimo skozi odtok.

Oddaljeval sem se od doma in razmišljal o Coriolisovi sili. In o Salimovem izginotju. Slediti Salimu je bilo tako, kot bi hotel slediti vremenu, ne da bi poznal delovanje Coriolisove sile. Nihče od nas ni vedel, kaj je povzročilo odklon na njegovi poti. Ampak nekaj ga je zagotovo.

Razmišljal sem o ukrivljenosti, odklonu, vrtinčastih viharjih in vremenu. Razmišljal sem o severu, jugu, ženskem, moškem, polnem, praznem, smer urnega kazalca, nasprotni smeri urnega kazalca. Na vogalu sem se ustavil. Ugotovil sem, da že ves čas hodim v napačno smer in da ne vem, kje sem.

Orientacijsko disleksijo imam. Vedno mešam levo in desno. Roka mi je močno trzala, dokler nisem dvignil glave in zagledal kumulusa, ki sem ga opazil že prej. Medtem se je povečal v kumulonimbus, ki je zdaj lebdel na temnem nebu za londonskimi nebotičniki. Približevala sta se dež in toča, mogoče celo grmenje. Obrnil sem se in krenil nazaj po isti poti, po kateri sem prišel. Mimo naše hiše in proti oblaku. Nekako se mi je zdelo, da grem v pravo smer. Nisem se motil. Kmalu sem prišel na glavno cesto in zagledal postajo podzemne železnice.

Ker imam orientacijsko disleksijo, ne znam brati zemljevidov. Nikoli ne vem, ali moram držati

zemljevid z gornjim robom navzgor ali obratno. K sreči obstaja določena vrsta zemljevida, ki jo znam brati, in sicer je to zemljevid londonske podzemne železnice. To pa zato, ker je topološki. Prikazuje svet, v katerem razdalje med točkami niso prav nič pomembne. Bistveno je zaporedje postaj in to, kje se proge križajo. Zemljevid podzemne bi lahko raztegoval in zvijal na vse mogoče načine, pa bo še vedno isti, dokler bojo točke, kjer se križajo proge, enake.

Zelo dolgo sem stal pred zemljevidom podzemne železnice.

Končno sem našel postajo Earl's Court. Bila je na zeleni in na modri progi.

To je pomenilo, da se moram s črno progo odpeljati do postaje Embankment in presesti na zeleno progo ali pa se moram s črno progo odpeljati do postaje Leicester Square in presesti na modro progo. Sklenil sem, da je pot preko postaje Embankment krajša.

Kupil sem si vozovnico in se po stopnicah spustil na peron.

Roko sem zatlačil v žep jakne, da mi ne bi tako močno trzala.

Na prikazovalniku je pisalo, da se približuje vlak, ki pelje v High Barnet skozi postajo Charing Cross. Iz predora sem zaslišal trušč, in že je na postajo zapeljal vlak. Videti je bil kot srebrn pas lave, ki se razliva po pobočju ognjenika. Vrata so se odprla. Vstopil sem in se usedel.

Vagon je bil napol prazen ali pa napol poln, odvisno od tega, kako gledaš.

Na šipi nasproti mene je bil vpraskan grafit: NI ŠANS. Nekdo ga je vrezal z britvico, vse črke so bile iz belih, dvojnih potez. Zelo grdo, da je nekdo to naredil. In to samo zato, ker je lahko. Tako kot je dr. Smrtnik pobijal svoje paciente.

Po požiralniku se mi je začel dvigovati neprijeten občutek.

Običajno sem na podzemni železnici s Kat in z mami, včasih tudi z očijem. Vedno jim govorim, katera postaja bo naslednja. To zelo rad počnem, ker hočem, da vidijo, kako dobro znam brati zemljevid, pa tudi zato, da vejo, koliko postaj se moramo še peljati do cilja. Ampak tokrat ni bilo z mano nikogar. Zato sem samo v glavi štel postaje in izgovarjal njihova imena. Za vsak slučaj, da ne bi pozabil izstopiti na pravi.

Med postajama Waterloo in Embankment peljejo vlaki pod Temzo. Dolgo se ne ustavijo. Gledal sem nekega moškega, ki je nepremično buljil v reklamo za avtomobilsko zavarovanje. Sedel je pod grafitom na šipi. Obrvi so se mu skoraj stikale. Na čelu je imel gube, usta pa tesno stisnjena, kar je pomenilo, da je jezen. Poleg tega je imel na licu tudi oblič.

Spomnil sem se na Sherlocka Holmesa, kako je nekoč osupnil Watsona, ker je uganil tok njegovih misli. Miselnemu toku pravijo nekateri tudi miselna veriga. Tudi meni se zdi to boljši izraz, saj je zaporedje misli res kot veriga, vsaka posamična misel pa njen člen. Sherlock Holmes je potegnil pravi sklep zgolj na podlagi podrobnega opazovanja Watsonovega obraza in predmetov, v katere je ta strmел.

In tako sem tudi jaz ugotovil, da se miselna veriga moškega nasproti mene pleče o prometni nesreči, ki jo je doživel in se poškodoval, zdaj pa je bil zaradi reklame za avtomobilsko zavarovanje jezen nase, saj takrat ni bil zavarovan.

Nad svojim sklepanjem sem bil tako navdušen, da sem skoraj pozabil izstopiti, ko se je vlak ustavil.

Ženski glas po zvočniku je sporočil: »Postaja Embankment. Izstopajte previdno in upoštevajte, da je med vlakom in peronom vrzel.« Skočil sem pokonci, roka mi je zdaj že kar mahedrala, in za las mi je uspelo priti skozi vrata, preden so se avtomatično zaprla. Malo je manjkalo, da nisem zagazil v vrzel.

Sledil sem oznakam za zeleno progo, smer zahod. Stopil sem na vlak, na katerem je spredaj pisalo Ealing Broadway. Vedel sem, da se bom moral peljati sedem postaj. Tokrat je bilo v vagonu med vožnjo svetleje, ker ta proga ni speljana globoko pod zemljo. Tu in tam sem zagledal snop dnevne svetlobe. Zavohal sem vlago. Nisem poskušal uganiti miselnega toka nobenega od mojih sopotnikov. Raje sem se osredotočil na zaporedje postaj. Izstopil sem v Earl's Courtu.

Medtem ko sem se peljal s podzemnim vlakom, se je vreme spremenilo. Toča se je odbijala od valovite strehe postaje. Toča je mešanica dežja in neenakomerno velikih ledenih kroglic, ki padajo iz nevihtnih oblakov kumulonimbusov. Takoj sem vedel, da sem se znašel pod tistim oblakom, ki sem ga prej gledal, kako se kopiči. Sodeč po zvoku so imela zrna toče premer od deset do petnajst milimetrov. Šel sem skozi izhod, na katerem je bila naprava za kontrolo vozovnic. Znašel sem se v veliki postajni dvorani, v kateri prodajajo vozovnice, in mežikal v table z oznakami za izhode v različne smeri.

Postajni kontrolor je stopil k meni. »Ej ti,« je rekel. »Tebe mislim, poba. Si se izgubil?«

Pomislil sem, ali naj mu odgovorim ali ne. Vsak ve, da se ne smeš pogovarjati z neznanci. Salim, Kat in jaz smo se pri Londonskem očesu pogovarjali z neznancem in mogoče smo zaradi tega v takšni godlji. Ampak ta neznanec je bil v uniformi londonske podzemne železnice, kar pomeni, da je njegovo delo pomagati potnikom, ki so se izgubili.

»Ja,« sem rekel.

»Kam bi pa rad šel?« me je vprašal.

»V Earl's Court,« sem rekel.

»To je Earl's Court,« je rekel. »Mogoče iščeš razstavišče?«

»To, ja. Razstaviščni center,« sem prikimal.

»Po tistih stopnicah gor moraš. Potem pa samo naravnost do izhoda. Ko boš prišel ven, ga boš imel pred nosom. Ogromno je. Ne moreš zgrešiti,« je rekel. Niti enkrat ni rekel ,zavij levo', ,zavij desno'; samo pokazal mi je pravo smer.

Mogoče ima tudi on orientacijsko disleksijo.

»Pazi na glavo, da te ne bo toča sklatila,« je še zavpil za mano.

Mogoče je tudi on meteorolog.

Zakoračil sem po stopnicah navzgor in se pri tem nagibal malce v desno. To pa zato, ker sem si predstavljal, da sem telo, ki ga je nekdo zalučal z ekvatorja na severno poloblo. Moj odklon v desno je ustrezal ukrivljenosti, ki jo povzroča Coriolisova sila. To se mi je zdelo super.

Motoristični pekel

Skozi zrna toče, ki so imela v povprečju dvanajstmilimetrski premer in so se živahno obijala od tal, se je na drugi strani prometne ceste dvigovala ogromna stavba, na kateri je bil obešen transparent z napisom: VELIKA RAZSTAVA MOTOCIKLOV IN VESP. Toča je ponehala, zadnje kroglice so mi pobobnale po glavi in ramah, ko sem prečkal cesto. Skozi glavni vhod sem prišel v dvorano, v kateri se je gnetlo ljudi. Pri okencih za vstopnice je bil števec, ki je beležil dnevno število obiskovalcev. Trenutno je kazal 19.997, število pa je naraščalo iz minute v minuto.

Še nikoli v življenju nisem videl tolikšne množice. V njej so bili večinoma moški, oblečeni v črno usnje s srebrnimi zakovicami in s črnimi svetlečimi krogliami – čeladami – na glavi ali pod pazduho. Za trenutek se mi je zazdelo, kot da me je nekdo z Zemlje prežarčil na medgalaktično vesoljsko postajo. So to ljudje ali kloni? Krohotali so se, se pričkali in vpili. Nisem vedel, kaj naj si mislim. Videti so bili kot grobijani na naši šoli, ki vedno postopajo v gručah, zato je bolje, da se jim na hodniku ogneš. Kadar se napotijo proti tebi, pa je najbolje, da se obrneš stran in stečeš. Ti moški so se mi zdeli še hujši od fantov na naši šoli. Res pa je, da niso pljuvali vame in me s komolci dregali v rebra in zafirkavali, da sem piflar. Niti zmenili se niso zame. Zato sem se postavil v vrsto za vstopnico.

Potem sem zagledal skupino redarjev, ki so stali ob varnostnih pregradah, pregledovali ročno prtljago in mahali okoli obiskovalcev z ročnimi detektorji za kovine kot na letališču ali pred vstopom na Londonsko oko. Nekaterim so rekli, da morajo izprazniti torbe in žepe.

Ostrmel sem in buljil v napis, ki so ga imeli redarji na majicah. Kat in jaz sva imela prav.

IMPERIUM

SECURITY

Točno takšno majico je imel na sebi naš neznanec pod Londonskim očesom, le da se je zdaj videl cel napis brez ene same manjkajoče črke. Z očmi sem preletel obraze redarjev pri vhodu, ampak našega neznanca ni bilo med njimi. Kupil sem vstopnico in jo pokazal. Eden izmed redarjev je podrsal okoli mene z detektorjem kovin in mi pomahal, naj grem naprej.

Ko sem stopil skozi vrtljivi kovinski križ, je števec obiskovalcev poskočil na novo številko: 20.054.

Ustavil sem se. T je dvajseta črka angleške abecede, E je peta, D pa četrta. Kot bi števec zabeležil moje ime: 20, 5, 4. TED. Mogoče je danes moj srečni dan. Mogoče bom našel Kat. In mogoče bova

skupaj našla tistega neznanca. In mogoče naju bo to pripeljalo do Salima. Mogoče ...

Mogoče pa tudi ne. Ko sem stopil v veliko razstavno dvorano, sem zazijal. Rjovenje motorjev, cviljenje gum, hreščanje filmske glasbe, utripajoče luči, ritem elektronskih bobnov. V zraku pa vonj po bencinu in polirni pasti. Bleščeča imena tovarn motorjev na stojnicah. Honda, Yamaha, Suzuki. Na eni je utripal napis: DOBRODOŠLI V MOTORISTIČNEM RAJU. Meni pa se je zdelo bolj podobno motorističnemu peklu.

Kamor si pogledal, krom in črna in kovinsko modra barva.

In zvoki brnečih motorjev in globokih basov.

Na velikanskem zaslonu pa motociklistična dirka in dirkači, ki so drveli naravnost proti tebi.

Na motorjih, ki so viseli s stropa in mirovali, so sedele punce v črnih usnjenih bikinijih in mahale obiskovalcem.

Nisem vedel, kam naj pogledam. Ves čas mi je kdo tiščal v roko letake in mi lepil nalepke na majico. Neka ženska mi je vsilila srečko za srečelov, na kateri je pisalo: SODELOVANJE ZASTONJ. GLAVNI DOBITEK USNJENE MOTOHLAČE BLACK LADY.

Kdorkoli že je ta black lady, nisem si je želel srečati. Samo Kat sem hotel srečati.

Sprehajal sem se med kričečimi stojnicami. Približal se mi je moški v rokavicah z zakovicami, tetoviran do vratu. Tako se je pogovarjal z mano, kot bi me poznal vse življenje. Uporabljal je veliko besed, ki jih nisem poznal. GSX. Zavorni diski. Harley Davidson V-Rod. VFR. Kawasaki. Nato je pomolčal.

»Razen če nisi fen od Tornada?« je vprašal. Roko mi je položil na laket in mi jo usmeril proti motorju nad najinima glavama, na katerem je bil naslikan srebrni vrtinec tornada tik pred pristankom.

»Hrm,« sem rekel. Roka mi je začela trzati.

»Imaš prav. Hrrrrrm. Tornado je ful de best,« je rekel. »Crème de la crème med motorji, eden in edini ...«

Stekel sem stran.

Potem sem po zvočnikih zaslišal obvestilo: »Vabljeni k startni klančini v dvorano številka dve, da si boste ogledali ekshibicijski nastop skakalcev prostega sloga. Pohitite. Predstava se bo začela čez dve minuti.«

Obvestilo je sprožilo množično selitev v tisto smer. Znašel sem se sredi velikanskega človeškega vala, ki me je nosil v sosednjo veliko dvorano. Na sredi je stala strma klančina, podobna smučarski skakalnici. Pomislil sem, da bi potreboval alpinistično opremo, če bi jo hotel preplezati do vrha. Končala se je visoko v zraku, kot cesta, ki ne vodi nikamor. In že se je zaslišalo zaganjanje motorja z notranjim izgorevanjem. Kmalu se je spremenilo v neznosno glasen vrrrrruuuuummmmm, ki je postajal vse bolj oglušujoč. In potem sem ga tudi zagledal: bleščeč krom, bela čelada, in že je vzletel

kot raketa. Vsak čas bo skočil. Že je izgubil stik z gornjim robom klančine in šinil visoko v zrak. Malo je manjkalo, da ni podrsal po stropu. Potem je začel padati, dol, dol, dol.

Moral sem zapreti oči. Kdorkoli že je na tem motorju ... raztreščil se bo in umrl. Tega nisem hotel videti.

Množica je zaploskala in zarjovela od navdušenja. Odprl sem oči. Motor je pristal le nekaj metrov od mene. Po požiralniku se mi je dvigoval neprijeten občutek. Ušesa sem si zatiskal z rokami. Motorist je bil očitno nor. Ugasnil je motor, ga razjahal in si snel čelado.

Izpod nje so se vsuli dolgi zlati kodri. Ženska je bila, ne moški. Moški, ženska, odvisno od tega, kako gledaš. Občinstvo je zadržalo dih. In nato še glasneje zaploskalo, zatulilo in zatopotalo z nogami. Ženska se je nasmehnila, stresla z lasmi in pomahala z roko v črni usnjeni rokavici. Znova je zajahala motor in se odpeljala nazaj na start.

Medtem je zarjovel že naslednji motor. Nov tekmovalec, nov zalet, nov nori skok v prostem slogu. In potem še eden.

Pri zadnjem skoku se je zgodil čudež. Zagledal sem Kat. Tik ob varnostni ograji je stala, le nekaj metrov od mene in strmela v skakalce na motorjih. Oči in usta je imela tako široko odprte in okrogle, da so bili videti kot trije leteči krožniki.

Stopil sem k njej in jo potegnil za rokav jakne s krznenim ovratnikom. Najprej sploh ni opazila. Še enkrat sem jo potegnil za rokav. Obrnila se je. Oči so se ji še bolj razširile in ostrmele, obraz pa se ji je skremžil, zmanjšal in zlobno namrščil. Tako glasno se mi je zadrla na uho, da me je zbolelo.

»Mater vola, Ted! Kaj pa ti tukaj?«

Srečanja

»Kat,« sem rekel. Glava mi je padla na eno stran. Čeprav je bil Katin glas kot nadzvočni pok, od katerega mi je skoraj počil bobnič, sem se je razveselil. Profesor Shepherd pravi, da se ne smem pozabiti nasmehnuti, kadar koga pozdravim. Zato sem se nasmehnil. »Kat?«

Kat je pogledala okoli sebe. Stišala je glas in siknila: »A si sam?«

»Ja.«

»Teta Glo ... pa mami ... nista sta s tabo?«

»Ne.«

»Sta še kar doma?«

»Ja.«

»Me nisi izdal?«

»Ne.«

Objela me je. »Rispekt, bratec. In kje mislijo, da sva zdaj?«

Roka se mi je zatresla. Ustavil sem jo tako, da sem drugo roko položil nanjo. »Pri Tiffany že ne, Kat,« sem ji povedal. »Mislijo, da sva šla na bazen.«

Kat me je pogledala in prikimavala kot tiste živalske figurice, ki jih imajo nekateri na policiški zadaj v avtu. »Spet si se zlagal, Ted? Še malo, pa boš skoraj normalen.«

Povedal sem ji, da sem sam našel pot do Earl's Courta s podzemno železnico. In da sem pogruntal manjkajoče črke na majici. In da sem poklical Imperium Security in se po telefonu pogovarjal s punco, ki dela tam preko študentskega servisa.

»Jaz sem jo pa tudi videla,« je rekla Kat. »Sem šla kar tja. Claudette ji je ime. In cigarete Carisma kadi.«

»Saj te je omenila,« sem ji povedal. »Rekla je, da si iskala istega tipa kot jaz. In da ... Kat?«

»Kaj?«

»Zelo dobro si se zlagala.«

»Kaj pa?«

»O inhalatorju za astmo.«

»Jp. Sem kar ponosna. Ker je delovalo. In to tako dobro, da mi je povedala, kako mu je ime. Christy. In kje je. Potem mi je pa povedala še vse o svojem ljubezenskem življenju. Pa da ji je v Imperium Security za umret dolgcajt. Nohte si je pilila, žvečila in kadila, vse naenkrat. In še nekaj. A

te zanima?«

»Kaj?«

»Cigareto mi je ponudila.«

»Hrm.«

»In jaz sem jo tudi vzela.«

»Hrm.«

»Nehaj že hrmati, Ted. Saj je nisem pokadila. Ne zares. Par dimov sem potegnila. Ampak ni bila moja znamka. Kot v kravjem hlevu je smrdelo.«

Skupaj sva naredila obhod po prvi dvorani. Očitno ni imela nič proti, da sem tudi jaz tukaj. Oči so ji švigale v vse smeri. Šepetala je: »Vau, kaj bi dala, da bi imela enega od teh!« Hitro je začela pobirati motoristične izraze. Honda VFR ... Buell Firebolt ... Guzzi je mrmrala in me vlekla za sabo po stojnicah. Komaj sem jo dohajal. Kazala mi je lak kovinske barve in se čudila največjim in najhitrejšim modelom. V motorističnem rajju je bila. Jaz pa v motorističnem peklu. Pa zakaj, sem se spraševal, morava priti na sled neznanemu moškemu ravno tukaj in ne kje drugje, kjer ne bi bilo tako hrupno? Na razstavi cvetja ali starin, recimo? Kjerkoli, kjer bi bilo na ogled kaj res zanimivega? V muzeju znanosti, recimo?

In potem sva ga zagledala.

On je bil. Šest metrov od naju je stal, v istih oblačilih, kot jih je imel na sebi pri Londonskem očesu, le da je bil zdaj brez jakne. Pogovarjal se je po voki-tokiju. Kat me je potegnila za najbližjo stojnico. Otresel sem se je.

»Pazi, da te ne bo videl,« je siknila.

»Zakaj pa ne?«

»Ker bom jaz tole uredila. Sama.«

»Ampak ...«

»Nič ampak.«

»S tabo grem, Kat.«

»Ne, ne greš. Ukazujem ti, da ne.«

»Ukazuješ mi?«

»Ja. Saj ti lahko ukazujem. Ker sem starejša.«

»Jaz pa pametnejši. Sama si tako rekla.«

»Ne trapaj.«

»Če si pa rekla, Kat. Da rabiva moje možgane, si rekla.«

Katine nosnice so zadrgetale. To se ji zgodi vedno, preden izbruhne kot ognjenik. Danes pa je pozabila izbruhniti in me je samo zagrabila za roko. »Proti nama gre,« je šepnila.

In že je bil pred nama.

Kat je stopila naprej. »Oprostite, gospod!« je zaklicala.

Moški je govoril v voki-toki. Obrnil se je. Ko je zagledal Kat, je dvignil dlan, naj malo počaka, in se pogovarjal naprej.

Čakala sva.

»Konec,« je rekel v radijsko postajo. Naravnost v Kat je buljil. »Kako ti lahko pomagam, mlada dama?« je rekel. »Si se izgubila?«

Nato se je nasmehnil. Njegov nasmešek mi ni bil všeč. Dvignil je eno obrv, nagnil glavo in si ogledoval Kat od glave do peta. Potem je opazil še mene. Roka mi je zatrepetala, glava mi je padla na eno stran. Moškemu so se oči široko razprle, usta pa so mu zazijala. Ozrl se je čez ramo in se začel prestopati. Naslednjo sekundo se mu je obraz spet razpotegnil v nasmešek. Ekspresna sprememba v nanosekundi.

»Sta se izgubila, kaj?« je ponovil.

Kat mu je vrnila nasmešek. »Ne,« je rekla.

»No, potem pa adijo. Fajn se imejta.«

»Nisva se midva izgubila,« je razložila Kat. »Poznava pa nekoga, ki se je.«

»Aja?«

»In sva mislila, da bi nama mogoče vi lahko pomagali.«

»Če koga pogrešata, stopita do pulta z informacijami. Bojo objavili obvestilo po zvočniku.«

»Ta oseba se ni izgubila tukaj. Pač pa se je pred dvema dnevoma. Na Londonskem očesu.«

Moški je skomignil z rameni. »Ja, in?«

»Hočem reči, da se je resnično izgubila. Tako da ga išče policija. Izginil je pa tik za tem, ko ste vi prišli do nas treh in nam dali tisto vstopnico. Se spomnite?«

Moški je dolgo samo strmел v naju. Pogledal sem ga v oči. Komaj opazno so se mu zožile. Njegove zenice so bile vse manjše.

»Londonsko oko ...« je rekel. »Aha? Tam sem vaju že videl, eh? Nikoli ne pozabim obrazov.«

»Se spomnite?«

»Ja, zdaj se. Ampak, vesta, jaz se bojim višine. Strašno vrtoglavico imam. Vidva sta tista mularija, ki sem ji dal vstopnico, a ne? Prisežem, da nimam pojma o vajinem izginulem prijateljšku. Ampak vseeno lepo, da smo se spet srečali. Kakšno naključje, eh?«

Malo je manjkalo, da mu nisem začel praviti o napisu na njegovi majici, ampak me je Kat dregnila s komolcem, kar je pomenilo, naj utihnem.

»Pa res. Kakšno naključje,« je rekla.

»A so vama všeč motorji?«

»Ja,« je rekla Kat. »Kul so.«

»Letos je razstava res fenomenalna. Najboljša do zdaj. Sta videla skoke v prostem slogu?«

»Ja.«

»Vama je bilo všeč?«

»Neverjetni so bili.«

»Če bi bil na vajinem mestu, bi šel nazaj v dvorano številka dve. Vsak trenutek se bo začela učna ura vožnje z lahкими vespami.«

»A res?«

»Bosta videla, da bosta švigala okoli stožcev, kot bi rekel keks.«

»Čisto res?«

»Prisežem. Pohitita. Pa mojega kolega Johna lepo pozdravita. Vaju bo dal na prvi prosti motor, samo to mu omenita, da se poznamo.«

»Vau ... Hvala!«

»Ni za kaj. Upam, da bosta našla svojega prijatelja.« Salutiral nama je z voki-tokijem, se zasmejal in odšel.

»Hrm,« sem rekel.

Kat je nagnila glavo na eno stran in naredila dolg obraz. »Ti vrag,« je rekla.

Obstala sva, mimoidoči so se zaletavali v naju, in gledala, kako neznani moški spet izginja v množici, tako kot pri Londonskem očesu pred dvema dnevoma.

»Slepa ulica,« je rekla Kat. »Itak bi lahko vedela.«

»Vedela kaj?« sem jo vprašal.

»Da ta pot nikamor ne vodi.«

»Nikamor ne vodi,« sem rekel.

»Nehaj ponavljati za mano, kar rečem! Greva zdaj gledat, kako se vozi vespo.«

Odvlekla me je nazaj v dvorano številka dve, kjer sva poiskala Johna. In že sem videl Kat, kako je s čelado na glavi zajahala vespo. In se odpeljala. Rahlo se je zamajala, zavila, pospešila in se zahihitala. Roka mi je vztrepetala vsakič, ko je zavila. Videti je bilo, kot da se bo zdaj zdaj prevrnila in si zlomila vrat. Vijugala je okoli stožcev in pospeševala. Gledal sem jo. Potem sem zaprl oči in potisnil roke v žepe jakne. In razmišljal.

O Salimu, ki je izginil. O policiji, ki ga išče.

O teti Glorii, ki tuli. O mami, ki besni.

O Kat, ki joka. O Tedu, ki laže.

Ta neznani moški ... Njegov obraz in oči, ko naju je zagledal ... Punca na motorju, ki je skočila prva ... Vrtoglavica in klavstrofobija ... Možgani so mi zarjovelili vruuummmm kot motor z notranjim

izgorevanjem.

Odprl sem oči.

Kat je stopila z motorja. Vrnila je čelado. Stopila je k meni in se mi nasmehnila s široko odprtimi očmi.

»Ted, super je bilo. Še ti poskusi.«

Stresel sem z glavo. Citiral sem grafit, ki sem ga videl na podzemnem vlaku. »NI ŠANS.«

»Na motorju sem bila, okoli tistih stožcev sem zavijala, Ted. In veš, kaj?«

»Kaj?«

»Ko sem bila na motorju, Ted, šele takrat sem lahko razmišljala.«

»Razmišljala?«

»Ja. Ko sem bila na motorju in nisem več slišala vsega tega hrupa. Glasovi so postali vse tišji. Popolnoma sama sem bila. Samo svoje misli sem slišala. Misli o Salimu. In kar naenkrat sem ugotovila, Ted.«

»Ugotovila kaj?«

»Da se laže, Ted. Tisti moški. Christy. Zlagal se je.«

Prikimal sem. S pomočjo deduktivnega razmišljanja sem tudi sam prišel do enakega sklepa. Najina miselna tokova sta se križala, kar z drugimi besedami pomeni, da sva oba hkrati pomislila isto. To se nama zgodi zelo redko. »Ja, Kat. Zlagal se je.«

Mogoče sem vedel zato, ker sem tisti dan tudi sam postal lažnivec. Pravijo, da človek prepozna tisto, kar je sam. Vedel sem, da moški laže. Takoj, ko je odšel in naju pustil sama, sem vedel. Niti ne toliko zaradi tega, kar je povedal, ampak predvsem zaradi tega, kako je hotel preusmeriti najino pozornost od tistega, kar sva hotela izvedeti. Kot mini Coriolisova sila naju je poskušal spraviti z začrtane poti. In še nekaj. Zapletel se je v laži. Pri Londonskem očesu je rekel, da si je premislil, ker se boji zaprtih prostorov in se zato ne bo šel peljat. Da ima klavstrofobijo. Danes pa je rekel, da se boji višine. Da ima vrtoglavico.

»Nujno ga morava še enkrat najti,« je rekla Kat, »in ga prisiliti, da nama bo povedal po resnici.«

»Ja, Kat. Po resnici.«

»Dober tim sva, ti pa jaz, Ted. Greva zdaj, hitro!«

Zasledovanje

Ampak ga nisva več našla. Razstavna dvorana je bila tako polna, da je pokala po šivih.

Roka mi je tako močno mahedrila, da mi je Kat rekla, naj jo vtaknem pod jakno. Spet je postala zoprna, zmešana Kat Katastrofa, in v mislih sva si bila tako daleč, kot bi bil eden od naju na severnem, drugi pa na južnem tečaju. Vrnila sva se do glavnega vhoda, kjer je stalo nekaj redarjev, a najinega neznanca ni bilo med njimi. Kat je stopila k redarki, ki je nekemu pregledovala torbo.

»Oprostite, gospa,« je rekla.

Redarka je pogledala okoli sebe. Kotički ust so se ji povesili.

»Kaj je?« je odrezavo odgovorila.

»Mogoče veste, kje je Christy?«

»Christy? Kaj pa imata vidva s Christyjem?«

»Prijatelji smo. Sporočilo imam zanj.«

»Sporočilo?«

»Pomembno sporočilo.«

»O čem?«

»Zaupno je.«

»Zaupno?«

Redarka je pregledano torbico vrnila lastnici. »Malo prej se je javil po voki-tokiju. Trebušni virus ima in bo šel kar domov, je rekel. Kar pomeni, da smo jaz pa tista dva moja kolega zdaj sami tukaj. Kaj vama zdaj ni jasno? Nimam časa, da bi viseli tukaj in čvekala z njegovimi prijatelji. A štekata?«

»Seveda,« je rekla Kat.

»Vedno ista štorija. Enkrat mu je slabo, drugič ga boli zob, potem mu zboli maček, ni, da ni. Veliko hrupa za nič.« Usta so se ji spet povesila. Zmajala je z glavo. »Ha, ha. Tako, kot se piše. Če vama bo uspelo in ga bosta dohitela na poti do podzemne, mu kar povejta, kaj mu sporočam. Da je že meni slabo od tega, ker je njemu kar naprej slabo. In da mu jutri ni več treba priti v službo. Da je dobil nogo.«

»Nogo?« sem ponovil in si poskušal predstavljati, kakšno nogo in kaj naj bi počel z njo.

»Odpuščen je, vržen iz službe, dan na čevelj. Kar ti je ljubše.«

Samo buljil sem vanjo, Kat pa tudi.

Potem me je Kat zgrabila za rokav. »Hitro, Ted, greva!« Prebijala se je mimo odhajajočih

obiskovalcev in me vlekla za sabo. Trem ljudem sem stopil na nogo, ampak so bili k sreči vsi trije ogromni motoristi, obuti v močne črne škornje, tako da niso niti opazili.

In že sva bila zunaj. Pri semaforju sva stekla čez cesto na postajo podzemne železnice. Vseeno sem imel dovolj časa, da sem lahko preveril, kakšno je vreme (visoki stratusni oblaki, čudovito sonce), še preden sva pri napravi za kontrolo vozovnic zagledala najinega neznanca. Hitel je proti peronu, s katerega odpeljejo vlaki v smeri proti vzhodu.

»Tam je,« je pisknila Kat. »Hitro!«

Iz žepa sem vzел vozovnico. Roka se mi je tako zelo zatresla, da mi je padla na tla. Kat je zavreščala. Pobral sem vozovnico. Kontrolna naprava mi jo je izpulila iz rok in jo na vrhu izpljunila ven.

»Vzemi jo, Ted, vzemi jo.«

Pozabil sem, da se pregrada ne odpre, dokler ne vzameš vozovnice. Pograbil sem jo in stopil skozi pregrado.

»Teci!«

Z nagnjeno glavo sem stekel za njo. Videl sem jo, kako je planila v čakajoči vlak. Vrata so zapiskala. Zdaj zdaj se bojo zaprla. Hotel sem stopiti na vlak, ampak sem se zagozdil med vrati. Čutil sem, kot bi me nekaj poskušalo sploščiti iz treh dimenzij v dve. Kat je na silo razmaknila vrata in me potegnila not.

»Kreten!«

Kat se je zdaj spremenila v tornado, v neustavljivo silo. »V naslednjem vagonu je, nedaleč od vrat. Vidim ga,« je rekla. »Ne bom ga izpustila z oči. Ko bo šel dol, bova šla še midva.«

Drdrajoči vlak je bil eden tistih starih cvilečih in cukajočih modelov. Vsakič ko je zapeljal v oster ovinek, sva se morala z vso močjo oprijeti za držaje. Postaje so se hitro vrstile. Sloane Square. Victoria. Blackfriars. Tower Hill. Aldgate East. Končna postaja je bila UPMINSTER. Mar se bova peljala vse do tja? Ko je vlak potegnil s postaje Stepney Green, se je Kat sključila v počep kot tiger, ki se pripravlja na naskok, in potegnila še mene, da sem se moral sključiti. »Mislim, da bo zdaj vstal,« mi je siknila.

Vlak je zavrl in pripeljal na postajo Mile End. Ustavil se je in obmiroval. Sekunde so minevale. Potniki so molče čakali. Moški nasproti naju je z nogo tapkal po tleh. Vrata so naredila vuš in se odprla. Kat me je potegnila za roko in tako hitro planila z vlaka, da bi skoraj prevrnila nekega starega gospoda, ki je vstopal.

»Oprostite,« je zamomljala in me za rokav puloverja vlekla za sabo. Stekla je in se postavila za avtomat s sladkarijami.

Neznani moški je odhitel po peronu in se začel vzpenjati po stopnicah.

»Zdaj!« je rekla Kat.

Planila sva izza avtomata. »Da ne boš tekel,« je rekla Kat. »Lepo počasi se sprehodi.«

»Lepo počasi se bom sprehodil,« sem ponovil. Vem, da se ne znam lepo počasi sprehoditi, ampak sem se potrudil, kolikor sem mogel. S Kat sva se torej sprehodila po peronu in po stopnicah navzgor, mimo pregrade za kontrolo vozovnic in stopila skozi glavni izhod na ulico.

Kat je neznanca zagledala na nasprotni strani ulice. Zdaj sva jo prečkala tudi midva in se še malo sprehodila za njim. Niti enkrat se ni ozrl. Roke je imel zakopane v žepih, glavo pa sklonjeno, kot da je zatopljen v dolgo miselno verigo. Na vogalu se je pri semaforju ustavil pred gostilno Pri sokolu. Tudi midva sva se ustavila. Stopil je v gostilno.

Ta je bila v pritličju velike in precej razpadajoče stavbe s pomolnimi okni brez zaves. Na vratih je postrani visel bel trak, na katerem je pisalo: ODPRTO NON STOP. Nad podbojem se je majal izvesek z narisanim sokolom, ki je z mišjo v kljunu sedel na veji. Miš je imela naslikani rep močno ukrivljen nazaj, po čemer se je dalo sklepati, da je veter na sliki zelo močan, če ne celo orkanski sedme stopnje.

»Kaj pa zdaj, Kat?« sem vprašal.

»Zdaj bova pa čakala,« je rekla Kat.

»Čakala?« sem ponovil.

»Dokler bo treba.«

»Se spomniš, kaj zmeraj reče oči?«

»Kaj?«

»Gostilne so črne luknje. Ljudje poniknejo vanje in nikoli več ne pridejo iz njih.«

»Oči se samo heca, Ted.«

Pet minut sva stala na vogalu. Kat je postala nemirna. Avti so vozili mimo naju. Kat je rekla, da se počuti kot riba na suhem. Meni se ni zdela niti najmanj podobna ribi, pa tudi na suhem nisva bila, ker je nedolgo nazaj deževalo. Ko sem jo hotel vprašati, kaj hoče reči s tem, se je oglasila: »Počasi se bom splazila k oknu gostilne, Ted. Ti me pa tukaj počakaj.«

Gledal sem jo, kako se previdno približuje gostilni. K oknu se je prikradla kot dvojna agentka, ki mora rešiti svet. »Šank podpira,« je siknila proti meni. Predstavljal sem si trhel šank, ki stoji na majavih brunih in se lahko vsak trenutek podre.

Še enkrat je pogledala noter. »Pred sabo ima visok kozarec rjave tekočine, ki se je ni še skoraj niti dotaknil,« mi je poročala. »Televizijo gleda. Ogromen zaslon imajo.«

Spet se mi je pridružila. »Zelo možno, da bo dolgo not. Greva ta čas raje nazaj čez cesto in ga bova čakala pred trgovino s televizorji zraven avtobusnega postajališča. Bova ta čas tudi midva gledala televizijo in bojo vsi mislili, da čakava avtobus.«

Cesto sva prečkala pri semaforju in se zagledala v slike na televizorjih v izložbi. Ljudje na njih so se pogovarjali, smejali, zmajali z glavami. Videla sva jih, ne pa tudi slišala. Na sporedu je bila popoldanska nagradna oddaja. V izložbi je bilo osemnajst različnih televizorjev, med katerimi bi lahko izbiral, a so bili vsi nastavljeni na isto postajo. Nagradne igre je bilo konec in začela so se poročila. Osemnajst zaslonov z vojaki v tuji deželi, korakajočih po prašnih ulicah, oboroženih do zob. Osemnajst zaslonov z afriškimi otroki brez oblek in z muhami okoli oči. Videlo se je, da so sestradani. Osemnajst zaslonov s predsednikom vlade med govorom na neki konferenci, roke, v katerih je držal liste, so mu drhtele podobno kot meni.

Potem pa ... osemnajst zaslonov z našo dnevno sobo. Naš kavč krat osemnajst, Rashid krat osemnajst, teta Gloria v belem puloverju in z oranžnimi ustnicami in bledimi lici krat osemnajst. Nekaj je govorila. Kamera se ji je približala. Razbral sem, kaj govori. Eno besedo. Prosim. Kat je zajela sapo.

»Teta Glo!« je kriknila. »Naša dnevna soba! Na televiziji!«

»Pozabil sem ti povedati,« sem rekel.

»Pozabil si mi povedati ... kaj?«

»Da so poklicali medije?«

»Medije?«

»Z velikim kombijem so se pripeljali.«

»Potem ko sem odšla, so se pripeljali?«

»Ja, Kat.«

»In ti mi tega nisi niti omenil?«

»Ne.«

Kat je zavila z očmi.

»Nisem imel priložnosti, Kat. Zaradi vseh tistih motoristov.«

Gledala sva, kako se je osemnajst posnetkov naše dnevne sobe nenadoma spremenilo v sliko Salima. V tisto sliko, na kateri je oblečen v suknjič šolske uniforme in na kateri ni videti ne vesel ne žalosten. Potem so pokazali še telefonsko število policije.

Prispevka je bilo konec. Sledila je oddaja o najnovejšem vesoljskem poletu na Mars. Pokazali so posnetke robotske sonde med nabiranjem vzorcev s površja planeta. Kat je buljila v sliko, ne da bi sploh vedela, kaj gleda in lajnala pri sebi: »Naša dnevna soba. Na televiziji.« Mene pa so posnetki Marsovega površja zanimali in pomislil sem, kakšne neki so tam vremenske razmere in ali je na Marsu kdaj obstajalo življenje. Nihče od naju ni ničesar opazil, dokler ni bilo prepozno. Močna roka me je zagrabila za ramo. Kat tudi. Obrnil sem se. Kat tudi. Iz oči v oči sva se spogledala z neznanim moškim.

Smrdel je po alkoholu. Oči je imel priprte. Usta pa tesno stisnjena. Vedel sem, kaj to pomeni. Bes. Hud bes.

Tako močno me je stiskal za ramo, da me je zbolelo. »Spet vidva,« je siknil.

Pot, ki ne vodi nikamor

Kat je bila čisto tiho. Jaz tudi. Neznančev prijem je malce popustil. Stopil je korak nazaj. S hrbtom dlani si je obrisal usta. »Zasledovala ste me, a ne? Z razstave vesp do sem sta me zasledovala?«

Kat je prikimala.

»Ta poba, ki ga pogrešajo? Ta, ki je bil zdaj pri poročilih? A njega iščeta?«

»Ja,« je rekla Kat. »In on ni kar en poba. Najin bratranec je. Salim.«

»Zakaj mislita, da imam jaz kaj pri tem?«

»Zato, ker je izginil takoj po tistem, ko ste nam dali vstopnico. Salim je šel z njo na Londonsko oko. Nazaj ga pa ni bilo več.«

Neznanec si naju je ogledoval. En kotiček ust je imel zavihan navzgor, drugega pa navzdol. Nos je imel nagrbančen, obrvi so se mu stikale. »Mularija zmešana!« je rekel. Ampak zdaj ni gledal naju. Pogled je imel uprt v nebo, kot da s Kat lebdiva v zraku.

»Nič nisva zmešana,« je rekla Kat.

Neznani moški je spet spustil pogled in se nama čudno nasmehnil. »Tale vajin bratranec, torej? Pravita, da je šel z Londonskim očesom gor, nazaj ga pa ni bilo več.«

»Ja.«

»Mularija ne izpuhti kar tako v zrak.«

Kat je vzdihnila. »Isto so rekli na policiji.«

Neznančeve oči so pobliskavale od Katinega obraza k mojemu in nazaj.

»Stvar je resna,« je rekla Kat. »Policija ga išče. Zdaj je bilo tudi že na televiziji.«

»Jaz o tem ne vem nič. Saj sem vama že prej povedal.«

»Ste si res kupili karto in si potem premislili, da je ne boste uporabili?«

Moški se je ozrl okoli sebe in stopil nekaj korakov nazaj. »Ni bilo čisto tako,« je rekel.

Na postajališče je pripeljal avtobus, poln do zadnjega kotička. Ženska z vozičkom se je trudila, da bi vstopila. Voznik je buljil mimo nje. Usta je imel obrnjena navzdol. Neznani moški je na hitro ošinil avtobus in spet pogledal proti nama.

»Tista kura je bila,« je govoril vse hitreje. Motor avtobusa je zarjul. Kolesa otroškega vozička so se zavrtela v prazno, ko ga je ženska dvignila na vstopno ploščad avtobusa. Roka mi je močno zadrhtela.

»Tista kura, ki je stala v vrsti. Od nje sem dobil karto.«

»Kura?« sem ga vprašal in pomislil na kokoš s piščanci.

»Bejba s temnimi lasmi. Prvič sem jo videl. Slučajno sem šel mimo. Poklicala me je in mi rekla, da ima eno karto viška, ker se njen frajer ni pojavil, in se ji zdi škoda, da bi šla karta v nič, in ker ni hotela zamuditi svoje ure vožnje, me je prosila, če grem lahko do vas in vam jo dam.«

»Zakaj pa ravno nam?« ga je vprašala Kat.

Moški je skomignil. »Pojma nimam. Najbrž zato, ker ste bili mularija in ker ste bili čisto na koncu vrste. Kaj pa vem. Mogoče ste se ji zasmilili.«

V tistem je že stekel in skočil na avtobus, tik preden je voznik zaprl vrata. »Z njo se morate pogovoriti, ne z mano. Če jo boste našli.« In se spet čudno zasmel.

»Počakajte!« je zavpila Kat. »Ne odhajajte! Počakajte!« Stekla je za njim, toda mrki voznik je samo odkimal in zavpil: »Ni več prostora!« in ji zaprl vrata pred nosom.

Neznanec je dvignil roke in obrnil dlani navzven. Avtobus je sunkovito speljal in začel pospeševati po glavni ulici.

»Mater vola!« je rekla Kat.

»Hrm!« sem rekel.

»Tiho bodi!« je zavpila Kat.

Avtobus je izginil pod nadvozom, skupaj z njim pa tudi neznani moški. Kat je stisnila roke v pest in se tolkla po stegnih kot bokсар, ki se bori sam s sabo. Potem je brnila pločevinko kokakole s pločnika v jarek. »Pot, ki ne vodi nikamor,« je rekla tako zelo na glas, da so mimoidoči buljili v naju. »Čista izguba časa, presneto.« Pri besedi čas je pohodila pločevinko in jo sploščila. »Presneta pot v nikamor.« Z nogo je tolkla po pločevinki. Kmalu je bila tanka kot palačinka. »Nikamor.« Planila je v jok. »Kje se pride nazaj do te presnete podzemne? Ne spomnim se, presneto.«

Tornado trešči na kopno

Kat je nekako našla pot nazaj do podzemne. Topotala je po glavni ulici, da sem jo komaj dohajal. Roka mi je močno trzala. Čez nekaj časa je le vprašala nekega moškega, ki je barval ograjo, kako se pride do postaje. S prosto roko ji je pokazal, kam morava, in Kat je odtopotala naprej in se delala, kot da me ni. Lovil sem korak z njo, dokler nisva prišla do postaje.

Dolgo sva se vozila nazaj do doma. Ves čas sva bila tiho. S postaje sva odbrzela do glavne ceste in zavila v našo ulico. Kat še vedno ni rekla niti besede, mi je pa dovolila, da sem hodil vštric z njo. Usta je imela obrnjena navzdol, kar je pomenilo, da ni besna, ampak žalostna.

Pred hišo se je ustavila in rekla: »Nasrkala bova, Ted. Niti mokrih las nimava.«

Dotaknil sem se las in jo vprašujoče pogledal. Potem sem se spomnil. Rekla sva, da greva plavat.

»Mogoče nama bo uspelo priti v hišo, ne da bi naju opazili,« je zašepetala Kat. Iz žepa je vzela ključ in ga skoraj že vtaknila v ključavnico. V tistem pa so se vrata odprla na stežaj.

Mami je stala pred nama in nama zapirala pot v hišo. Lase je imela razmršene, oči pa tako velike kot ognjeniški kraterji. Pred nosom nama je mahala s plavalno opremo: s Katinimi bikinkami, dvojimi očali in z mojimi kopalkami. Pihala je od jeze, treščila stvari na tla, nato pa naju je objela in prisolila. Kat klofuto okoli ušes in zavpila: »Ti smrklja neubogljiva nesramna lažniva ... Kar se pa tebe tiče, Ted, sem šokirana. Le kaj te je popadlo, da si se zlagal in mi napisal, da sta šla na bazen? Tako zelo me je skrbelo, da sem skoraj znorela.«

Kat si je tiščala roke na ušesih in se poskušala zriniti mimo nje.

»O ne, ne misli, da jo boš kar takole odnesla. Nisem še končala s tabo.«

Prestopal sem se na pragu, se mrščil in ugibal, česa Kat ne bo smela odnesti. Potem sem zamomljajal: »Oprosti, mami, oprosti, mami,« ker sem vedel, da je jezna. Ampak me ni slišala. S tal sem začel pobirati plavalno opremo. Mami me je potegnila v hišo in zaloputnila vrata.

»Gospa Hooper čez cesto že spet bulji skozi zaveso. O bog, le kaj si bojo mislili sosjedje? Televizijske ekipe, policijski avtomobili. Ne zdržim več. Glorii se je pa že prej skoraj utrgalo, ker sta še vidva izginila. Si sploh predstavljata, kako sem se počutila?«

Kat se je zarežala. Brnila je v okrasno letev na tleh in zatulila. »Sosjedje?« je zavreščala in se zgrbila. »Tipično nakladanje odraslih.« Glas se ji je zvišal še za eno oktavo, da je skoraj zapela: »O bog, le kaj si bojo mislili sosjedje? A to je edino, kar te zdaj skrbi, mami? Kaj si bojo mislili sosjedje? Midva sva hotela samo pomagati. Hotela sva najti Salima. Ampak tebe to sploh ne zanima, a

ne? Briga te, kaj si midva misliva, a ne? Tebe zanima izključno to, kaj si bojo mislili sosedge. Kar se tebe tiče, je Salim lahko tudi že mrtev.«

Mami je stala iz oči v oči s Kat. Šele zdaj sem opazil, da sta enako visoki.

»Kako si upaš reči kaj takega ... kako si sploh upaš ...?«

Mamina roka je šinila kvišku, da bo treščila Kat po obrazu, a se je zaustavila en centimeter pred tarčo. Glas ji je počasi zamrl.

Zmrazilo me je, kot bi temperatura v veži nenadoma padla na minus 30.

Kat je z izbuljenimi očmi bolščala v mami. »Izvoli, kar udari me,« je sikala.

Mamina roka se je zatresla. Videl sem, kako so se ji po licu vsule solze. Roka ji je padla nazaj ob telo.

Stopil sem korak naprej. »Mami? Kat?« sem rekel, ampak se nista zmenili zame.

Potem so Katine ustnice zadrhte. Odrinila je mami, šla mimo nje in tulila: »Sovražim te, sovražim te.« Stekla je gor in se na polovici stopnic spotaknila. Sovražim te. Sovražim te. Vrata so zaloputnila. Potem je zgoraj nekaj treščilo.

Tornado, ki je pravkar udaril v našo hišo. Spet smo bili v T-fazi. Ta izraz sem si sam izmislil. Z njim opišem, kako se počutim, kadar se ljudje prepirajo in imam občutek, da ni strašnejšega kraja na svetu kot naš dom.

Mami se je sesedla na spodnjo stopnico, povabila glavo in jo zakopala v dlani. Rame so se ji dvigale. Čudne zvoke je spuščala.

Še nikoli je nisem videl takšne.

»Pa ne no,« je stokala in se gugala naprej in nazaj. »Bo tega sploh kdaj konec?« Ni mi bilo jasno, s kom govori, zato sem pogledal okoli sebe. Nikogar ni bilo. Samo jaz. Kar je pomenilo, da se pogovarja z Bogom. Ali pa z mano. »O bog, o bog,« je govorila.

Torej se pogovarja z Bogom, ne z mano, zato lahko grem.

Sklenil sem, da bom šel pogledat na vrt, kakšno je vreme.

Sončev veter

Zdrvel sem skozi kuhinjo in stopil na vrt za hišo. Roka mi je trzala. Splošna napoved, ki jo je ob osemnajstih in trideset minut izdal dežurni prognostik Državnega meteorološkega zavoda: Fitzroy, območje nizkega zračnega tlaka, hitrost vetra štiri ali pet iz severne smeri, ki bo prešel v veter spremenljive smeri, možni so nalivi z grmenjem ... Kot vedno sem vrt najprej premeril po dolžini in širini in preštel, koliko korakov sem prehodil, da sem prišel z ene strani na drugo. Dvanajst korakov in pol po dolžini, sedem po širini. Sklonil sem se pod vrv, na kateri je viselo suho perilo. Zagrabil sem za rjuho in pustil na njej umazani odtis. Prste sem imel črne še od listanja po telefonskem imeniku. Vaša izbira za popolne varnostne rešitve. Natanko to sem potreboval. Popolno rešitev. Kako zlezeš skozi šivankino uho. Kako izpuhtiš iz tesno zaprte kabine. Pomislil sem na dekle na motorju, pomislil sem na roza rokav na fotografiji, pomislil sem na očijev brivnik, pomislil sem na neznanega moškega in na žensko, ki je rekla, da je ta moški dobil nogo, in na to, kako nama je rekel, naj poiščeva tisto kuro s temnimi lasmi. In na to, kar mi je rekla teta Gloria. ‚Oh, če bi lahko pamet pripeljala Salima nazaj ... vem, da bi ti uspelo. Tebi in tvojim možganom, Ted.‘

Z rokami sem se tiščal za ušesa in odkimaval. Občutek sem imel, da imam možgane močno pregrete in da mi bojo vsak čas zakuhali. Znova sem premeril vrt po dolgem in počez in štel korake. Tokrat je bila končna številka napačna. Enajst korakov in pol namesto dvanajst in pol. To je pomenilo, da so mi noge v zadnjih nekaj minutah zrasle ali pa se je veselje skrčilo, ne razširilo. Vrrrrruuuuummmmm sem naredil, kot motorji v Earl's Courtu. Dvignil sem glavo in strmel v nebo. Večer je bil. Plast visokih oblakov, hladen veter iz jugozahodne smeri, padajoč zračni tlak. Ena od očijevih srajc mi je zaplapolala po obrazu. Veter se je krepil. Stopil sem do vrtno lope in nekajkrat brcnil vanjo.

Nisem filozof. Meteorolog sem. Vseeno pa verjamem v meditacijo. Budisti verjamejo, da moraš glavo najprej izprazniti, potem pa lahko doživiš razsvetljenje. Brcanje v lopo je odličen način za praznjenje glave. Tako kot skakanje po trampolinu. Brcanje ali skakanje, skakanje ali brcanje, in že ti bojo misli sčasoma odkorakale iz glave skozi ušesa kot kolona plastičnih vojakov, hitečih proti robu mize. Dokler ne ostane nič, prazen nič, o katerem sem pravil Salimu, da je zastrašujoč in samotnen, hkrati pa preprost in jasen.

Zaprl sem oči in si predstavljal to velikansko, tiho praznino. Ves čas sem brcal. Ko sem brcnil sedeminosemdesetič, sem bil v sebi čisto prazen, v možganih pa mi je zavel nekakšen sončev veter. Vihar naelektrenih delcev mi je divjal v glavi kot bliskanje, ki je oddajalo nenavadno žarenje

barvaste svetlobe. Počasi se je sestavilo v sliko. Kot bi mi v možganih zažarel severni sij. Tako močno se je iskrilo, da me je zbolelo. Vzorec, ki sem ga tisti dan že skoraj zagledal, se je kot val znova dvignil iz globine. Le da tokrat ni pljusknil nazaj. Ujel sem ga. Zadržal sem ga. In ga zamrznil, kot led.

In takrat sem vedel. Ne kje je Salim. Ampak kako lahko izgineš, kot je izginil Salim.

Bobnenje nevihte

Kadar poskušaš sredi nevihte kaj povedati, te nihče ne sliši. Zaradi bobnenja dežja in grmenja nihče ne razume tvojih besed.

Grom, dež in veter.

In vse drugo, kar veter vrtinči pred sabo: listje, strešniki, smeti.

Ko sem z vrta prišel nazaj v hišo, sem bil sedeminosemdeset brc v lopo pametnejši, vseeno pa nisem mogel nikogar prepričati, da bi mi prisluhnil. Oči je ravnokar prišel iz službe. Mami je še kar naprej sedela na stopnicah. Stekla je k očiju, še preden si je slekel plašč. Roke je ovila okoli njega in mu položila glavo na ramo.

»Joj, Ben, kako sem vesela, da si že doma.«

»Faith, srči, kaj pa je? Slabe novice?«

»Od takrat, ko sva nazadnje govorila, ne. Mediji so bili tukaj. Dvakrat. Glo se že ves dan obupno počuti. Popoldne je imela napad panike. Ni mogla dihati. Zato sem poklicala zdravnika. Uspavalno tableto ji je dal. Zdaj je gor, spi kot v komi. Odkar je Salim izginil, se sploh še ni naspala. Potem sta šla pa še Ted in Kat od doma, ne da bi koga vprašala. Ted je načečkal na listek, da sta šla na bazen. Si predstavljaš, Ben? Zlagal se je. Sploh nisem vedela, kaj naj naredim. Ustrašila sem se, da smo zdaj izgubili še njiju. Potem je šel Rashid ven. Da bo šel malo po ulicah pogledat, je rekel. Ker bo znorel, če bo samo posedal po hiši in čakal. No, Kat in Ted sta malo prej prišla nazaj. Oh, kako mi je odleglo, Ben. Kar naenkrat sta stala pred vrati. Potem pa sva se Kat in jaz ... Kat in jaz sva se ...«

»Šš ...«

»Skregali.«

»Kot vedno.«

»Ne, Ben. Zelo grdo sva se skregali. Malo je manjkalo, da ji nisem ene primazala, toliko je manjkalo ...« Iztegnila je kazalec in palec in ju skoraj približala, da sta se staknila. In spet zajavkala. Oči ji je rekel ‚šš‘, ampak ni nič pomagalo.

Stal sem nekaj metrov od njiju.

»Oči,« sem rekel.

Ni mi odgovoril.

»Mami,« sem rekel.

Ni mi odgovorila.

Malo sem počakal in znova poskusil. »Oči. Mami.«

Mami se je ozrla okoli sebe in pogoltnila slino. Rekla je: »Oh, Ted. A tukaj si? Ne bi šel raje gor v svojo sobo brat knjige ali kaj takega?«

»Ampak, mami, pogruntal sem ...«

»Šš, Ted,« je rekel oči. »Ne zdaj.«

Njegove besede so bile osorne in odsekane. To sploh ni bil očijev glas. Mami je spet zajokala, zato sem šel raje gor.

Kat je z obrazom navzdol ležala na blazini v moji sobi. Stiskala je pesti in si jih tiščala med obrvi. Opazil sem, da je na tleh tudi moja budilka, razbita na drobne koščke. To je bil torej tisti trušč, ki sem ga zaslišal, ko je tornado treščil na kopno.

»Kat?« sem rekel.

Odkimala je. Zaprla je oči. Solza se ji je razlila čez rob veke in ji počasi polzela po nosu. Ni je obrisala.

»Kat, mislim, da sem pogruntal.«

Zatarnala je.

»Najine teorije, se spomniš? Najinih devet teorij? Mislim, da vem, katera je prava.«

»Joj no, Ted! Ti pa tvoje teorije!« Zagrabila je blazino in zakopala glavo podnjo.

Stopil sem k njej in jo potrkal po rami. »Najine teorije, Kat,« sem rekel.

Pogledala me je izpod blazine. »Pojdi strani,« je rekla.

»Kat,« sem rekel. In nato dodal ‚sestra moja‘, ker vem, da ji je všeč, kadar jo tako pokličem. Pravi, da takrat zvenim, kot da sem čisto normalen. Ampak zdaj tudi to ni delovalo.

»Ted ... me ne zanima. Pojdi k vragu.«

»Kat ...«

Prijela je blazino in me z njo treščila po rami. »Da boš že enkrat nehal gledati kot tista presneta rasa, ki je pozabila, kako se gaga,« je rekla. Potem se je vrgla nazaj na napihljivo blazino in glasno hlipala.

Odplazil sem se v Katino sobo, ki je bila zdaj soba tete Glorie. »Teta Gloria?« sem zašepetal.

Teta Gloria je spala kot ubita. To me ni presenetilo, saj je mami rekla, da je vzela uspavalno tableto. Uspavalne tablete ti umirijo možganske valove in jih zazibajo v vzorec spanja. (Tudi jaz bi rad kdaj poskusil uspavalno tableto. Pa ne zato, ker ne morem spati, ampak da bi videl, če se bojo moji možgani, ki imajo drugačen operacijski sistem, sploh odzvali.) Teta Gloria je ležala na hrbtu povprek čez posteljo. Ena noga ji je visela čez rob. Tudi odejo je imela postrani. Usta je imela napol odprta. Njeno dihanje je bilo glasno in globoko. Veke je imela v barvah buške, razmazane in vijoličaste. Tudi če bi hotel, je ne bi mogel zbuditi.

Skoraj sem se že hotel splaziti iz sobe, ko sem zagledal Katin izvod Viharja Williama Shakespeara. Knjiga je z besedilom navzdol odprta ležala na odeji. Kat jo je imela za domače branje, tako kot Salim. Mogoče jo je tudi teta Gloria brala? Salim je nastopal v šolski predstavi Vihar. Rekel mi je, da bi mi bil Vihar pisan na kožo. Šele zdaj sem dojel, da je hotel reči, da bi mi bil zagotovo všeč, saj ima naslov po dramatičnem vremenskem dogajanju, mene pa zanima vreme najbolj od vsega na svetu. Vzel sem jo v roko, se usedel za Katino pisalno mizo in začel brati.

Na začetku je bil dolg seznam oseb. Drame se zmeraj začnejo s seznamom oseb. Avtor pove, kdo je kdo in v kakšnih medsebojnih odnosih so njegove osebe. Temu se reče tudi dramatis personae. Na tem seznamu je bilo veliko moških in nekaj duhov s čudnimi imeni ter ženska z imenom Miranda. Spomnil sem se, da je Kat rekla, da je Miranda čisto mimo. Potem sem prebral prvi prizor. Ničesar nisem razumel, ker je bil jezik skoraj tako nerazumljiv kot francoščina, ki je moj najslabši predmet v šoli. Še enkrat sem poskusil in potem še tretjič, dokler mi končno ni potegnilo, da se prvi prizor dogaja na potapljajoči se ladji sredi viharja. Naprej pa nisem prišel, ker sem za hrbtom zaslišal glasen stok in se obrnil.

»Salim?« Slišati je bilo, kot bi teta Gloria govorila v spanju. »Salim?«

Priplazil sem se do postelje, z odprtim Viharjem v roki. »Ne, teta Gloria,« sem rekel. »Jaz sem, Ted.«

Pogledala me je. Beločnice je imela krvavo rdeče, kar se zgodi, če jokaš ali če predolgo v kaj buljiš.

»Ted?« je rekla. Ko je videla, da imam v roki Vihar, se je nasmehnila. »Jaz sem ga tudi brala malo prej, da bi me uspaval. Salim je prejšnje polletje nastopal v njem.«

»Vem, teta Gloria. Mi je povedal.«

Nasmehnila se je. »Očarljivi mladi princ. Ferdinand. Moj Salim.«

Prevalila se je na drugo stran, se zvila v klobčič in zajokala. Molče sem stal zraven postelje. Obotavljal sem se, ker nisem vedel, ali bi ji moral zdaj položiti roko na ramo ali je bolje, da ne naredim ničesar. Kmalu sem ugotovil, da je spet zaspala. Knjigo sem položil zraven nje in odšel iz sobe.

Na podestu sem se ustavil in nekaj časa samo poslušal. V hiši je vladala tišina. Čudno, da me nihče ne sliši, saj je vse tiho. Potem sem zaslišal glasove, ki jih povzročajo hiše, kadar so stanovalci neslišni. Škripanje podnic, ki se pogrezajo v temelje. Klokotanje cevi v stenah. Brnenje centralne kurjave. Oklenil sem se ograje na vrhu stopnic. In v tistem zaslišal še nekaj drugega: razbijanje srca, utripanje krvi v ušesih, oddaljeno tiktakanje ure v veži. Čas. Tudi čas ima svoj zvok. Še nikoli prej ga nisem slišal. Dlani sem si položil na ušesa. Zvok je bil oglušujoč.

Zdaj se je na dnu stopnic pojavila mami. Tiho se je vzpela do mene in me objela. Izvil sem se ji.

»Ted,« je rekla. »Opravičujem se ti. Še bolj pa Kat.«

»Mami ...« sem rekel. »Pogruntal sem.«

Potrepljala me je po glavi, kot da nisem ničesar rekel, in šla gor mimo mene in potrkala po vratih moje sobe. Nobenega odgovora. Ampak je vseeno pritisnila za kljuko in stopila v sobo. Zaprla je vrata za sabo. Slišal sem njen glas, tih in žalosten, ki je prihajal skozi steno. Potem sem zaslišal še Katin glas. Njunih besed nisem razbral.

Nadaljeval sem po stopnicah navzdol in prišel v vežo, ravno ko je Rashid z rezervnim ključem odprl vhodna vrata in stopil v hišo. Stal je na hodniku in gledal predse. Na obrazu ni imel nobenega od izrazov, ki jih znam dešifrirati.

»Stric Rashid ...« sem rekel.

»Prosim?« je rekel. »O, živjo, Ted.«

Oči je prišel iz dnevne sobe in ga namesto pozdrava vprašal: »A bi en pir?« In skupaj sta šla v kuhinjo.

Kot da sploh ne obstajam.

Potem sem šel v dnevno sobo. Stopil sem do police nad kaminom in vzel z nje vizitko inšpektorice Pearce. Buljil sem vanjo. Telefonski pogovori so moja šibka točka. Ampak spomnil sem se, kako se mi je nasmehnila, ko sem ji rekel, zakaj ne bi poklicali Salima na mobi, ona pa je rekla, kaj bi dala, da bi imeli njeni policisti pol mojih možganov. Inšpektorica Pearce me je poslušala.

Običajno uporabim telefon približno enkrat na teden. To pa zato, ker nimam nikogar, ki bi ga moral poklicati. Mami mi včasih reče, naj pokličem telefonske informacije, ker se ji zdi, da potrebujem malo vaje. Zdaj naj bi telefon uporabil že drugič v enem dnevu, kar je precej več vaje, kot si je želim. Usedel sem se na rob kavča in na svojo trzajočo roko. Z drugo sem prijel telefon. In vtipkal številko inšpektorice Pearce.

Dim

Čas je mineval. Kat in mami sta prišli po stopnicah in se držali pod roko. Že dolgo ju nisem videl, da bi se držali pod roko. Iz govornice njenih teles sem sklepal, da sta se pobotali. Tega sem se razveselil. Tudi zato, ker je to pomenilo, da mi gre razumevanje telesne govornice dosti bolje.

Potem je prišla po stopnicah še teta Gloria v jutranji halji. Njene ustnice so bile brez leska, v očeh je imela prazen pogled, zato nisem razumel, kaj sporoča govornica njenega telesa. To me je malo manj razveselilo.

Oči in Rashid sta šla v indijsko restavracijo po hrano za vse. Vrnila sta se z več kot desetimi aluminijastimi škatlami, polnimi dišečih jedi, od katerih se je še kadilo. Pojedel sem dva trikotna polnjena žepka, piščančji kari in večji del Katine piščančje korme, ki je ni mogla pojesti do konca. Oči je rakce s koriandrom in basmati rižem pojedel skoraj do konca. Drugi so pustili na krožnikih gore hrane. Teta Gloria je pol ure grizljala en sam ocvrti obroček čebule. Mamine vilice so praskale po krožniku in potiskale sem ter tja nekaj zrn čičerike. Rashid je počasi srkal pivo in buljil v krožnik, ne da bi se hrane sploh dotaknil.

»Kako je bilo v službi?« je mami vprašala očija.

Skomignil je. »Mirno. Nič posebnega. V Peckham sem moral. Novo gradbišče pripravljamo.«

Potem ni nihče nič več rekel.

Kako rad bi jim povedal, kar sem ugotovil. Pa tudi to, da sem po telefonu poklical inšpektorico Pearce, ampak mi je zabičala, da ne smem nikomur ničesar omeniti, da jim ne bi vzbujali lažnih upov. Razložila mi je, da je upanje običajno nekaj dobrega, vseeno pa se kdaj zgodi, da se tisto, kar si močno želiš, ne uresniči, in si potem zelo razočaran. Nekateri pravijo, da imaš takrat občutek, kot da so te vsi pustili na cedilu. Vprašal sem jo, kako veliko je to cedilo. Povedala mi je, da je cedilo nekakšna ovira, na katero si naletel, nikjer pa nikogar, da bi ti pomagal.

»Zemlja kliče planet Pluton,« je rekel oči.

Pogledal sem ga. Oči vedno reče ta stavek, da bi pritegnil mojo pozornost, kadar so moje misli daleč stran od tam, kjer je moje telo.

»Mi podaš riž, Ted?« je rekel in se nasmehnil.

Podal sem mu riž. Spet je bilo vse tiho.

Kot bi se zmenili, da Salima ne bomo niti omenjali, sem pomislil. Kat si je pramen las ves čas navijala okoli kazalca. Teta Gloria je prižgala cigareto in takoj zatem pozabila kaditi. S pogledom

sem sledil dimni progi, ki se je sukala iz cigarete. Nad ramo tete Glorie je rahlo zavila v levo, čeprav so bila vsa okna zaprta in ni bilo v sobi niti sapice. To me je spet spomnilo na Coriolisovo silo. Nevidna je, a vseeno lahko spreminja smer gibljivim telesom.

»Teta Gloria ...?« sem rekel.

»Šš, Ted,« je rekla mami.

»Oh, Fai ... pusti ga, naj pove, kar bi rad,« je rekla teta Gloria.

»Zakaj si prižigaš cigarete, potem jih pa ne pokadiš do konca?« sem jo vprašal.

»Ted!« je vzkliknila mami. »Daj mir teti Glorii.«

Teta Gloria se je malce nasmehnila. »Ti povem, Ted, da nisem niti opazila, da sem jo prižgala. Zdaj ti bom pa še nekaj drugega povedala. Ko bo vse to mimo ... in se bo Salim ... če se bo Salim vrnil živ in zdrav, bom prenehala kaditi. Presneto, da bom. Obljubim ti.«

Spet se je naslonila nazaj, solze so ji tekle po obrazu, globoko je potegnila dim. Nisem vedel, ali joka zato, ker je obljubila, da bo nehala kaditi, ali zato, ker je pomislila, da se Salim mogoče ne bo vrnil živ in zdrav. Spet je zavladata tišina. »Ko se bo vrnil živ in zdrav,« je ponovila. Zdaj sem vedel, da joka zaradi Salima, ne zaradi cigaret.

Vrnil sem se k jedi. Ko sem odložil nož in vilice, sem poslušal tišino. Spet sem zaslišal tiktakanje ure. Potem sem začutil, kako mi kri buta v ušesih. Zdelo se mi je, da slišim miselne verige, kako mi rožljajo v glavi. Fant na kovinski mizi, fant na vlaku. Mami je skuhala čaj in ga prelila v čajnik. Slišal sem žvenket žličke ob porcelan, ko si je oči pomešal sladkor. Salim ali ne Salim.

»Ne zdržim več,« je rekla teta Gloria. Planila je pokonci. »To čakanje. Ne zdržim več.«

Mami se je nagnila k teti Glorii in ji položila dlan na zapestje. »Vem, da ne, Glo. Usedi se.«

»Ne, ne veš. Ne moreš vedeti. Kat in Ted nista še nikoli izginila. Vsaj ne takole. Za več kot dva dneva. In nič. Nobenih novic. Ničesar.«

»Pomiri se, Gloria,« je rekel Rashid.

»Kako pa? Kako naj se pomirim? Vi samo sedite tukaj. In me gledate. Dobro vem, kaj si mislite.«

»Glo ...« je rekla mami.

»Da ne bi slučajno ... Sem te slišala, kaj si danes rekla Benu po telefonu. Prepričana si, da je Salim pobegnil, je tako? Prepričana si, da se nekje skriva ... da se skriva pred mano, je tako? Ne vem, zakaj raje kar ne rečeš?«

»Glo ...« je rekla mami.

»No daj, reci že.«

»Mogoče, ja ... Če imam na izbiro, da je Salima ugrabil kakšen zloben človek ali pa to, da se nekje skriva in se sploh ne zaveda, kakšno trpljenje ti povzroča ... potem ja ... potem res mislim ... hočem reči ... mislim, da ...«

»Misliš, da sem sama vsega kriva. Da sem si to sama nakopala.«

»Ne, Glo, ne mislim tega. Pač pa samo to, da je vajina selitev v New York ... da je to za Salima mogoče ...«

»Ne, pa ni. Ni,« je zavpila teta Gloria. »Svojega sina pa ja poznam. Vem, da mi tega ne bi nalašč naredil. Vem, da ne ...«

Obrnila se je stran od mize. Z rokavom halje je sklatila krožnik, da je ocvrta čebula poletela po zraku. Ramena so se ji tresla. »Ven grem in ga bom sama poiskala. Vem, da ga bom našla. Pa če bom morala prehoditi cel London po dolgem in počez, briga me.« Opotekla se je v vežo.

Mami je planila pokonci. »Glo! Ne odhajaj! Nisem rekla, da ...«

Od tam, kjer sem sedel, sem videl teto Glorio, kako odpira vhodna vrata in se bori s ključavnico. »Daj mi mir, Fai,« je zavpila.

»Ustavi jo, Ben,« je rekla mami. »Znorela je.«

Oči je osuplo gledal in vstal. Kat tudi. Rashid je z zevajočimi usti samo obsedel.

Ko je teta Gloria odprla vhodna vrata, smo zaslišali glasno zavijanje sirene in zagledali modre utripajoče luči. Nato pa spet glasovi na vrtu, ljudje, vrvež. Stol se je prevrnil, ko je Rashid vstal in zastokal: »O bog, ne, prosim, ne.«

Neprijeten občutek se mi je dvignil po požiralniku.

Policija je prišla. Tako kot mi je rekla inšpektorica Pearce, da bo prišla.

Vseeno pa nisem pričakoval sirene.

Kajti ta sirena ni zvenela tako, kot so zavijale sirene, kadar sva se s Kat igrala bolnico.

Zvenela je resnično. In blizu in glasno in zlovešče.

Fant na vlaku. Fant na kovinski mizi. Salim ali ne Salim. Ušesa sem si tiščal z dlanmi. Splošna vremenska situacija ob devetnajst nič nič: Območje nizkega zračnega tlaka, Fitzroy, tisoč in osem hektopaskalov, se pomika zahodno od Rockalla ...

Fant na vlaku, drugič

Inšpektorica Pearce je stopila v hišo. Teto Glorio je držala za komolec. Odpeljala jo je v kuhinjo in ji rekla, naj sede.

»Mislim, da bi bilo dobro, če bi gospa popila kaj toplega,« je rekla inšpektorica. »V šoku je.« Kat je natočila skodelico čaja. Rashid je vstal in teti Glorii odstopil prostor. Pomagal ji je sestri in jo pobožal po laseh. Roke so se ji tresle, zobje pa so ji šklepetali, kot bi pravkar stopila v sobo s snežnega meteža, čeprav je bilo zunaj toplo in vlažno, skoraj osemnajst stopinj Celzija.

»Je kaj novega?« je vprašala mami.

Inšpektorica Pearce ni odgovorila, dokler ni teta Gloria popila požirka čaja.

Začutil sem Katino roko v svoji, kako me stiska.

Inšpektorica Pearce je odkimala. »Nekaj že, ampak ni ne dobro ne slabo. Prej bi rekla, da gre za najnovejše stanje stvari. Za katero se moramo zahvaliti Tedu.«

Vsi so me pogledali.

»Tedu?« je rekla mami.

»Tedu?« je rekel oči.

»Tedu?« je rekla Kat.

Jaz pa nisem rekel nič. Pogled sem upiral v kuhinjska tla.

»Ted je ugotovil, kaj se je zgodilo s Salimom tistega dne, ko je izginil,« je nadaljevala inšpektorica Pearce. »Njegovi zaključki so se ujemali s smerjo, v katero je krenila tudi naša preiskava. Moram pa poudariti, da je do tega prišel prej kot mi.«

»Ted!« je še enkrat rekla Kat. Usta so se ji odprla, spodnja čeljust se ji je povесila.

»Osredotočili smo se na to, kar nam je povedal Ted, vseeno pa še ne vemo, kje je Salim.«

Teta Gloria je zatarnala in se prijela za glavo.

»Vemo pa, kdo je bil fant na vlaku.«

»Salim?« je vprašala mami.

Inšpektorica Pearce je razklenila roke. »Ne, ni bil Salim,« je rekla. »Fant, ki je bil na vlaku, je ... Ta fant je zdaj tukaj.«

V kuhinjo je stopila policistka v uniformi. Z njo pa fant, star približno toliko kot Salim. Ampak ni bil Salim. Skrival se je za visokoraslo policistko. Okrogloličan, temnolas, azijskega videza, čeprav se ga ni dobro videlo, ker je imel na glavi kapuco, ki mu je deloma zakrivala obraz.

»Ti!« je osupnila teta Gloria.

»Živjo, Marcus,« sem rekel.

Sledenju vremenu

Najbrž vas zanima, kako sem ugotovil, kaj se je zgodilo. Ali pa mogoče vaši možgani delujejo z drugačnim operacijskim sistemom, takšnim, kot je moj, in ste že sami ugotovili.

Ničesar drugega nisem počel, kot razmišljal. Od 12.02 tistega dne, ko je izginil Salim, se pravi od ponedeljka, pa do tistega trenutka, ko sem v sredo ob 18.04 telefoniral na policijo. To znaša štiriinpetdeset ur in dve minuti razmišljanja, če štejemo tudi čas spanja. Jaz ga, kajti med spanjem človek razmišlja naprej.

Nenehno sem premleval najinih devet teorij. Teorije številka ena, dve in osem sva najprej ovrgla, ker sva jih sama preizkusila. Salim ni mogel ostati v kabini in se še enkrat zapeljati z Londonskim očesom. Moja ura ni kazala narobe. Nikomur se ni mogel neopaženo skriti pod obleko. Kat me je prepričala, da je teorija številka devet (Salim sploh ni vstopil v kabino) napačna. Teoriji številka pet in sedem (spontani samovžig in časovna zanka) je tudi zavrnila. Jaz pa ne. Vseeno pa sem ju na koncu izločil, čeprav Kat nisem povedal, zakaj. Preštel sem, koliko ljudi se je vkrvalo v kabino. Enaindvajset. Nato pa sem preštel, koliko jih je stopilo iz nje. Enaindvajset. Jasno mi je bilo, da bi iz kabine prišlo samo dvajset oseb, če bi se Salim spontano samovžgal ali ujel v časovno zanko.

Preostale so samo še teorije številka tri, štiri in šest. Teoriji številka tri in štiri sta temeljili na tem, da sva Salima zgrešila, ko je stopil iz kabine. Policiji sem rekel, da je verjetnost, da sva ga zgrešila, dwoodstotna. Kar pomeni, da je verjetnost, da je Salim prišel iz kabine, osemindesetodstotna.

Najprej sva domnevala, da je ta teorija malo verjetna. Ampak bolj ko sem razmišljal o njej (in to sem počel štiriinpetdeset ur in dve minuti), bolj verjetna se mi je zdela. Ko sva šla z očijem naslednji dan na Londonsko oko, sem ugotovil, kdaj bi se Salim lahko preoblekel, ne da bi kdo opazil. V tistem trenutku, ko se potniki v kabini obrnejo k avtomatskemu fotoaparatu, ki posname sliko za spomin. Vsi buljijo vanj, in to celo minuto, dokler se ne sproži bliskavica in šklocne.

Zato sem še enkrat natančno preučil sliko za spomin Salimove kabine, ki jo je kupila Kat. Nenehno sem se vračal k roza rokavu, o katerem sva menila, da spada k puncu v roza plišasti jakni v ozadju, ki maha v fotoaparatu. Še sam ne vem, kdaj in zakaj me je prvič prešinilo. Mogoče zaradi tistih osemnajstih fotk naše vrvi za perilo, ki jih je posnela Kat, da bi do konca porabila Salimov film. Tudi na njih so bili rokavi, puloverji in bluže, ki so plapolali v vetru. Ali pa mogoče takrat, ko sem gledal Kat, kako se tlači v preozko jakno s krznenim ovratnikom, prejšnji dan dopoldne, ko je hitela ven, da bo nesla povečat posnetke neznanega moškega. Rokav na fotki za spomin ni bil rokav človeka, ki

maha. Bil je rokav človeka, ki se preoblači.

Roza rokav. Mahajoč ali toneč. Toneč ali mahajoč. Odvisno od tega, kako gledaš.

Punca v roza plišasti jakni je bila Salimova sosterilka. V kabini sta se preoblekla in zamenjala. Lasulja, jakna, sončna očala. To je zadoščalo.

Nato sem se spomnil, da je teta Gloria rekla, da se Salim praktično zmeraj šali. In to ne teoretično kot jaz, ampak svoje štose uresniči tudi v praksi. Mogoče je bila to Salimova veličastna šala.

Nekaj časa sem se ubadal s tem, ali ima Salim mogoče punco. Punco, ki je ni nihče omenil. Ali pa mogoče takšno punco, o kateri teta Gloria nima pojma. Punco, ki je neznanka x v enačbi. Coriolisova sila. Punco, ki je povzročila, da je Salim skrenil s poti. Potem pa se mi je, po štiriinpetdesetih urah in dveh minutah razmišljanja, posvetila druga možnost.

Marcus. Tamali paki. Džek. Fant v Viharju.

Salim je rekel, da ga je ‚prijatelj‘ iz Manchestra poklical, ko smo na poti k Londonskemu očesu prečkali most za pešce. Pozneje smo izvedeli, da so vsi, ki jih je zaslišala policija v Manchestru, vključno z Marcusom, izjavili, da se jim Salim ni oglasil, odkar je odšel. To se ni skladalo s tem, kar je rekel Salim. Nekdo se je lagal.

Mogoče Marcus?

Policija je preverila alibije Marcusovih prijateljev tistega dne, ko je Salim izginil. Marcusova mama je rekla, da je bil Marcus na celodnevem izletu s taborniki. Pomislil sem, da je bil Marcus mogoče na takem celodnevem izletu s taborniki, kot sva bila midva s Kat na bazenu, ali pa kot takrat, ko bi morala biti Kat v šoli, ampak je šla na brezplačno svetovanje v frizerski salon LasOkras. O Marcusu nisem vedel praktično ničesar. Samo to, da sta s Salimom dobra prijatelja. In da sta oba napol azijskega porekla v fantovski šoli. In da sta džeka, kar pomeni, da sta kul modela. Pa da sta nastopala v glavnih vlogah v šolski predstavi Viharja. Salim je igral Ferdinanda. Nekdo je moral igrati edino žensko vlogo, Mirando, o kateri mi je Kat povedala, da je čisto mimo. Mogoče jo je igral Marcus. Mogoče sta zaradi tega prišla na idejo.

Marcus. Zelo verjetno.

Dokler ni tista punca na razstavi motociklov stopila z motorja, smo vsi mislili, da je skakalec v prostem slogu moški. Dokler ni snela čelade in stresla s svojimi dolgimi lasmi. Mogoče sva s Kat mislila ravno obratno. Da je oseba v roza plišasti jakni ženska, in to zato, ker je imela dolge lase. Moški ali ženska, odvisno od tega, kako gledaš.

Marcus. Skoraj zagotovo.

Med enaindvajsetimi ljudmi, ki so prišli iz kabine, ni bilo niti ene osebe ženskega spola, zamaskirane z lasuljo in s sončnimi očali. Pač pa en fant. Fant, ki sva ga pomotoma imela za fanta tiste punce v roza plišasti jakni. Okroglolični fant z rjavkastimi lici.

Marcus. Zagotovo.

In takrat sem se spomnil, da si je Salim obril brčice. Če se je hotel spremeniti v punco v roza plišasti jakni, je moral biti gladko obrit. Tako kot Marcus. Vse je kazalo na Marcusa.

In nato se je še zadnji košček sestavljanke postavil na svoje mesto. Besede, ki jih je izrekla redarka, ko sva odhajala iz Earl's Courta. Toda slika se mi je sestavila v celoto šele potem, ko sem sedeminosemdesetič brcnil v vrtno lopo. Kat je vprašala redarko, kam je šel neznani moški z imenom Christy. Povedala nama je, da je šel domov, ker je dobil trebušni virus, ona pa mu ni verjela. Vedno ista zgodba. Enkrat mu je slabo, drugič ga boli zob, potem mu zboli maček, ni, da ni. Veliko hrupa za nič. Točno tako, kot se piše.

Inšpektorica Pearce je samo enkrat omenila, kako se piše Marcus, ampak tudi enkrat je bilo dovolj. Vsaj zame. Kakšen zanimiv priimek, sem pomislil. Hroop. Neznani moški se nama je zlagal že v Earl's Courtu in potem še enkrat v Mile Endu. Obakrat je vedel več, kot nama je povedal. Z Marcusom sta v sorodu. Oba se pišeta Hroop. Očitno je on pomagal Marcusu in Salimu, da sta izpeljala štos. Le zakaj, sem se spraševal. Mogoče zato, ker ni vedel, da je vse to kaj več kot štos. Ampak to ni bil samo dober štos. Del večjega načrta je bilo. Salimovega načrta, kako bo pobegnil.

Mislím, da so medtem že vsi dojeli. Salima ni nihče ugrabil. Izginil je, ker je to sam hotel. V resnici ni nikoli hotel oditi v New York. Na to je kazal tudi vođič po New Yorku v njegovem nahrbtniku brez enega samega pregiba na hrbtu, kar je pomenilo, da ga Salim ni niti odprl. Kar je pomenilo, da ni skakal od navdušenja nad tem, da mora v New York. Pač pa ga je navdušilo Londonsko oko. Izginotje z Londonskega očesa med vožnjo je najbolj razburljiv način pobega, ki si ga lahko izmisliš.

Vremenski detektiv je človek, ki postavlja teorije na podlagi opazovanj in meritev. In če so njegove teorije pravilne, lahko napove vremenske vzorce. Razmišljanje o tem, kaj se je zgodilo s Salimom in ugotavljanje, kje se je zelo verjetno nahaja, je bilo nekaj podobnega. Opazoval sem in postavljaj teorije, nato pa s Katino pomočjo odkrival nova dejstva, in ko so se dejstva in teorije ujeli, sem pomislil, da bi lahko izsledil Salima, tako kot slediš nevihtnemu sistemu in napoveš, kje bo treščil na kopno.

Le da je šlo zdaj nekaj narobe.

Sled ni pripeljala do Salima.

Pač pa do Marcusa.

In ko je Marcus stal v naši kuhinji in buljil v tla, in so vsi naenkrat začeli govoriti, je zajokal. Čeprav je sklanjal glavo, se je slišalo in videlo, kako se mu premikajo ramena.

Po požiralniku se mi je dvignil zelo neprijeten občutek.

Superkul Salim

Teta Gloria je kot vihar desete stopnje grozeče vzkipela nad Marcusom.

»Kaj veš o tem, Marcus? Kje je Salim?« Zgrabila ga je za rokav. »Povej že! Govori!«

Inšpektorica Pearce jo je spremila nazaj do stola. Mami je Marcusu prinesla kozarec limonade in ga odpeljala do drugega stola, vendar Marcus ni hotel sesti. Tudi limonade ni maral. Odkimal je, in kapuca mu je padla nazaj. Potem si je z rokavom obrisal obraz, dvignil glavo in se zazrl vame. Spomnil sem se, da moram privihati koticke ust. Profesor Shepherd pravi, da jih moraš privihati, kadar nekoga prvič srečaš, ker to pomeni, da bi se rad spoprijateljil z njim. Marcusova usta pa niso niti trenila, kar je pomenilo, da si ne želi postati moj prijatelj.

»Marcus je prišel zato, ker bi se vam rad opravičil,« je rekla inšpektorica Pearce. »Preveč ga je bilo strah, zato se ni javil že prej. Bal se je, da bo zabredel v težave. Zdaj pa nam je le povedal vse, kar ve. Tu imam izjavo, ki jo je podal. Njegova zgodba se začne točno tako, kot je ugotovil Ted.« Pokimala je proti Kat. »S Katino pomočjo, če prav razujem.«

»Z mojo pomočjo?« je vprašala Kat.

»Nikoli ne bi pogruntal brez tebe, Kat,« sem rekel.

Inšpektorica Pearce je nadaljevala. »Marcusova mama čaka v avtu pred hišo, skupaj s še enim policistom. Tudi ona bi rada, da slišite Marcusovo zgodbo. Ko vam jo bo povedal do konca, ju bomo odpeljali nazaj domov v Manchester.«

»Res ne razujem ...« je rekel Rashid in se s pestmi tolkel po čelu.

»Marcus in Salim sta tisti dan, ko je Salim izginil, več ur preživela skupaj,« je razložila inšpektorica Pearce. »Je tako, Marcus?«

Marcus je prikimal.

»Kot sta se dogovorila. Potem pa se je Marcus odpeljal nazaj v Manchester. Brez Salima. Čeprav naj bi se tudi Salim vrnil v Manchester. Je tako, Marcus?«

Marcus je spet prikimal.

»Salim je hotel pobegniti, razumete?«

»Ne,« je zaječala teta Gloria in se z obema rokama prijela za glavo.

»Ampak ni. Na koncu ni pobegnil. Premislil si je.«

Teta Gloria je dvignila glavo. »Premislil si je,« je tiho rekla. Prikimala je. »Seveda ni. Premislil si je.«

»Kaj če bi jim kar ti vse razložil, Marcus?« je vprašala inšpektorica Pearce. »Ali hočeš, da jim preberem tvojo izjavo?«

Nekaj časa je bilo vse tiho. Marcus si je potegnil kapuco nazaj na glavo, da se mu spet ni videlo obraza. Glas, ki se ga je komaj slišalo, je rekel: »Vi preberite, gospa.« In potem je inšpektorica Pearce prebrala Marcusovo izjavo, ki se je glasila takole:

Policijski prepis izjave, ki jo je podala priča Marcus Hroop

Moje ime je Marcus Hroop. Kar sledi, je čista resnica. Salim je moj najboljši prijatelj, to pa zato, ker so me vsi v šoli klicali tamali paki, dokler ni lani septembra Salim prišel na našo šolo. In zdaj me več ne kličejo tako. Itak nisem iz Pakistana. Moja mami je iz Bangladeša, oči pa je Irec, ampak ni nič pomagalo, da mi ne bi Jason Smart vsak dan ukradel sendvičev, ki sem jih prinesel v šolo za malico in me zafrkaval. »Ej, tamali paki, a je kaj dober tvoj kozji kari?« Potem mi je sendviče vrgel na tla in videl, da so bile samo štručke s sirom in paradižnikom.

Dokler ni Salim prišel v naš razred. Usedel se je zraven mene. Takoj so ga začeli klicati tamali paki dve, ampak jih je samo ignoriral. Tudi takrat, ko mu je Jason Smith ukradel sendviče in jih vrgel po tleh in se drl, da smrdijo kot jakova rit. Ampak ko je Jason Smith naslednji dan odprl svojo škatlo za malico, je notri gomazelo na tisoče črvov. Cel razred se mu je režal. In Salim kar naenkrat ni bil več tamali paki dve, ampak džek in superkul Salim. Ker sem njegov prijatelj, sem tudi jaz ratal džek, tako da sva bila oba džeka. Srajci sva nosila napol zatlačeni v hlače in bila glavna džeka v 9. k razredu.

Če si džek, se ne smeš preveč grebsti. Bolj zadaj moraš sedeti in se delati, da ti je za umret dolgcajt. Edino pri dramskem krožku ne. To pa zato, ker je profesor Davison, naš mentor, kul tip, tako da sva bila s Salimom zelo zagreta. Potem pa sploh, ko naju je izbral za glavni vlogi v šolski predstavi Viharja. Profesor Davison je igral Prospera, Salim je bil Ferdinand, jaz pa Miranda. Haha. Punca. Takrat še nisem mutiral. Dolgo črno lasuljo sem nosil pa belo obleko, in vsakič, ko sem moral reči, da sem dekle, je cel razred zatulil in zatopotal z nogami. Jaz pa sem zavil z očmi in rekel o-la-la. Profesor Davison pravi, da sem rojen komik.

Ko smo po velikonočnih počitnicah prišli nazaj v šolo, mi je Salim povedal slabo novico. Da se bo njegova mami preselila v New York in da hoče, da gre z njo. To me je totalno sesulo. Med naravoslovjem in tehnologijo sem celo uro razmišljal samo to, kje naj sunem kakšne kemikalije, da jih bom popil. Groza me je bila, da bom spet tamali paki. Brez Salima se bo to sigurno zgodilo.

Salim tudi ni hotel v New York. Fotra je vprašal, če bi lahko prišel živeti k njemu, ampak mu je

rekel, da ne. In potem je njegova mama že kar rezervirala letalske karte. Rekla je, da bosta letela iz Londona, ker bi rada pred odhodom obiskala sorodnike, s katerimi se že dolgo niso videli. Spark se pišejo. Salim je rekel, naj grejo Sparki v rit. Jaz pa sem mu rekel, da če že mora v London, se bo vsaj z Londonskim očesom lahko peljal. Velikokrat sva se pogovarjala, da bova šla enkrat skupaj na Londonsko oko. Zato je Salim zdaj rekel, da noče, ker ve, da brez mene ne bo čisto nič zabavno. In takrat sva dobila genialno idejo.

Zmenila sva se, da bom jaz prišel v London, in da se bova nekje dobila in šla skupaj na Londonsko oko. S tem, da bom jaz oblečen v Mirando. Ko bova v kabini, se bo Salim preoblekel v moje cunje in izginil. Skupaj bova pobegnila pred njegovo mamo in zoprnimi Sparkovimi. Z vlakom naj bi se še isti dan odpeljala nazaj v Manchester, kjer bi se Salim nekaj časa skrival – kje točno nisva določila –, jaz pa bi mu prinašal hrano in vse ostalo. Ko bi njegova mama končno odletela v New York brez njega, bi Salim prišel iz skrivališča in šel k očetu, ki ne bi imel druge izbire, kot da ga vzame k sebi. Salim in jaz bova pa še naprej glavna džeka v 9. k razredu.

Zmenila sva se, da bom najprej poklical Christyja. Christy je moj starejši brat, ki živi v Londonu. Kar naprej klicari domov in žica starše, naj mu pošljejo keš, ampak mu oči zmeraj reče, da ni jama brez dna, in ga pošlje v tri krasne. Tokrat pa sem ga jaz poklical in ga prosil, če bi se lahko dobil z mano in z mojim kolegom Salimom pri Londonskem očesu, da nama bo pomagal izvesti štos, ki ga planirava. Da mu bom dal deset funtov, sem mu rekel. In je rekel, da bo prišel.

Salim je šel z mamo v London v nedeljo. Naslednji dan, v ponedeljek, pa sem rekel svoji mami, da grem na celodnevni izlet s taborniki. Verjela mi je in mi dala celo nekaj denarja za izlet. Plus to, da mi je dal Salim še svoje prihranke, tako da sem imel več kot dovolj keša za dve karti za Londonsko oko. Skočil sem na jutranji vlak v London, in sicer tako, da nisem porabil niti penija za karto, ker poznam trik, kako se izogneš sprevodnikom. Izstopil sem na postaji Euston in se takoj odpravil proti Temzi, kjer je Londonsko oko. Itak ga ne moreš zgrešiti.

Najprej se je prikazal Christy. Na glavo sem si dal lasuljo, ki sem jo nosil kot Miranda v predstavi, in tiste kul sončne špegle, ki sem si jih lani poleti nabavil v Costi dal Sol, plus jakno, ki sem jo sunil Shannon, moji starejši sestri. Christy je skoraj umrl od smeha in rekel, da zgledam kot kakšen transvestit in da bi me oči živega odrl, če bi me videl tako našemljenega. Potem sva kupila dve karti. Nič mu nisem povedal, da namerava Salim pobegniti in da mu bom pomagal pri skrivanju. Medtem sem tudi jaz že mutiral, zato ni bilo šans, da bi lahko sam šel do teh Sparkovih, do Salimove sestrične in bratranca in ostalih. Samo usta bi odprl, pa bi takoj opazili, da nisem punca. Plus to, da je Christy že odrasel, tako da sigurno nobeden ne bo čudno gledal, ko bova kupila karti.

In potem sva jih šla kupit. Poklical sem Salima na mobi in ga vprašal, kje je. »Pohiti,« sem rekel.

»Ob pol dvanajstih greva gor.« Povedal mi je, da so ravnokar na mostu za pešce. Par minut pozneje so bili že pri Očesu. Matki sta šli na kavo, točno tako, kot sva planirala. Salim in njegova sestrična in bratranec pa so se postavili v vrsto. Christy je šel do njih in se delal, da jih ne pozna, čeprav je Salima enkrat že srečal. Karto je dal Salimu in mu pokazal, kam naj se postavi v vrsto za gor. Potem je že letel v službo, ker se mu je zelo mudilo.

Skoraj crknil sem od smeha, ko sem zagledal Salima, ampak sem se moral delati, da ga ne poznam. Na vstopni rampi sem se moral ves čas gristi v ustnice. Salim me ni niti pogledal, dokler nisva stopila v kabino. Vrata so se avtomatično zaprla, midva pa sva se postavila vsak na svojo stran kabine. Čarobno lepo je bilo. Samo zrak in svetloba, in kamor pogledaš, London kot na dlani. Super je bilo.

Ko smo prišli do vrha, je Salim utihnil. Naravnost v sonce je gledal.

»Salim,« sem rekel, »kaj gledaš?«

»Manhattan,« je rekel.

»To je London,« sem rekel. »Ne Manhattan.«

»Manhattan je moja usoda, Marcus. Nimam druge izbire.«

Ratal sem žalosten. Najbrž si je premislil, sem si rekel, in se ne bova preoblekla. Ne bo se vrnil z mano v Manchester in se skrila. Ko so se vsi v kabini obrnili proti fotoaparatu in začeli pozirati za spominsko fotografijo, pa se je zarežal in mi snel lasuljo in si jo dal na glavo. Hitro sem slekel sestrično jakno, da si jo je lahko Salim oblekel. Popravil si je lasuljo in si nataknil sončne špegle. V sekundi je bil preoblečen. Nobeden ni nič opazil. Vsi so gledali drugam in se smehljali in pozirali za spominsko fotografijo.

Potem je kabina pristala. In mirno sva odkorakala iz nje pred nosom Salimovega bratranca in sestrične. Joj, ko bi vi videli njuna zmedena obraza. Salim se je za štos zibal v bokih kot punca v visokih petah. Potem je šel mimo svoje mami, ki je pila kavo na terasi in ga gledala naravnost v obraz, ampak ga ni spoznala.

Odvlekel sem ga stran, preden bi opazila mene, in že sva izginila v množici. Salim je iz žepa vzel mobi in ga izklopil. »Ta dan je samo najin, Marcus!« se je zadržal, me lopnil po hrbtu in si snel lasuljo. Ugotovil je, da je fotoaparat pozabil pri bratranecu in sestrični. Ker pa nama je ostalo še precej denarja, je šel v drogerijo in kupil fotoaparat za enkratno uporabo in me slikal na mostu. Potem sva si kupila hot dog in mars čokoladke in kokakolo in si v parku ob reki priredila cel piknik. Delal sem se, da sem raca in začel gagati. Salim je rekel, da sem rojen komik. Potem sva šla do tistega velikega trga, na katerem nastopajo poulični umetniki. Za crknit smešni so bili. Žongler na hoduljah s strganimi hlačami, čarodej s srebrno kroglo, ki si jo je kotalil po telesu, klovn, ki je naredil deset salt zapovrstjo in pristal na nosu. Ko je bilo predstave konec, mu je dal Salim svoj

zadnji funt. Nato sva šla naprej po Tottenham Court Roadu in odkrila trgovino, v kateri prodajajo električne klavirje, na katere lahko igraš orgle, violine, trobente in ritem sekcijo, vse naenkrat. Noro je bilo. To je bil najboljši dan v mojem življenju. Samo to sem si želel, da se ne bi nikoli končal. Ampak se je.

Prišla sva na postajo Euston. Takrat mi je Salim povedal, da ne misli z mano nazaj v Manchester.

»Ne morem, Marcus,« je rekel.

»Seveda lahko. To je pa res izi. Skočiš na vlak in se skriješ v sekret.«

»Pa ne, ni to. Res ne morem. Ne morem pobegniti mami. Zelo posebna ženska je, vem, ta moja mami. Ampak vseeno je edina mama, ki jo imam. In ne samo to. Kaj pa moj bratranec in sestrična? Ted in Kat?«

»Sparkova? Nisi rekel, da ti zanju dol visi?«

»Sem, ja, ampak to je bilo, preden sem ju spet videl. V bistvu sta zelo kul. Kat in Ted, oba. In če me ne bo nazaj, bosta imela hudo štalo, ker sta mi pustila, da sem se šel sam peljat z Londonskim očesom. Moja mami bo pa itak poživinila.«

Nisem vedel, kaj naj rečem. Ljudje so se gnetli mimo naju in hiteli k vlakom. Objave o prihodih in odhodih so brenčale iz zvočnikov. Zaslišal sem ... Manchester ... s petega perona ... Moj vlak.

»Noben džek nisi, ampak se samo delaš, da si,« sem mu rekel.

»Jp. Ti pa si džek, Marcus, in to pravi. Niti do kolen ti nisem.« Nasmehnil se je. »Tisti črvi, a ne, to si ti zrihtal?«

»Kako veš?«

»Ko sem bil nazadnje pri tebi, mi je tvoj oči na dolgo in široko pravil o svojem hobiju. Ribarjenje.«

Potem mi je vrnil Shannonino roza plišasto jakno, ki sem jo zbasal nazaj v nahrbtnik skupaj z lasuljo. Za sončne špegle pa sem mu rekel, da jih lahko obdrži. Zelo kul je bil. Potem sem zaslišal žvižg. Moj vlak. Poslovila sva se in Salim me je objel.

»Teci, Marcus. Ti bom poslal kartico z Empire State Buildinga.«

Stekel sem. Vrata so že loputala, ko sem ga zaslišal, kako vpije za mano: »Pa da jim ne boš nikoli več pustil, da te kličejo tamali paki. Ti si džek, Marcus. Ne pozabi tega. Pa tudi rojen komik si.«

Zdaj me je zagledal postajni nadzornik in se zadrhl name. Skočil sem na vlak. Za las mi je uspelo, preden so se vrata zaprla. Ko je vlak speljal, sem na peronu videl Salima, kako mi maha. Takrat sem ga videl zadnjič.

Šel sem na stranišče in se skrival not vse do Stoke-on-Trenta. V Manchestru sem izstopil, ne da bi me dobili, ker sem se peljal na črno, in šel domov.

»Kako si se imel s taborniki?« me je vprašala mami.

»De best,« sem rekel.

Pozneje tistega večera, ko sem Shannonino jakno na skrivaj obesil nazaj v njeno omaro, sem v žepu našel Salimov mobi. Pomotoma ga je pozabil, tako kot je pri sorodnikih pozabil svoj fotoaparatus. Ko se mi bo oglasil iz New Yorka, mu bom poslal e-mail, sem si rekel, in spravil mobi v predal v svoji pisalni mizi.

Naslednji dan je prišla k nam na dom policija. Rekli so, da je Salim pogrešan. Mami je bila doma. Če bi priznal, da sem prejšnji dan preživel s Salimom, bi pobesnela. Zato sem vztrajal pri zgodbi o tabornikih. Ko so odšli, me je začelo pa res skrbeti. Kje je Salim? Zakaj ni šel k Sparkovim, saj je rekel, da bo šel tja?

Vso noč sem se premetaval po postelji. Zjutraj nisem več zdržal. Iz predala sem vzel Salimov mobi, da bi poklical njegovo mamo in ji povedal vse, kar vem. In sem tudi jo. Vklupil sem telefon. V predalu glasovne pošte je bilo okoli dvajset sporočil, vsa so bila njena. Grozno je zvenela. Poklical sem jo, ampak je samo zvonilo in zvonilo v prazno. Končno se je le oglasila. Takrat pa sem dojel, da nisem dovolj pogumen, da bi govoril z njo. Prekinil sem in izklopil telefon. Skril sem ga pod žimnico.

Pozneje me je Christy poklical na moj mobi. Povedal mi je, da sta Salimova sestrična in bratranec prišla do njega. Na neki razstavi motorjev sta ga našla, kjer dela te dni. Rekel mi je, da me sicer ni izdal, ampak da naj grem vseeno raje takoj na policijo, če slučajno vem, kje je Salim. In naj ga niti slučajno ne mešam v to. Na ves glas se je drl name.

Nisem vedel, kaj naj naredim. Na policijo nisem mogel, ker bi si nakopal cel kup problemov. Potem pa je zvečer spet prišla k nam policija. Vse so že vedeli. Salimov bratranec Ted je pogruntal, so mi rekli. Lasulja, Londonsko oko, pa da sem skočil na vlak. Kot bi bil Ted Spark v moji glavi in mi bral misli. Potem pa sem se spomnil, da mi je Salim enkrat povedal, da ima njegov bratranec čuden sindrom, zaradi katerega je bolj pameten kot najmočnejši superračunalnik.

Vse, kar sem povedal, je resnica in nič drugega kot resnica. Salima sem nazadnje videl na železniški postaji Euston. To je vse, kar vem.

Marcus Hroop

Korak za korakom

Ko je inšpektorica Pearce do konca prebrala Marcusovo izjavo, je bila ura 22.03.

Teta Gloria je gledala Marcusa z izrazom rušilne moči, ki je presegal najvišjo stopnjo na Richterjevi lestvici. Spodnjo ustnico je imela povešeno, po licih pa so ji lile solze, ki si jih ni poskušala niti obrisati. Rashid je sedel na kuhinjskem stolu kot okannel in se z obema rokama držal za glavo. Inšpektorica Pearce se je nagnila naprej in tako močno stisnila pesti, da so ji členki izstopili.

»Marcus,« je rekla, »še enkrat te prosim, da dobro razmisliš. Kar počasi, se nikamor ne mudi. Se mogoče spomniš, ali je Salim rekel kaj takega – karkoli –, kar bi bil lahko namig, kam je odšel s postaje Euston?«

Marcusova kapuca se je stresla. »Ne. Samo to vem. Povedal sem vam vse, česar se spomnim. Rekel je, da bo šel naravnost sem. Prišežem, da res.«

»Pa je kaj rekel, kako?«

»Ne. Dnevno vozovnico za podzemno je itak imel. Že prej mi jo je pokazal.« Kapuco si je potegnil še nižje čez obraz.

Policistka, ki je bila zadolžena zanj, ga je objela čez ramo.

»Zdaj bi šel pa rad domov,« se je zamolklo oglasilo izpod kapuce.

Inšpektorica Pearce je pokimala policistki. »Odpeljite ga,« je rekla. »In me takoj pokličite, če se bo še česa spomnil.«

Policistka je Marcusa odpeljala k vratom. Skoraj odšel je že, ko je teta Gloria vstala.

»Marcus,« je rekla. V kuhinji je zavladala tišina. Marcus se je zaustavil, ni pa se obrnil.

»Samo nekaj bi rada, da veš, Marcus. Hočem, da to slišiš od mene, od Salimove mame. Ti nisi nič kriv za vse to.«

Usedla se je nazaj in zatarnala.

Marcus je odkrevsal k njej. »Nekaj sem pozabil,« je rekel. »Tole vam moram dati.« Iztegnil je roko. V njej je bil Salimov mobi. Teta Gloria ga je vzela s tresočimi prsti in ga dvignila k obrazu.

»Oh, Salim,« je zašepetala v telefon. »Pa kje si ti?«

Marcus in policistka sta odšla.

Inšpektorica Pearce je potrepljala teto Glorio po rami in rekla, da mora zdaj tudi ona nazaj na glavno policijsko postajo. Nemudoma bojo sprožili obsežno iskalno akcijo po vsem Londonu.

Izprašali bojo vse uslužbence na podzemni železnici in voznike avtobusov na progah do postaje Euston. Vse sile bo napela, je rekla in odšla.

Teta Gloria je spet zajokala.

Mami je Kat in mene poslala spat.

Niti trudila se nisva, da bi zaspala. Kat je sedela na napihljivi blazini, jaz pa na postelji. Lučka na nočni omarici je bila prižgana. V glavi mi je razbijalo.

»Ted?« je rekla Kat.

»Kaj je?«

»Ti si pa že mislil, da si ga našel. Ampak ga nisi. Še vedno ga ni.«

»Ja, Kat. Ni ga.«

»To mi ni všeč, Ted.« Drgetala je. »Inšpektorici Pearce tudi ne.«

»Ne, ni ji.«

»Ves čas je mislila, da je Salim pobegnil. Zdaj pa ne misli več tako.«

»Ne.«

»Samo dve možnosti sta, Ted.«

»Kateri dve?«

»Da je pobegnil. Ali pa so ga ugrabili.«

»Ugrabili?«

»Jp.«

»Ampak zakaj? Saj teta Gloria ni milijonarka, a mogoče je?«

»Oh, Ted. Ti si še premlad. Ne veš, da ugrabljajo otroke zaradi drugih stvari.«

»Zaradi katerih?«

»Nehaj me gledati kot raca, ki je pozabila, kako se gaga!«

Dvignil sem glavo in zamežikal. »Zaradi katerih, Kat?«

»Zaradi seksa pa to.«

Roka mi je začela močno trzati.

Kat se je ulegla na blazino in zvila v klobčič. Ni pa zaspala. Nobenega pasjega mlaskanja nisem slišal. Dolgo sem čakal, preden sem prižgal radio in ga dal čisto na tiho. Na sporedu je bila vremenska napoved za pomorščake. Ura je bila polnoč. »Splošna napoved ob nič nič, ki jo je izdal Državni meteorološki zavod ... Fitzroy, pretežno severni veter pete do šeste stopnje, ki bo prešel v veter iz spremenljive smeri ... Forth Tyne Dogger šeste do sedme stopnje ...« Na jugu je začelo deževati. Veter se je krepil. Zaslišal sem veje dreves, kako tolčejo ob streho vrtno lope. Pomislil sem na perilo na vrvi, ki ga bo spet premočilo. Sunek vetra je prinesel debele dežne kaplje, ki so zdaj pobobnale po mojem oknu. Poiskal sem knjigo o vremenu in še enkrat prebral poglavje o Coriolisovi

sili. Zaslišal sem Salimov glas na postaji Euston. Z Marcusom se je pogovarjal. V bistvu sta zelo kul. Kat in Ted, oba.

Mislil sem na fanta na kovinski mizi. Mislil sem na Salima, nekje zunaj v veliki tihi praznini, in o tem, da je čisto sam v bližajoči se nevihti. Dve možnosti. Ali se skriva ali pa je ugrabljen.

»Ugasni že, Ted. Ta tvoj radio. Znorela bom.«

To je bila Kat. Ugasnil sem radio.

»Ne morem spati,« je zagodrnjala.

»Kat, se spomniš teorij? Najinih devetih teorij?«

»Samo ne začni spet s tem, prosim te.«

»Ena je bila pravilna, a ne?«

»Jp. Teorija številka šest. Res si glavca.«

»Se spomniš, da sva jih imela najprej samo osem, potem sem se pa spomnil še ene?«

»Ja, in?«

»Mogoče pa tisto, kar si prej rekla, ni res.«

»Ne vem, kaj misliš.«

»Rekla si, da obstajata samo dve možnosti. Da se skriva ali pa da so ga ugrabili. Mogoče obstaja še tretja teorija. Kot deveta prej. Še ena teorija, na katero nisva niti pomislila.«

Kat mi je prisluhnila. Vstala je in prižgala glavno luč v sobi. »Končno si izdaval nekaj pametnega,« je rekla. »Tretja teorija. Mora biti še ena.«

Korakala je gor in dol ob napihljivi blazini in tolkla s pestjo v dlan kot pri igri kamen, škarje, papir, ki sva se jo igrala, ko sva bila majhna. To je bila edina igra, ki sem se jo znal igrati in zato tudi moja najljubša. S prsti sem naredil škarje. Škarje so bile tretja teorija, ki sva jo poskušala odkriti.

Glasno sem razmišljal. »Mogoče je Salim namenoma spet izginil. Prostovoljno. Mogoče Marcus laže.«

Kat je nehala korakati gor in dol. Pogledala me je. »Marcus je povedal po resnici.«

»Kako veš?«

»Pač vem. Verjemi mi. Zaradi govorice telesa, Ted. Tako, kot sem vedela, da je teorija številka devet napačna. To je isto. Enostavno vem. Po tem, kako je Marcus pripovedoval. Salim ni nameraval izginiti. Hotel se je vrniti k nam. Že prej si je premislil in se odločil, da ne bo pobegnil.«

»Se pravi, da je izginil neprostovoljno?«

»Jp.« Usedla se je na mojo posteljo. »Samo dve možnosti sta, Ted. Samo dve teoriji. Ali je izginil, ker je to sam hotel ... ali pa zato, ker je to hotel nekdo tretji.«

»Nekdo tretji?« sem ponovil.

»Kar pomeni,« je rekla, »da obstaja nekdo ... zunaj nekje ... ki ga zadržuje.«

»Ki ga zadržuje.« Vstal sem s postelje in odprl okno. »Zunaj nekje,« sem ponovil. V sobo je bušnil severovzhodnik. Listi papirja na pisalni mizi so frčali po sobi. V sobo je prineslo list z drevesa. Spet sem se spomnil Coriolisove sile. Zaduhal sem vonj od zunaj. Zaduhal sem vonj Londona.

»Nekdo zunaj nekje,« je zašepetala Kat in se mi pridružila pri oknu. Objela me je čez ramo.

»Ali pa nekaj zunaj nekje,« sem rekel.

Močan piš vetra je nekaj sekund vel po sobi. Kat je zaprla okno. »Kako to misliš ... nekaj?«

»Ne vem,« sem odgovoril. »Mogoče je prišlo kaj vmes, da je Salim skrenil s poti, po kateri se je namenil. Nekaj takšnega kot Coriolisova sila. To je tista sila, ki povzroči odklon vetra. In ni oseba. Stvar je. Stvar, ki se je ne vidi.«

»Hočeš reči ... da se je mogoče zgodilo po nesreči?«

»Ne vem. Mogoče.«

»Okej. Nekaj se je zgodilo po nesreči, in zato se ni mogel vrniti domov. Ampak tudi v tem primeru bi se kje prikazal. Našli bi njegovo truplo. Ali pa bi bil v kakšni bolnici. Policija bi ga našla. Razen če ...« Kat se je z obema rokama prijela za vrat. Oči so se ji razširile.

»Razen če ... kaj?« sem rekel.

»Razen če ni padel v reko. In utonil.«

Pomislil sem na kormorane, kako pikirajo z višine in se potapljajo. Roka mi je zatrepetala.

»Ne moreš kar tako pasti v reko, Kat. Saj je vsa obzidana. Namenoma bi moral skočiti.«

Kat je zavzdihnila. Oči so se ji še bolj razširile. »Mogoče pa tudi je. Nalašč je ... skočil ... v reko.«

»Ne,« sem rekel.

Kat je zrla predse. Trzajočo roko sem ji položil na mehko, koščeno ramo.

»Ne,« sem rekel.

Globoko je izdihnila. »Ne, ni. Prav imaš. Salim tega ne bi naredil. Vem, da ne.« Odkimavala je.

»Okej. Se pravi, da je bil ta tvoj Coriolis. Ampak kako?«

»Ne vem,« sem rekel. Roke sem dvignil v višino glave in jih stresel. »Ne vidiš, da se trudim? Ampak možgane imam že zelo utrujene.«

»Delajva se, da sva Salim, Ted. Predstavljavva si, da sva na postaji Euston. Greva korak za korakom po njegovi poti. Samo v glavi, seveda. Misli, Ted. Salim slabo pozna London. Samo dnevno vozovnico za podzemno ima. Je tako?«

»Ja, Kat.«

»Marcusu pomaha v slovo. Do tu vse jasno?«

»Ja.«

»Kaj pa zdaj?«

»Pogleda na uro. Štiri je,« sem rekel.

»Ve, da bo teta Glo besna kot ris. Zato bi jo rad poklical.«

»In ugotovi, da nima mobija. V roza plišasti jakni ga je pozabil.«

»Zato gre v telefonsko govornico, je tako?« je napeto razmišljala Kat.

»Na-a. Nima denarja, Kat. Vsega je porabil. Za fotoaparata za enkratno uporabo. Za mars čokoladke.

Za kokakolo. Za poulične umetnike.«

»Točno, ja ... seveda. Samo vozovnico ima. Zato sklene, da bo šel naravnost domov.«

»Po stopnicah gre na podzemno.«

»Kako veš, Ted?«

»Ker je najhitreje. In najbolj enostavno, če ne poznaš Londona. Pa zato, ker ima vozovnico.«

»Okej. Študira zemljevid podzemne. Zjutraj se je že peljal na progi Northern. Ni neumen. Zelo enostavno je. S postaje Euston do nas je direktna linija, nikjer ti ni treba prestopiti. Mala malica. Gre na peron. Stopi na vlak.«

»Euston. Tottenham Court Road. Leicester Square. Embankment. Waterloo,« sem rekel.

»In naprej do naše postaje, Ted.«

»Kjer izstopi.«

»Gre v dvigalo.«

»In že je zgoraj, Kat.«

»Pokaže karto, oziroma jo potisne v napravo za kontrolo vstopnic. Pregrada se odpre in že je tukaj. Nazaj doma! Saj smo vendar tik za vogalom od postaje.« Kat je izdihnila vročo, jezno sapo. »To je brez zveze, Ted.«

»Mogoče se je zmedel in ni vedel, v katero smer mora, ko je stopil s postaje na glavno ulico? Jaz se tam zmeraj zmedem.«

Kat me je zabodeno pogledala. »Ne bi rekla. Salim že ne. Saj je šel dopoldne z nami po isti poti. Ne moreš zgrešiti ... dvesto metrov po glavni ulici, mimo Kasarne, potem pa levo na Rivingtonovo in še malo naprej, na polovici ulice smo pa že mi.«

Prikimal sem. »Mi. Smo, ja. Na polovici ulice.«

Kat se je sesedla na napihljivo blazino. »Brez zveze je, Ted.«

»Brez zveze,« sem ponovil.

Roka mi je spet močno trznila. Glava mi je padla na eno stran. »Kaj si rekla, Kat?« sem vprašal. »Še enkrat povej.«

»Brez zveze.«

»Ne to. Kar si rekla pred tem. Od tam naprej, ko je šel po glavni ulici.«

»'Dvesto metrov po glavni ulici, mimo Kasarne, potem pa ... ,« Umolknila je. Debelo me je gledala.

»V kabini, Kat? Na vrhu Očesa? Marcus je rekel, da je buljil naravnost v sonce. Gledal je proti jugu.«

»Rekel je, da gleda Manhattan,« je zamrmrala Kat.

»Ampak ni gledal Manhattna, Kat. Niti sonca ne. Gledal je nekaj, kar ga je spominjalo na Manhattan. Visok nebotičnik. Gledal je Kasarno.«

»To je tisto nekaj,« je rekla Kat. »To je to. To je ta tvoj Coriolis. Ki je povzročil, da je skrenil s poti.« Spet je stresla z glavo. »Ampak, Ted ... saj je vendar komaj čakal, da bo prišel domov. Zakaj bi se ustavil in se potikal po Kasarni?«

»Salim ima rad visoke stavbe, Kat,« sem rekel.

Prikimala je. »In fotoaparati za enkratno uporabo je imel. Mogoče je hotel narediti še par fotk.«

Prikimal sem. »Lep dan je bil, Kat. Krasen razgled.«

»Razgled, ki ga kmalu ne bo več videl ... Povrhu tega pa, Ted, lahko da se je tako zelo bal tete Glorie, kako bo pobesnela, ko se bo prikazal. In ga je zamikalo, da bi naredil še en majhen ovinek ... in se še malo zadržal ... Zato je stopil v Kasarno ... malo pogledat ... potem pa ... kaj?«

»Ko je oči tisti večer prišel iz službe,« sem pisknil, »je rekel, da je Kasarno dokončno zaprl. On sam jo je zaklenil. In od takrat naprej ni več šel tja. Danes je bil ves dan v Peckhamu. Na novem gradbišču. Oči jo je zaklenil, Kat. Pa Salima tudi. Notri je. Ujet je. Kot v pasti. Stroji za rušenje bojo začeli ... jutri.«

Nočni dež

»Mater vola,« je zavreščala Kat in stekla iz sobe. »Oči! Mami! Pridita sem!«

Kadarkoli jim poskušam razložiti, kaj sem odkril, me nihče ne posluša. Kadar pa to stori Kat, jo vsi poslušajo. V petih minutah smo bili vsi napol oblečeni in že smo zakoračili skozi vrata v močan naliv. Oči je vzel s sabo dve baterijski svetilki in ogromen šop ključev. Stekli smo po ulici – Rashid, teta Gloria, mami, oči, Kat in jaz – z odpetimi plašči, ki so nam plapolali v vetru, in z dežniki, ki nam jih je veter sunkovito obračal. In z razbijajočimi in upajočimi srci. Roka mi je močno trzala. Oči je s tresočimi rokami odklenil žabico na ograji pred Kasarno. Veter je glasno zavijal okoli visokega temnega nebotičnika nad nami. Mami je držala baterijsko svetilko. Prečkali smo blatno zaplato trave in šli okoli stavbe do zadnjega vhoda. Nov ključ. Ista tresoča roka. »Dajmo, dajmo!« je vpila teta Gloria in očiju skoraj izpulila ključ iz rok.

Stopili smo noter. Vrata so se zaprla za nami. Oči je z baterijo posvetil po preddverju. Smrdelo je po zamašenem stranišču in crknjenih živalih. Spet nov ključ. In takoj naprej v sobo, spet v temo. To je bila neke vrste strojnica. Cevi, bojlerji, žice, omarice za varovalke. Vse je bilo tiho kot v mrtvašnici. Snop baterijske svetilke je osvetlil, kar je iskal oči. Omaro. Odklenil jo je s ključem številka štiri. V njej je bilo stikalo. Vklupil ga je. Nato je vklupil še niz stikal pri vratih.

Svetloba. Preddverje stolpnice je oživel. Nato nova vrata na stopnišče, še en ključ, spet več svetlobe.

»Salim! Salim!« smo vpili.

Višje in višje. Nadstropje za nadstropjem. Kat in jaz sva bila najhitrejša. Vedel sem, kje bomo našli Salima. Čisto na vrhu, v štiriindvajsetem nadstropju. Toda v petnajstem nadstropju sem samo še sopel. Kat je bila pol nadstropja nad mano. Slišal sem jo, kako stoka in cvili: »Salim, u-u-u, Salim!«

Preden sva prišla do vrha, so naju izdala pljuča. Kat je zbadalo pod rebri.

»Salim,« je rekla. Njeni klici so bili samo še šepet.

V vsakem nadstropju je bilo četvero vrat.

Troje vrat, ki sva jih poskusila najprej odpreti, je bilo zaklenjenih. Četrta so bila priprta. Začutil sem, da mi je v temi nekaj hušknilo ob nogi.

»Sa... Sa... Salim ...« je jecljala Kat. Zagrabila me je za roko. Vlažna in mrzla je bila, a je umirila mojo roko, da mi je nehala trzati.

»Ne hodi noter, Ted. Ni mi všeč. Ni mi všeč, kako smrdi. Raje počakajva, da pride oči.«

Prijela sva se za roke in čakala, v štiriindvajsetem nadstropju, pri odprtih vratih, pri vratih, ki so vodila v temo. To je bilo najdaljše čakanje v mojem življenju. Vse teorije od prve do zadnje, črke na majici, kabine na Londonskem očesu ... vse to se mi je podilo po glavi. Nobenih novih teorij več. Ta je bila zadnja. Edino upanje.

Srce mi je razbijalo. V bobničkih mi je utripalo. To je bil zvok časa.

Končno je do naju prisopihal oči z baterijo v roki. Opotekel se je skozi temna vrata. Kat in jaz sva se splazila za njim.

»Salim?« je rekel. Odrinil je še ena vrata. Snop svetlobe je zaplesal po umazanih stenah.

»Salim?«

In tam smo ga našli. Tresel se je kot šiba na vodi, ravnokar se je prebudil. Zvit v klobčič je v izpraznjeni sobi ležal na stari žimnici, ki so jo v njej pustili zadnji stanovalci Kasarne. Živ je bil. Teta Gloria je planila noter in se vrgla k njemu na tla.

»Salim!« je hlipala. »O, Salim. Ljubi moj Salim, ljubi Salim!«

Po nevihti

Glasovi, solze, glajenje sporov: vsega tega se spominjam kot besednih valov, ki so mi butali naprej in nazaj nad glavo ter mimo, okoli in skozi mene. Stopil sem k oknu in se prijel za nos, da bi se znebil vonja po stavbi, o kateri je oči rekel, da je bolna. Zdaj sem se strinjal z njim. V bližini so zagrulili golobi. Skozi razbito okno so prileteli noter. Mrzel veter me je oplazil po obrazu.

Nekdo me je prijel za ramo. Oči je bil. Mami in teta Gloria sta pomagali Salimu, da je lahko vstal, in ga zavili v svoja plašča. S Kat sva ta čas gledala ven. Viharni veter se je polegel, in že je zavel drugačen piš zraka, mrzel in lenoben. Izza debele plasti oblakov je pokukala luna.

Takrat sem ga zagledal. London, iz štiriindvajsetega nadstropja, osvetljen kot ivje na šipi. Kupola katedrale svetega Pavla je bila svetleča polobla pod mano. Na levi pa belo Londonsko oko. Veliko nepremično kolo na nebu.

In potem smo šli domov.

Salim nam je s hripavim in tresočim glasom povedal, kaj se mu je zgodilo. Skoraj tri dni ni nič jedel. Pil je vodo, ki jo je našel v kotličku stranišča v stanovanju.

Na ves glas je kričal skozi okno v štiriindvajsetem nadstropju. Nihče ga ni slišal. Nihče ni pogledal gor.

Poskušal se je prebiti v kako drugo stanovanje. Vsa vrata so bila zaklenjena.

Poskušal je priti s stopnišča. Vrata spodaj so bila zapahnjena.

Na tisoč in en način je poskušal pobegniti iz stavbe. Ni se dalo.

Ujet je bil. Lahko je samo čakal in upal. Sedel je, kjer je bilo svetlo in od koder je imel razgled. V praznem stanovanju v štiriindvajsetem nadstropju. Spal je na vzmetnici, ki so jo zadnji stanovalci pozabili odnesti. Smrdela je po vlagi. Z izleta po Londonu, ki sta si ga privoščila z Marcusom, mu je ostalo pol čokoladke, fotoaparat za enkratno uporabo in obleke, ki jih je imel na sebi. In nič drugega.

Potem je prišel zdravnik in ga pregledal. Izjavil je, da je Salim doživel šok, ampak je stabilen. Rekel je, da je bil Salim izredno pogumen, ker je vse to zdržal, in mu predpisal krožnik vroče juhe in spanje. Oči je poklical na policijo in jim povedal, kako smo ga našli.

Naslednji dan so se teta Gloria, Rashid in Salim vse dopoldne tiho pogovarjali v dnevni sobi. Ne vem, kaj, ampak pozneje je teta Gloria rekla, da bi šel Salim rad z njo v New York. Za šest mesecev poskusne dobe. Tokrat si tudi Salim to resnično želi, je rekla, ne samo ona.

Rashid je odšel. Zahvalil se nam je za vse, kar smo storili. Rekel je, da ne bo nikoli pozabil. S

Salimom naju bosta velikokrat obiskala, je obljubil, ko bo Salim prišel domov na počitnice. Preden je prišel do konca našega vrta velikosti poštne znamke, se je obrnil in pogledal teto Glorio, ki je stala zraven mene. Njena roka, ki je počivala na moji rami, me je močneje stisnila.

»Gloria,« je rekel.

»Rashid,« je rekla.

Čez čas je Rashid skomignil. Zdaj sem opazil, da ima enake oči kot Salim, temne in rombaste oblike. »Lepo se imejta v Velikem jabolku,« je rekel. Kotička ust sta se mu čisto narahlo zavihala navzgor. Pomahal je.

»Se bova potrudila, Rashid,« je rekla. »Nasvidenje.«

»Nasvidenje.« Roka mu je padla ob telo. Ramena so se mu spustila. Potem se je obrnil in odšel po Rivingtonovi ulici. Glava se mi je povesila na eno stran, ko sem gledal za njim, kako postaja vse manjši. Preden je izginil okoli vogala, se je še enkrat ozrl.

Ko je Rashid odšel, je Salim rekel, da bi rad videl Kat in mene. Sedel je na kavču, podprt z okrasnimi blazinami. Komaj opazne brčice so mu spet zrasle in bile zdaj bolj opazne kot prej. Spomnil sem se, kaj mi je povedal o travi in kosilnicah. Vse je hotel vedeti. Kako sva pogruntala, kje je. Nasmehnil se je vsakemu delčku zgodbe, še posebej tistemu o razstavi motociklov. V glavnem je govorila Kat.

Ko je prišla do konca, je rekla: »Salim, dokončno se moram sprijazniti, ni druge. Tale moj čudaški bratec je genij.«

Salim me je pogledal. »Pa ti si res čudlar, Ted. Ampak ne zato, ker se čudak in piplar. Ampak si čudo božje.«

Kat in Salim sta se zasmejala, jaz pa tudi. Ugotovil sem, da imam zdaj že pet prijateljev, ne le tri. Mami, očija, profesorja Shepherda, Kat in Salima. Zadovoljen sem bil.

»Kaj je bilo najbolj grozno, ko si bil ujet v stolpnici, Salim?« je vprašala Kat.

Salim se je spet pogreznil med blazine. »Uf. Bolje, da ne vesta.«

»Ampak bi rada,« je rekla Kat.

»Mislim, da glasovi. Tisti glasovi ponoči. Ko sem ležal na žimnici in poslušal veter. Zavijal je okoli stolpnice, gor, dol, vse naokrog. Potem pa se je začelo še topotanje in ječanje in čudno klokotanje. Glasovi, ki jih nisem poznal. Nisem vedel, od kod prihajajo. Drobencljanje ... nekakšne živali po tleh in po zidovih? Podgane? Ščurki? Prhutanje kril ... netopirji ali ptiči? Ležal sem v temi, z jakno čez glavo, ušesa sem si tiščal, ampak sem vseeno slišal. Potem mi je nekaj pristalo na licu, čisto narahlo. Usedel sem se pokonci in se začel na ves glas dreti ...«

»Okej ... okej,« je rekla Kat in si tiščala ušesa. »Oprosti, ker sem te vprašala.«

»Ni bilo pa samo grozno,« je rekel Salim.

»Ne?«

»Čez dan je bilo kar v redu. Opazoval sem vreme. Čisto blizu oblakov sem bil. Enkrat je bila strašna nevihta. Videl sem bliskanje nad Londonom in težke črne oblake, ki so se naglo približevali, potem pa je spet posijalo sonce. Fotografiral sem. Stavbe in nebo. Ena polovica Londona je bila temna, druga pa svetla in sončna. Reka v obeh polovicah pa je bila tenka srebrna črta, ki jo je sekalo veliko belo Londonsko oko. Slikal sem ga, Kat. To je bil moj zadnji posnetek s fotoaparatom za enkratno uporabo. Najboljša fotka, kar sem jih kdaj posnel.«

Tisto popoldne naju je s Kat zadnjič obiskala inšpektorica Pearce. Mami in oči sta sedela zraven naju in poslušala, ko ji je Kat pripovedovala o vsem, kar sva razmišljala in naredila. Inšpektorici Pearce so se koticiki ust na koncu zavihali navzgor.

Pogledala me je. »To pa so možgani,« je rekla.

Pogledala je Kat. »To pa je akcija,« je rekla. »Samo to lahko rečem, da imata vse pogoje, da postaneta prvorazredna kriminalistična inšpektorja.«

»Kaj pa vem,« je skeptično rekla Kat. »Mene bolj vleče v svet mode.«

»Meni pa je usojeno, da bom delal na Državnem meteorološkem zavodu,« sem rekel.

»Škoda,« je vzdihnila. »Kolegi mi pravijo, da sem odlična kriminalistka. Saj tudi moraš biti, če si ženska v policiji. Ampak vidva pa sta me tudi nekaj naučila. Bolj se splača poslušati mlade kot cele trume odraslih. Če ne bi bilo vaju, bi bil Salim mogoče še vedno ujet v tisti stolpnici. Stroji za rušenje bi že opravili svoje. Groza me je, če samo pomislim ...« Zmajala je z glavo. »Vse smo pregledali. Gor, dol, severno, južno. On pa je bil ves čas tik za vogalom.«

Potem se je oglasil oči. »Enostavno mi ni jasno, kako se je Salim sploh lahko zaklenil v stolpnico. Saj sem vendar postavil čuvaja pred vhod. Pa vsako nadstropje posebej sem sam pregledal, eno po eno, če je res prazno.«

Nekaj telefonskih klicev je bilo potrebnih, preden smo izvedeli, kaj se je zgodilo. Salim je rekel, da je, ko je šel mimo stolpnice, opazil, da so vrata sredi ograje priprta. To je bilo zanj kot magnet. Začel si je predstavljati, kakšen mora biti razgled na London s štiriindvajsetega nadstropja, ki ga dolgo ne bo več videl. Spomnil se je, da ima fotoaparatus za enkratno uporabo. Samo par minut, si je rekel. In hušknil noter. Nikjer nikogar. Našel je glavni vhod in vrata na stopnišče. Povzpел se je po stopnicah.

Medtem je oči preverjal v vsakem nadstropju posebej, če je res prazno in če so vsi stanovalci odšli. Pri zunanjih vratih naj bi ta čas stal njegov sodelavec Jacky Winter in pazil, da ne bi kdo slučajno prišel noter. Oči se je vzpenjal po stopnicah do vrha.

»Ravno takrat si me poklicala, Fai, ko sem bil v praznem stanovanju v štiriindvajsetem nadstropju, in mi povedala, da je Salim izginil. Spomnim se, kako sem stekel ven in pustil vrata v stanovanje odklenjena. To ne bi bilo nič hudega, saj je bila stavba zaklenjena in spodaj zavarovana. Mudilo se

mi je, zato sem šel dol z dvigalom. Salim pa se je očitno ravno takrat vzpenjal po stopnicah. Vsa vrata v preddverju sem zaklenil in odklopil vodo in elektriko. Stopil sem ven in zaklenil glavni vhod. Jacky je stal pri žičnati ograji, na istem mestu, kjer sem ga videl nazadnje. Skupaj sva z žabico zaklenila vhod in odšla.«

Salim je prisegel, da ni videl nobenega čuvaja.

Jackyja Winterja so temeljito izprašali. Najprej je zanikal, da je za kratek čas zapustil svoje mesto. Potem se je zlomil in priznal. Samo v trafiko je skočil. Manj kot v dveh minutah je bil nazaj. Moral je ,enega prižgati‘, ampak mu je ,zmanjkalo čikov‘.

Izgubil je službo.

Zadnji obrat kolesa

Dva dni pozneje smo Salima in teto Glorio spremili na letališče. Salim se mi je režal in mi stresel roko, potem pa sta odšla do kontrole potnih listov.

»No, čudo,« je rekel, »se vidiva v New Yorku.«

Mami in teta Gloria sta se objeli. Nelagodno in v zadregi kot po navadi.

Oči se je sklonil, da bo poljubil teto Glorio na lice, ampak je zgrešil in je poljubil zrak.

Teta Gloria je najprej objela Kat in potem še mene, močno in prisrčno. Ko sem se ji poskušal izviti, me je prijela za zapestje.

»Na, Ted,« je rekla. »Vzemi to in vrzi v smeti. Ne potrebujem jih več.« Ustnik in cigaretnico mi je potisnila v roke in se z dlanjo pihljala pred obrazom, kot bi hotela reči, da ne prenese cigaretne dima.

Potem se je nasmehnila. Spomnil sem se, da se ji moram nasmehnuti nazaj. In tako je teta Gloria postala moja prijateljica številka šest.

»Daj no, mami,« je rekel Salim. »Avion bova zamudila.« Potegnil jo je za rokav. Še zadnjič sta nama pomahala v slovo. Salim me je gledal čez ramo, medtem ko je policist pregledoval njegov potni list. Iz oči v oči sva si stala kot pred dnevi, ko sva se po dolgem času spet srečala. Pomežiknil mi je. Nisem prepričan, če mi je uspelo, ampak tudi jaz sem se skremžil in se trudil, da bi zaprl eno oko.

Njuno letalo je vzletelo, ko se je veliko območje visokega zračnega tlaka z Atlantika začelo pomikati proti Lundyju in Fastnetu. Med poletom bosta imela jasno vreme, pihali bojo vetrovi zmerne jakosti.

Ko smo prišli domov, je oči rekel, da bo konec tedna preživel v postelji. Ampak ga ni. Začel je peči jajca in si požvižgaval melodijo iz Stana in Olia, kot bi orkan z imenom Teta Gloria ne treščil v našo hišo pred komaj nekaj dnevi. »Tisto svojo specialiteto bom spekel, Faith,« je rekel. »Omleto, ki sem ti jo zmeraj pekel, ko sva še hodila.«

Mami je zavila z očmi in se hkrati nasmehnila.

»A mi bo všeč?« je vprašala Kat.

»Če je všeč mami, bo tudi tebi,« je rekel oči. »Vem, da ti bo. Pa Ted tudi ve. A ne, da midva veva, Ted?«

»Hrm,« sem rekel. »Veva kaj?«

»Da sta si mami in Kat podobni kot jajce jajcu. Saj zato se tudi kar naprej prepirata.«

Mami je pogledala Kat.

Kat je skomignila. »Ti že veš,« je rekla.

Obe sta se zasmjeli.

Ko smo pojedli omleto, ki je bila izvrstna, je mami rekla, da ima za naju darilo tete Glorie in Rashida, ki bi se nama rada zahvalila za vse, kar sva storila. Kat je priznala, da še nisva vrnila, kar nama je ostalo od petdesetih funtov, ki nama jih je mami dala za vožnjo z Londonskim očesom. Zdaj ji je hotela vrniti, kolikor je ostalo po najinem preiskovanju. Mami se je zasmejala, ko sva ji povedala, kako sva porabila denar. Vztrajala je, da to ne šteje in da lahko dobiva še kakšno darilo.

»A karkoli ... a si prepričana?«

»Karkoli znotraj razumnih meja.«

Jaz sem si izbral vremensko uro. To je neverjetna naprava. Kaže čas, hkrati ima pa tudi odličen kompas in veliko različnih funkcij. Samo na gumbek moraš pritisniti in že se spremeni v mini barometer, ki kaže zračni tlak. Moje vremenske napovedi so zdaj 31,5 odstotkov točnejše.

Kat je rekla, da bi rada vespo.

Mami je kriknila. »Ne bodi smešna, Kat. Premlada si še.«

»Ampak, mami ... saj si rekla ...«

»Znotraj razumnih meja, Kat.«

»Okej, okej. A se grem potem lahko vsaj ostrič in pobarvat v LasOkras?«

V LasOkrasu je že bila, na brezplačnem svetovanju. Takrat, ko je špricala šolo. Mami je vzdihnila. »Pa naj bo ... LasOkras,« je rekla.

Kat je prišla pozneje tistega dne domov z rjavimi lasmi, postrizženimi na različne dolžine in z neenakomerno dolgimi resicami na čelu, ki so ji padale na oči. Po vsej glavi je imela temno blond pramene, ki so bili podobni črtam, kakršne pušča dež na umazani okenski šipi. A Kat sploh kaj vidi, kje hodi, sem pomislil. Mami je odprla usta, ampak ni rekla niti besede. Oči je Kat samo ošinil čez rob časopisa in se spet skrtil zanj. Papir se je zatresel.

»Ni ti všeč,« je rekla Kat in šla z glasom gor.

Glava mi je padla na eno stran. »Kat,« sem rekel.

»Kaj?«

Lahko bi ji rekel, da je podobna ovčarskemu psu, ki je pozabil, kako se laja, ampak ji nisem. »Kul frizuro imaš, Kat.«

Nasmehnila se mi je izpod resic.

Moja tretja laž. Zapisal sem si jo v novi srebrni zvezek z naslovom Moje laži. V predalu pisalne mize ga imam. Vem, da bo dolgo trajalo, preden ga bom popisal do konca.

Kasarno so podrli v skladu z načrti. Naša soseska je bila brez nje videti nekaj časa zelo čudno. Kot

bi orjaško zunajzemeljsko bitje prežarčili na drug planet in bi za njim ostala gola praznina. Potem pa sem dojel, da je, odkar je ni več, razgled čisto drugačen. Ko greš po ulici, za hip zagledaš Londonsko oko. Tik preden zaviješ na glavno ulico. Skoraj uščipniti se moraš, tako neresnično je videti. Kot v Katinih sanjah. Premika se tako počasi, da skoraj ne opaziš, da ne miruje. Steklene kabine in jeklo se bleščijo. Bele špice se rahlo zibljejo v pripeki. Vedno pa je na Očesu Salimov obris. Na sredi lebdi in nama maha kot tistega dne. Salim ali ne Salim. Superkul Salim. Kot bi tisti trenutek 24. maja ob 11.32, ko se je vkrcal nanj, za vedno ostal ujet v časovni zanki v mojih možganih.

Zahvale

Najiskrenejšo zahvalo dolgujem Marie Conan, Fioni Dunbar, Ooni Emerson in Geoffu Morganu. Če me ne bi nenehno spodbujali, te zgodbe ne bi napisala. Prav tako se zahvaljujem svojim nečakinjama Sophie Theis in Siobhan Emerson za ključne povratne informacije o zamotanih podrobnostih te zgodbe. Najlepše se zahvaljujem Hilary Delamere,

ki se je trikrat peljala z Londonskim očesom v pričujoči zgodbi. Neizmerno sem hvaležna pozornemu uredniškemu očesu Sophie Nelson in, kot vselej, čudovitemu uredniškemu kvartetu, ki ga sestavljajo Annie Eaton, David Fickling, Kelly Hurst

in Bella Pearson.

UGANKA LONDONSKEGA OČESA
Siobhan Dowd

Naslov izvirnika
The London Eye Mystery

Prevod iz angleščine
Tina Mahkota

© Literary Estate of Siobhan Dowd, 2008
© Za slovensko izdajo Založba Zala, 2016

Uredništvo
Mateja Sužnik, Elkana Angelova, Tina Mahkota

Jezikovni pregled
Mateja Sužnik in Ivan Sužnik

Korekture
Mateja Sužnik

Priprava elektronske knjige
Miha Sužnik

1. el izdaja
Založba Zala, Hlebce, 2017

Več o naših knjigah na
www.zalozba-zala.si in
www.facebook.com/zalozba.zala.
Naročila lahko naslovite na
info@zalozba-zala.si.